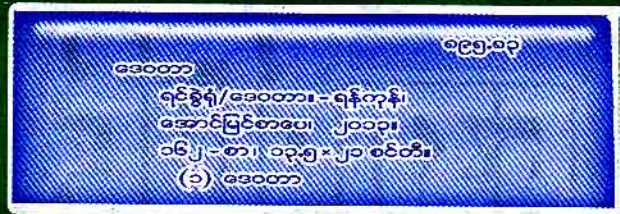

မေ့လျော့

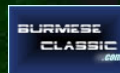
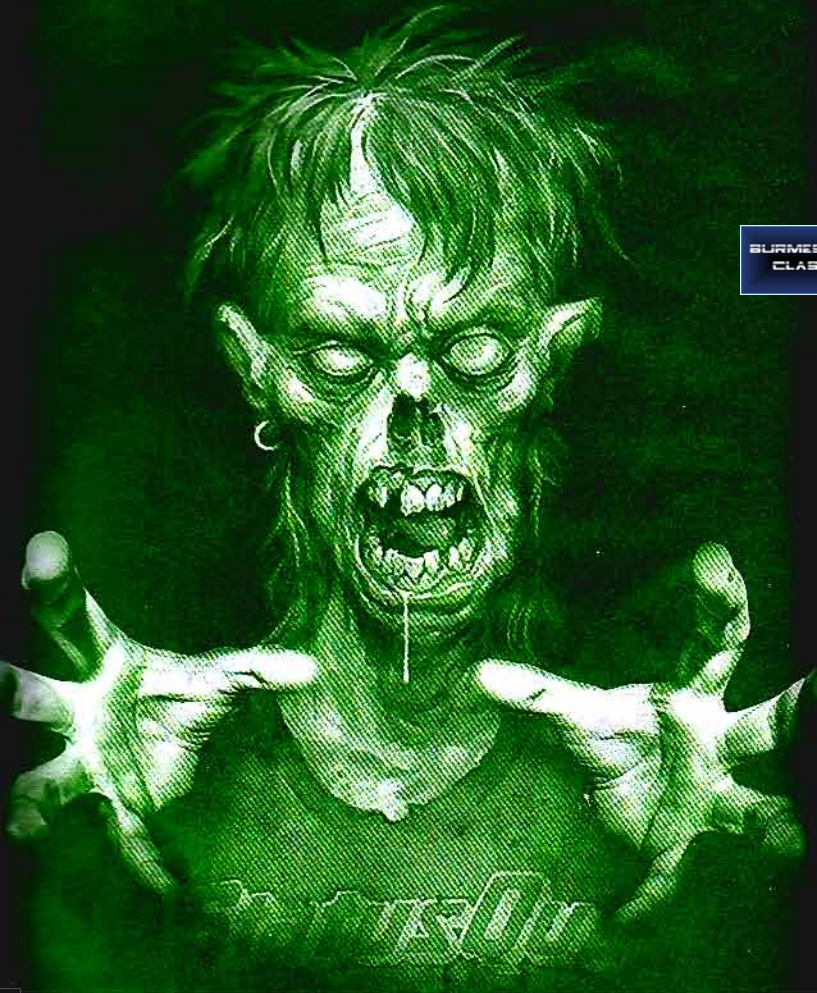
BURMESE
CLASSIC

.com

ဂျင်းခွန်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင်၊ ဖြန့်ချိရေး - အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ (ဩဂုတ်လ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

မောင်

မယ်သစ်လွင်များအား နှုတ်ခွန်းဆက်မိန့်ခွန်း
ပြောကြားပြီးနောက် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးကျော်စွာ ခန်းမထဲ
မှ ဆေးရုံသို့ထွက်လာခဲ့၏။ ဆေးရုံက ဆေးကျောင်းသားများအတွက်
သင်ကြားပို့ချရာ ကျောင်းဝင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိ၏။ ယခင်က ဆေးရုံနှင့်
ကျောင်းမှာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်၏။

ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးကျော်စွာသည်လည်း ဒီနေရာ

မှာပင် ဆေးကျောင်းသားဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင် ဆက်သွယ်ထားသော လျှောက်လမ်းများအတိုင်း သူ့ရုံးခန်းရှိရာအဆောင်သို့ ဦးကျော်စွာ ပြန်လာခဲ့၏။ လျှောက်လားရင်း အသစ်ဆောက်နေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့၍ ခဏရပ်ကြည့်နေမိသည်။

‘အင်း.. ငါကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဒီနေရာဟာ ရင်ခွဲရုံနဲ့ ရေခဲတိုက်ပေါ့။ ခုတော့.. အစအနတောင် မကျန်တော့ဘူး၊ သုံးထပ် လူနာဆောင်ကြီး ဖြစ်လာတော့မယ်၊ အေးလေ.. အရာရာပြောင်းလဲနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ တို့ဆေးရုံလည်း ဒီလောက်တော့ ပြောင်းလဲရတော့မှာပေါ့’

ရုံးခန်းပြန်ရောက်သည်နှင့် စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်ထူကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်၍ အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် စာကြောင်းသုံးကြောင်းခန့် ရေးထား၏။

‘အန်ကယ်...သမီး ရောက်လာတယ်၊ အန်ကယ်ဆည်းမအား... သမီးဆည်း အလုပ်များနေလို့ ပြန်သွားတာပါ၊ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးပါရှင်.. လေးစားချစ်ခင်စွာဖြင့် တပည့်မ သန္တာမြင့်’

ထိုစာကိုဖတ်ပြီး ဦးကျော်စွာ ဝမ်းသာအားရပြီးလိုက်မိသည်။ သန္တာမြင့်က သူနှင့်ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အရိုးအထူးကုဒေါက်တာမိုးမြင့်၏သမီး.. ဆရာဝန်ပေါက်စမလေးဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားဘဝတွင် ခင်ရာဆွေမျိုးအဖြစ် ဒေါက်တာမိုးမြင့်တို့လင်မယားနှင့် သူတို့သမီးလေး သန္တာမြင့်

တို့သာ သူ့အတွက် အရေးပါသောအဖော်မဲ့မွန်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဦးကျော်စွာ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဖုန်းထုတ်၍ သန္တာမြင့်ထံ လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ဖုန်းခေါ်ထားရင်း စာအိတ်ကြီးကို သွန်ချလိုက်သည်တွင် အယ်(လ်)ဘန်အဟောင်းတစ်ခု ထွက်လာတာတွေ့ရ၏။ လှန်ကြည့်မိတော့ ငယ်စဉ်ဆေးကျောင်းသားဘဝက ဓါတ်ပုံတွေ ဖြစ်နေမှန်း သိရသည်။ အလွမ်းပြေ အမှတ်တရဓါတ်ပုံများဖြစ်၍ အတော်ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟလို.. အန်ကယ်လား”

“ဟုတ်တယ်သမီး.. သမီးလာသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့.. အန်ကယ် သမီး ထိုင်းက ပီရာဝေ(ဗ်)ဆေးရုံမှာ အလုပ်ရတယ်၊ သန်ဘက်ခါထွက်မှာ.. အဲ့ဒါ အန်ကယ်ကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ချင်လို့..”

“ဟေ.. ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာတယ်ကွယ်.. သမီးအားရင် ဒီညလာခဲ့ပါလား၊ အန်ကယ် ဆေးရုံကလိုင်းခန်းမှာပဲရှိမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့.. လာခဲ့မယ်အန်ကယ်.. ညစာအတူစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

“အဟင်းဟင်း.. ညစာအတူစားရင်တော့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ ကြက်ဥကြော်ပဲ စားရမှာနော်”

“သမီးသိပါတယ်၊ စားစရာပါ အားလုံးစီစဉ်ခဲ့မှာ (၆)နာရီ ဝန်းကျင် ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်.. အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား အန်ကယ်”

“အိုကေ ပြေတယ်သမီး၊ အန်ကယ်စောင့်နေမယ် ဒါပဲနော်”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး.. ဒီညတော့ စကားပြောဖော်ရပြီဟု တွေးကာ ဝမ်းသာမိသည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် ဆရာဝန်များနေထိုင်နိုင်ရန် အတွက်လည်း လိုင်းခန်းများဆောက်လုပ်ပေးထား၏။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးနေသော အခန်းကတော့ ထိုအထဲတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

ဦးကျော်စွာ ဓါတ်ပုံအယ်(လ)ဘန်ကို အစမှ ပြန်လွန်သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မိုးမြင့်က သူသိမ်းထားသော ဓါတ်ပုံဟောင်းများကို ပို့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျေးဇူးတင်ရသည်။

သူ့ဆီမှာတော့ ဓါတ်ပုံတွေမရှိတော့၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ပျောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဦးဆုံးတွေ့ရသည့်ပုံက သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပုံ ဖြစ်သည်။ သူရယ် မိုးမြင့်ရယ် သော်ဇင်ရယ် ပခုံးဖက်ပြီး ရိုက်ထားသော ပုံဖြစ်၏။ မိုးမြင့်၏ငယ်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး သရဲကြောက်တတ်လွန်းပုံကို သတိရကာ ပြုံးမိသေးသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး တွဲရိုက်ထားသောပုံများ၊ ဆရာများနှင့် တွဲရိုက်ထားသောပုံများကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျိုကိုယ်နုသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော်.. အချိန်ဖြုန်းမနေအား၊ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)ကျောင်းသားများကို စာသင်ရဦးမည်မို့ အယ်(လ်)ဘန်ကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲထည့်ပြီး ဦးကျော်စွာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ညနေခြောက်နာရီကျော်ကျော်တွင် သန္တာမြင့် အထုပ်အပိုးတွေ မနိုင်မနင်းနှင့် ရောက်လာသည်။

“သမီး.. ခန့်လာ ချောလာလိုက်တာကွယ်၊ တကယ့်အမိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ”

“အန်ကယ်လည်း ဝလာတယ်၊ ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါသမီးရယ်၊ ဆူမယ့် ပူမယ့်သူလည်း မရှိ နားအေးပါးအေးနဲ့ ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်ခွင့် ရနေတာဆိုတော့လေ..”

“ဟားဟားဟား..”

လူပျိုကြီး ဦးကျော်စွာ၏အပြောကြောင့် သန္တာမြင့် ဟတ်ဟတ်ပက်ပက်ရယ်မိသည်။ အဖေမိတ်ဆွေလည်းဖြစ် ဆရာလည်းဖြစ်ခဲ့သော ဦးကျော်စွာအား သန္တာမြင့်ကိုယ်တိုင်ပင် ဝယ်လာသော အစားအသောက်တွေနှင့် ပြင်ဆင်ကာ ဧည့်ခံသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်

ဖြစ် မိသားစုဘဝရလိုက်သလို ဦးကျော်စွာခံစားမိသည်။

“အားနာတယ်သမီးရယ် ဧည့်သည်ကျွေးတာ အိမ်ရှင်စားရလို့လေ”

“မဟုတ်တာ အန်ကယ်ရယ်. . သမီးက အဖေနဲ့တူတဲ့ဆရာသမားကို ပြုစုခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာနေတာပါ။ အန်ကယ်က တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ အန်ကယ်ဘဝက အထီးကျန်ဆန်မှာပဲနော်”

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ်. . ”

ဦးကျော်စွာနှင့် သန္တာမြင့်တို့ စကားစမြည်ပြောရင်း စားသောက်နေကြစဉ် အခန်းထဲသို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထိုကောင်မလေး ဦးကျော်စွာထိုင်နေသော ခုံနားအရောက်ရပ်တန့်သွားပြီး ဦးကျော်စွာ၏ ထိုင်ခုံကျောမှီပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆက်လျှောက်သွားကာ ဦးကျော်စွာ၏ ဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မဆိုသလောက် လေဟပ်သော အထိအတွေ့ကြောင့် ဦးကျော်စွာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ပြီးမှ သန္တာမြင့် ရိပ်မိသွားမှာစိုးပြီး ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရသည်။

သန္တာမြင့် ထမင်းငုံစားနေခိုက်မို့ သတိပြုမိဟန်မရှိ၍ ဦးကျော်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

တကယ်တော့. . ဦးကျော်စွာ အစိုးရိမ်လွန်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးတွင် ထိုကောင်မလေး ထိုင်နေသည်ကို သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိနိုင်မည်မဟုတ်. . . ။

“အန်ကယ်. . စားလေ၊ သမီးဝယ်လာတာတွေ မကြိုက်လို့

လား”

“ဟင်. . ဪ. . မဟုတ်ပါဘူးသမီး ကြိုက်ပါတယ် နည်းနည်းလေခဲနေသလို ဖြစ်နေလို့. . . ”

သန္တာမြင့်က ပျာပျာသလဲ သောက်ရေငဲ့ပေး၏။

ဦးကျော်စွာ ရေသောက်ပြီး ဟန်မပျက် ဆက်စားနေလိုက်သည်။ သန္တာမြင့် လှမ်းမေး၍ ပြတ်တောက်သွားသော အတွေးများကို စားရင်းသောက်ရင်း ဆက်တွေးနေမိသည်။

ဦးကျော်စွာအနီးသို့ ကြီးငယ်မရွေး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ရောက်လာတိုင်း သည်ကောင်မလေး ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ဦးကျော်စွာ လူပျိုကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာ ထိုကိစ္စကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေက သမီးကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့. . . ဖြစ်ကြီးနားဆေးရုံမှာဆိုတော့ ခွင့်ယူလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်လေ”

“အင်း. . ဟုတ်တာပေါ့”

ထမင်းပိုင်းလက်စသတ်တော့လည်း သန္တာမြင့်ပဲသိမ်းဆည်းဆေးကြောပေးသည်။ ဦးကျော်စွာ ဓာတ်ဘူးထဲကရေနွေးနှင့် ကော်ဖီနှစ်ခွက် ဖျော်ထားလိုက်၏။ သူ့ဘေးနားတွင် ကောင်မလေး ရှိနေသည့်ခံစားချက်ကြောင့် ဦးကျော်စွာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်ပင် ဆက်တီမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ မီးဖိုချောင်မှ သန္တာမြင့် ထွက်လာတော့. . .

“လာ. . သမီး ကော်ဖီသောက်”

“သမီး. . အန်ကယ်ကို အရင်ကန်တော့ဦးမယ်”

သန္တာမြင့်က ဝယ်လာသော အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးများနှင့် ကန်တော့၏။ လူကြီးပီပီ ဦးကျော်စွာ ဆုတောင်းပေးသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်ပြီး နာရီဝက်လောက် စကားပြော
ဖြစ်ကြသည်။ ထွေရာလေးပါးပြောဆိုပြီး သန္တာမြင့် ပြန်ဖို့ပြင်ရာ. .
ဦးကျော်စွာ အခန်းတံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း. . .

“ကဲ. . သွားတော့ ကားကိုလည်း ဂရုစိုက်မောင်း”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချအန်ကယ်၊ သူများကား ငှားလာတာ. .
ဟိဟိ. . မလျော်နိုင်ဘူး”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်မောပြီး သန္တာမြင့် ပြန်သွား၏။

ဦးကျော်စွာလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို အထီးကျန်ကမ္ဘာထဲ
ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ သန္တာမြင့်ကားလေး မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်
သွားမှ အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်သဏ္ဌန်ကို စက္ကန့်ပိုင်းလောက် မြင်လိုက်ရသေး၏။

ပြီးတော့ ပြန်ပျောက်သွားလေ၏။ နှစ်သုံးဆယ်အတွင်း
မကြာခဏမြင်နေကျမို့ ဦးကျော်စွာအဖို့ ထိတ်လန့်စရာအကြောင်း
မရှိတော့။ သန္တာမြင့် ကန်တော့ခဲ့သည်များကို သိမ်းဆည်းပြီး တီဗွီ
ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တရုတ်ဟင်းလျာများနှင့် ထမင်းကို တစ်
နင့်တစ်ပိုး စားထားသည့်မို့ မျက်တောင်စင်းလာသည်။

အိပ်ရာဝင်ဖို့အထဲတွင် အယ်(လ်)ဘန်စာအုပ်ကို တွေ့သဖြင့်
ကောက်ယူပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ် အကျ
အနထိုင်ကာ စာကြည့်မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်နှင့် ဓါတ်ပုံများကို
ကြည့်မိသည်။ တစ်နေရာအရောက်မှာ အယ်(လ်)ဘန်လှန်နေသော
လက်တွေ့ တန်သွား၏။

သူရယ် သော်ဇင်ရယ် သူနာပြုဆရာမလေးတွေနှင့် အုပ်စု

လိုက် ရိုက်ထားသောပုံဖြစ်၏။ ထိုအထဲမှ သူနာပြုဆရာမလေး တစ်
ယောက်ကိုဖြင့် ဦးကျော်စွာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။ နာ(စ်)မ
လေး ဟေမာန်အောင်က သူ့အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်လေ. . .

သူ တတိယနှစ် ဆေးကျောင်းသားဘဝတွင် နာ(စ်)မလေး
ကို မေတ္တာရှိနေကြောင်း ဖွင့်ဟခဲ့သည်။ ဟေမာန်အောင်က တစ်နှစ်
နီးပါးကြာမှ အဖြေပေးခဲ့၏။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အသိုင်း
အဝိုင်းကြားမှာ မရိပ်မိအောင် သိုသိပ်စွာ နေခဲ့ကြရသည်။

သူလက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ကာချစ်ခဲ့ရသော ချစ်သူကို
မျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အတိတ်ကို သတိရမိတော့
မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာကာ ဓါတ်ပုံပေါ်သို့ စီးကျသွား၏။

ဓါတ်ပုံဝါးသွားသော်လည်း အတိတ်က ဝေဝါးလို့မသွား. . .
လွန်ခဲ့သောနှစ်သုံးဆယ်က ဖြစ်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်များက ပရိဂျတ်
တာနှင့် ထိုးပြလိုက်သလို အစီအရီပြန်မြင်နေရသည်။

‘အင်း. . လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သုံးဆယ်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်
တွေဟာ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို အရိပ်လိုမိုးပြီး ထမင်းလုံးတစ္ဆေ
ခြောက်သလို. . အဆက်မပြတ် လိုက်နေတယ်လေ. . . ဒီနေ့အထိ
အဆုံးအစမရှိ ခြောက်လှန့်နေခဲ့တာပါလား၊ ဒီအဖြစ်တွေကို မခံစား
နိုင်တော့ဘူးကွာ. . အထီးကျန်ဘဝနဲ့ပဲ မြန်မြန်အဆုံးသတ်သွားရင်
ကောင်းလိမ့်မယ် လောကကြီးရယ်. . .’

အခန်း (၂)

ဗန်

ခွဲသောနှစ်သုံးဆယ်... (၁၉၈၄) ဒီဇင်ဘာလ၊
ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများ
အပြေးအလွှားသွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း
(ခ)ကျောင်းသားတစ်စုကတော့ နားနေခန်းတွင်စုကာ စကားပြော
နေကြ၏။ သရဲကြောက်တတ်သူ မိုးမြင့်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...
“ရင်ခွဲရုံမှာ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ... တကယ်လား

ကျော်စွာ”

“ဟ... ခြောက်တာပေါ့ကွ ရင်ခွဲရုံပါဆိုနေမှ... လူသေနဲ့ ခွင်ပျက်ဆင်းပျက်အလောင်းတွေပဲ ရှိတာလေ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် အစိမ်းသေ၊သေပြီး ရောက်လာတာတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ခြောက်တာလွန်တာတွေကလည်း ကြမ်းမှကြမ်းပဲ”

မိုးမြင့်နဖူးမှ ချွေးများစို့ထွက်လာသည်။

သော်ဇင်ကလည်း အဆင်းတွင် ဘီးတပ်၏။

“ရင်ခွဲရုံထဲမှာ မှန်ကြည့်ရင် ဝိညာဉ်တွေ မြင်ရတယ်တဲ့ကွ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို...”

“ရင်ခွဲရုံထဲကို မှန်ယူသွားပြီးကြည့်၊ မှန်မှာ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်တွေ မြင်ရတယ်လို့ပြောတာ”

“ဟင်... တကယ်... တကယ်လား”

“တကယ်ပါဆိုနေမှ မိုးမြင့်ရာ”

“ဒါ... ဒါဆို... ငါ... ရင်ခွဲရုံကို မသွားတော့ဘူး”

“မသွားလို့ ဖြစ်မလား... အလောင်းတွေ လက်တွေ့ခွဲစိတ်ရ ဦးမှာ”

“အဲဒါလုပ်မှ ဆရာဝန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါကျောင်းထွက်တော့ မယ်”

“ဟားဟားဟား... ”

မိုးမြင့် အပြောကြောင့် ကျော်စွာတို့ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ကြ သည်။ ရယ်သံမဆုံးခင်မှာပင် သူဇာဌေး အပြေးအလွှား ရောက်လာ ကာ...

“ဟိတ်... ဆရာဒေါ် ရောက်နေပြီနော် မပြောမရှိနဲ့”

ဒေါ်သကြီး၍ ဆရာဒေါ်ဟု နာမည်ပြောင်ပေးထားသော ဒေါက်တာမောင်မောင်က အသင်အပြကောင်းသလို ဒေါ်သထွတ် လွယ်သည်။ သူသင်တာ စိတ်ဝင်တစားမရှိလျှင် ကြိမ်းမောင်းဆူပူ တတ်သူမို့ အားလုံး မှတ်စုစာအုပ်ကိုယ်စီဆွဲကာ အခန်းထဲမှ အပြေး အလွှားထွက်ကြသည်။ ကျော်စွာလည်း အတူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကော်ရစ်ဒါသို့အရောက်တွင် နာ(စ်)မလေးဟေမာန်အောင် ကို လှမ်းမြင်လိုက်၍ ကျော်စွာမျက်နှာ ပြုံးသွားရသည်။ ဒူးထောက် ထိုင်ကာ ရှုဖွဲ့နပ်ကြီးပြင်စီးသလို ဟန်ဆောင်ရင်း ကျော်စွာစောင့်နေ လိုက်သည်။

စာသင်သားအုပ်စုကတော့ ဆရာဒေါ်ရှိနေမည့် ဖျားနာ ဆောင်သို့ ပြေးကြပြီ။ ဟေမာန်အောင် အနားရောက်လာမှ အံ့ကိုက် ဆိုသလို ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း...

“ဟေမာန်... ညနေကျရင် ခဏလောက်စကားပြောကြ မယ်နော်”

“အင်း... အင်း... မှတ်တိုင်ကစောင့်နေမယ်၊ တောက် လျှောက်လိုက်မလာနဲ့နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ... မောင် မလာမချင်းစောင့်နေ...”

ဟေမာန်အောင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အဆောင်ထဲချိုးကွေ့ဝင် သွား၏။ ဒီတော့မှ ကျော်စွာလည်း ဖျားနာဆောင်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးရ တော့သည်။ ကျော်စွာရောက်သွားတော့ ဆရာဒေါ်က လူနာစစ်ဆေး ကုသမှုကို စတင်နေပြီဖြစ်သည်။ ခြေသံမကြားရအောင် လှမ်းရင်း

ခုထင်ဘေးတွင် ဝိုင်းနေသော ကျောင်းသားအုပ်စုကြားထဲသို့ တိုးဝင်
လိုက်သည်။ ဆရာဒေါ် လူနာကိုစမ်းသပ်နေသည်မို့ ကျော်စွာဝင်လာ
သည်ကိုမမြင်လိုက်...။

သို့သော် ချွန်တုန်းသော်လင်က ကျော်စွာ မသိမသာဝင်လာ
တာကို သတိပြုမိ၏။ သူ့အကျင့်အတိုင်း နောက်သလိုပြောသလို
နှင့် ချွန်တော့သည်။

“ဟာ... ကျော်စွာ ခုမှရောက်လာတာလား”

အရာရာကြောက်တတ်သော မိုးမြင့်က သော်လင်ကိုတံ
တောင်နှင့် တွက်၍တားသည်။

သော်လင်ပါးစပ်ကို ဘယ်လိုမှတားမရ...။

“ခုပဲ ဆရာကပြောနေတာ ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ် ဘယ်သူ
ဈေးဦးပေါက်မလဲ မသိဘူးတဲ့”

စကားပြောသံတွေကြောင့် ဆရာဒေါ်လှည့်ကြည့်လာသည်။

ဒါတောင်... သော်လင်က မရပ်သေး...။

“မင်းကွာ အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကျမှ နောက်ကျရတယ်လို့”

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း
အားလုံး ထွက်သွားကြတော့ကွာ...။”

“ဗျာ... ဟုတ်... ဆော... ဆောရီးပါ ဆရာ”

“ဆောရီးမလုပ်နဲ့ စည်းကမ်းမရှိတဲ့သူတွေကို ဒဏ်ပေးရ
မယ်၊ နောက်ကျပြီးရောက်လာတဲ့ကျော်စွာက မနက်ဖြန်ညကစပြီး
ရင်ခွဲရုံနိုက်ဂျူတီ တစ်ပတ်လုံးဝင်ရမယ်...။”

“ခင်ဗျာ... ဆရာ... တစ်ပတ် ဟုတ်လား”

“အေး... စကားများတဲ့သော်လင်က ရင်ခွဲရုံသန့်ရှင်းနေလုပ်
ဒါပဲ...။”

ဒီတော့မှ အားလုံးအသံတိတ်သွားကြ၏။ ကျော်စွာက
သော်လင်အား ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သော်လင်ကတော့ စပ်မြဲ
လုပ်နေဆဲ...။ ဆရာဒေါ်က လူနာကိုစမ်းသပ်ရင်း...။

“သူက အဆုတ်ထဲရေဝင်တာ၊ ဒါကို ဘယ်လိုကုသမလဲ”

“အပ်နဲ့ စုပ်ထုတ်ပါမယ်”

“လူနာက ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“အသက်ရှူကျပ်မယ်၊ ရေမွန်းသလို ခံစားရမယ်... ဆရာ”

ဆရာဒေါ်နှင့် ဆေးရုံတစ်ခွင် Round လှည့်ကာ စာသင်
ကြားရသည်မှာ အချိန်နှစ်နာရီလောက် ကြာသွား၏။ ခြေထောက်
တွေ ညောင်းပြီး ခူးခေါင်းတွေအသံမြည်လာတော့မှ Round လှည့်
တာ ပြီးသွား၏။ ဆရာဒေါ်က ကျော်စွာအား စေ့စေ့ကြည့်၍...။

“ကျော်စွာ ရင်ခွဲရုံနိုက်ဂျူတီ တစ်ပတ်နော် မမေ့နဲ့...။”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျော်စွာ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လှည့်ထွက်သွားစဉ်...။

“ကျော်စွာရေ... ကျော်စွာ”

သူလှည့်ကြည့်တော့ ဆရာဒေါ်ခေါ်တာဖြစ်နေ၍ ပြန်သွား
ရပြန်သည်။

“မင်းကိုပြောဖို့မေ့သွားလို့ကွာ... ဆေးရုံအုပ်ကြီးက သူ့
လာခဲ့ဖို့ မှာထားသေးတယ်”

“ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်လားဆရာ”

“အေး... သွားတွေလိုက်ဦး ဘာတွေအရေးကြီးနေလည်း မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးခေါ်သည်ဆိုတော့ ကျော်စွာပျာယာခတ်ပြီး လူနာဆောင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ပျာယာမခတ်လိုမရ ဆေးရုံအုပ်ကြီးဒေါက်တာစင်သီယာဆိုတာ ကျော်စွာ၏ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်ချိန်မို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးရုံးခန်းသို့သာ လာခဲ့၏။

ရုံးခန်းအတွင်း ဧည့်သည်ရုံ၊မရုံ အကဲခတ်ပြီးမှ ဝင်ခွင့် တောင်းလိုက်သည်။ ဆရာမကြီး ခွင့်ပြုချက်ရမှ ကျော်စွာရဲ့ကျိုးစွာ ဝင်လာခဲ့၏။

“ဆရာမကြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကျော်စွာ ဝမ်းသာစရာကိစ္စ ပြောစရာရှိ

ထို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာမကြီး”

“မနတ်ပြန်... သမီးပြန်လာတော့မယ်”

“ဟု... ”

“သမီး မြသီတာ ပြန်လာတော့မယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

မြသီတာဆိုတာ စင်ကာပူတွင် ကျောင်းသွားတက်နေသော ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်၏။ မြသီတာပြန်လာ ပြီဆိုတော့ သူနှင့်ဟေမာန်တို့၏ ရှေ့ရေးအတွက် အခက်အခဲတွေ စတင်လာပြီမှန်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

“မောင်ကျော်စွာ သူ့ကို သတိမရဘူးလား”

“ရပါတယ် ဆရာမကြီး... သူနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်... တော်တော်လည်းလှလာတယ်၊ ဓါတ်ပုံ တွေ ပိုလိုက်သေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့... မောင်ကျော်စွာမိဘတွေက လည်း နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဂရုစိုက်ခဲ့ကြတာဆိုတော့...”

ကျော်စွာမိဘနှစ်ပါးက စင်ကာပူတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသူ များဖြစ်သည်။ မြသီတာ စင်ကာပူရောက်လာတော့ နေနေထိုင်နေ နှင့် ကျောင်းတက်ရေးကိစ္စတွေ အားလုံးအဆင်ပြေအောင်... ကိုယ့် သမီးကဲ့သို့ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။

မြသီတာ စင်ကာပူရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် ကျော်စွာ မိဘများ ဘူတာရုံ MRT(Mass Rapid Transit) station တွင် မီးရထားမတော်တဆဖြစ်မှုကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ မိဘများ သက်မဲ့ခန္ဓာအဖြစ်နှင့်သာ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

ခက်နေသည်က ကျော်စွာနှင့် မြသီတာကို လက်ထပ်ပေးဖို့ နှစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူကာ စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“အင်း... မောင်ကျော်စွာနဲ့ သမီးလေးရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို သားရဲ့မိဘတွေ မြင်ခွင့်ရမသွားတာ တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းစရာပဲ ကွယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဆရာမကြီးရယ်”

ကျော်စွာကတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြောလိုက်၏။

“သားလည်း Final Part-II ရောက်နေပြီပဲ၊ ကျောင်းဖြုတ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြတော့ပေါ့”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

ကျော်စွာအတွေးထဲ ချစ်သူ့ သူနာပြုဆရာမလေးကိုသာ မြင်သောင်နေမိသည်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်မသိတော့။ လူကြီးတွေ စေ့စပ်စဉ်က မလွန်ဆန်နိုင်၍ သာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြသီတာကတော့ လိုလိုလားလား လက်ခံခဲ့၏။ ကျော်စွာက ဆော်ဆန်လွန်းသော မြသီတာကို သိပ်မကြိုက်။ မြသီတာက အရမ်း လှသော်လည်း စင်ကာပူလို သူမမြင်ရသောနေရာမျိုးတွင် ရှိနေသည့် အတွက် သိပ်စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ. . ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့မျက်စိထဲ ချိုးချိုးအေးအေးနှင့် မြန်မာဆန်ဆန်လှသော ဟေမာန်အောင်အား ငွေ့ချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဒုက္ခလှလှရောက်တော့မည် ထင်၏။

“ထုံးစံမဟုတ်ပေမယ့် သားတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဆရာမကြီးပဲ အစစအရာရာ အကုန်စီစဉ်ပေးမှာပါ”

“ခုလို ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် မျက်နှာမပြင့်အောင် အားနာမိပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ကျွန်တော့်ပညာရေးအတွက်လည်း တာဝန်ယူရတဲ့အပြင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စပါ စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုတော့ သိပ်ကို သိမ်ငယ်မိပါတယ်”

“ဒါတွေ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး မောင်ကျော်စွာ. . သမီးနဲ့ စေ့စပ်ထားတာ မဟုတ်လည်း ဆရာမကြီးက သားအရင်းလိုပဲ သဘောထားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာမကြီး”

“မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပပေးဖို့ ဆရာမကြီး

ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဒါ မှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆရာမကြီး ယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမကြီး”

အကြောင်းစုံသိခဲ့ရပြီးနောက် ကျော်စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးအရှိန်အဝါနှင့် နေခွင့်ရထားသည့် လိုင်းခန်းသို့ပြန်လာရာ ဂျူတီပြီး၍ ထွက်လာသော ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့နှင့် ကျော်စွာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းကာ ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ဦးစွာထွက်ခဲ့သည်။ သူ မှတ်တိုင်ရောက်ပြီး ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ဟေမာန်အောင် ရောက်လာသည်။

မှတ်တိုင်အနီး အအေးဆိုင်သို့ဝင်ကာ ချောင်ထဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒါတောင် ဟေမာန်က မလုံမလဲနှင့် ဆိုင်ပြင်သို့ လှည့်လှည့်ကြည့်နေသေးသည်။

“ဟေမာန်. . မောင်ကျောင်းပြီးရင် ဟောက်(စ)ဆင်းရဦးမှာ ပိုစတင်ကလည်း ဘယ်တော့မှ ထွက်မယ်မှန်းမသိဆိုတော့ မောင်အဲလောက်မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ”

“မစောင့်နိုင်ဘူးဆိုတော့. . မောင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“မောင်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်”

“အို. . မဖြစ်နိုင်တာ မောင်ရယ်၊ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် လောနေတာလဲ”

“ဟေမာန်ကို ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်လို့”

“မောင်ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်ကြိုးစား၊ ဟောက်(ခ)ဆင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ မောင် အလုပ်မဝင်ရသေးလည်း ဟေမာန်

ရှာကျွေးမှာပေါ့”

ချစ်သူ၏ ရင်တွင်းဖြစ်စေတနာစကားကို ကြားသိရတော့ ကျော်စွာရင်ထဲ မချီအောင်ခံစားလိုက်ရသည်။ သူက လက်ထပ်ရအောင်ဆိုတာတောင် ဘဝရှေ့ရေးကို ပိတ်ပင်သလို မဖြစ်အောင် မှန်ကန်သော စေတနာ၊ ပြည့်ဝသောမေတ္တာတို့နှင့် အားပေးစကားဆိုသည်။

မနက်ဖြန်မှစ၍ မပွင့်မလင်း သမီးရည်းစားဘဝသည်ပင် အခက်အခဲဖြစ်တော့မှာဖြစ်ကြောင်း.. မသိသေးရှာသေးသော ဟေမာန်က ဘယ်လိုပဲအားပေးစကားပြောပြော ကျော်စွာ ပြန်လန်းမလာခဲ့တော့...။

၆ ၆ ၆ ၆

ရင်ခွဲရုံအတွင်း ရင်ခေါင်းခွဲစိတ်ဌာနမှ၊ ဒေါက်တာရည်မွန်က ရောက်ရှိလာသောအလောင်းကို စစ်ဆေး၍.. သေဆုံးချိန်နှင့် မည်သည့်ဒဏ်ရာကြောင့် အသက်ဆုံးရသည်ဆိုတာတွေကို လေ့လာသုံးသပ် အဖြေရှာနေ၏။ ကျော်စွာက ဒေါက်တာရည်မွန်အား ကူပေးနေရသည်။

တာဝန်ကျရဲကလည်း အလောင်းနားမှာ ရစ်သီရစ်သီနှင့် အဖြေကိုစောင့်နေလေ၏။ သူမစစ်ဆေးမှုကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ လက်အိတ်ချွတ်၍ လက်ဆေးနေစဉ်မှာပင်...

“ဒေါက်တာ.. အဖြေသိရပြီလား”

“ဒီအလောင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီသုံးဆယ်ကျော်လောက်က သေခဲ့တာပါ။ ချွန်ထက်ပြီး ရှည်မျောမျောသတ္တုချောင်းနဲ့ ထိုးသွင်းထားတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် အသက်ဆုံးခဲ့တာပါ။ ပြတ်ရှုဓားဒဏ်ရာတွေ ပွထနေပေမယ့် သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒဏ်

ရာတွေ ဒီလောက်များပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ် အောင်လုပ်ထား
တော့ အပြီးအတေးကြောင့်သတ်တဲ့ လူသတ်မှုလို့ ယူဆပါတယ်”

ဒုရဲအုပ်ရဲမှီး ခေါင်းစားသွားပြီး..

“အလောင်းရဲ့အဝတ်အစားအိတ်ထဲက တွေ့ရတဲ့စာရွက်
စာတမ်းနဲ့မှတ်ပုံတင်အရ သေသူဟာ နယ်မြို့ကပါ။ ရန်ကုန်ရောက်
တာတစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ် ဒေါက်တာ”

“ရှင်တို့ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားပြီးပြီလား သင်္ဂြိုဟ်ဖို့
ကိစ္စ ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

“အိမ်သားတွေ ချက်ချင်းရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး
ဒေါက်တာ၊ နောက်ပြီးသင်္ဂြိုဟ်လို့လည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်
တို့ အလောင်းကိုထပ်စစ်ချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီသေမှုသေခင်း
ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပေါက်ကြားလို့မဖြစ်သလို ဒေါက်တာတွေ့ခဲ့တဲ့
ဆေးစစ်ချက်တွေကိုလည်း ထိန်းသိမ်းထားပေးစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဆို.. ခွင့်ပြုပါဦး”

ရဲအရာရှိပြန်သွားတော့ ကျော်စွာလည်း သိမ်းစရာရှိတာ
တွေသိမ်းရင်း..

“တီချယ် အလောင်းက ပုပ်ပွနေပြီနော် ဘယ်လိုထားမှာလဲ”

“ကန်ထဲထည့်ပြီး ရေခဲအုံထားလိုက်.. ဆာမိကို ရေခဲဝယ်
ခိုင်းလိုက်ဦး..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“နောက်နေ့မှာ ဂျူနီယာလေးတွေကို အလောင်းခွဲစိတ်တာ

လက်တွေ့လုပ်ခိုင်းဖို့ရှိတယ် မောင်ကျော်စွာ.. ကူညီဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်”

“ဪ.. တီချယ်၊ U.K ကို ပညာတော်သင်သွားတဲ့ ဒေါက်
တာဦးဥက္ကာက တီချယ်ခင်ပွန်းဆို..”

“အင်း.. ဟုတ်တယ် မောင်ကျော်စွာ၊ သူက အသင်အပြ
သိပ်ကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့.. မင်းတို့ ဆရာကောင်းတစ်
ယောက် ရဦးမှာပါ”

စင်

ခွဲရံထဲတွင် တစ်ခွဲတစ်ခွဲ အသံများထွက်ပေါ်နေ
၏။ ရင်ခွဲရံတာဝန်ခံ ဆာမိကတော့ သူ့တာဝန်ကို ဆေးကျောင်းသား
တွေ ဝိုင်းလုပ်နေကြသဖြင့် ဆလံအထပ်ထပ်ပေးကာ.. အရက်ခိုး
သောက်ဖို့ ထွက်သွားလေ၏။

သော်ဇင်က ရင်ခွဲရံကြမ်းပြင်ကို ရေလောင်းလိုက် တံမြက်
စည်းကြမ်းနှင့် လှဲလိုက်နှင့်.. ဒေါက်တာမောင်မောင်ပေးခဲ့သော

အပြစ်ဒဏ်ကို ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်နေရသည်။

ကျော်စွာ လှေကားထစ်တွင်ထိုင်ရင်း လှေကားလက်ရန်းပေါ် တရွေ့ရွေ့တက်လာသော ခရုငယ်လေးကိုကြည့်ကာ ပုံဆွဲနေ၏။ ကျော်စွာက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သလို ပန်းချီဆွဲတာလည်း ဝါသနာပါသဖြင့် အချိန်အားတိုင်း တွေ့ရာမြင်ရာကို ပုံတူကူးဆွဲလေ့ရှိသည်။ အခုလည်း ခရုငယ်ကို ကြည့်ဆွဲနေတာ အတော်ပင်ပုံပေါ်နေပြီ။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတာ ညောင်းညာလာဟန်နှင့် သော်ဇင်က တံမြက်စည်းကို ထောင်ထားလိုက်ပြီး ကျော်စွာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ နေနေသလိုပဲ”

“ငါက ဒီဆေးရုံမှာပဲ နေရတာလေ သိပ်မထူးဆန်းတော့ပါဘူး.. နေသားကျနေပြီဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ မနေ့က ဆေးစိမ်ထားတဲ့အလောင်းကို ခွဲရတာ ဘယ်လိုနေလဲ”

သော်ဇင်က စိတ်ပျက်သော လေသံနှင့်...

“စားပြီးသားလေးတွေတောင် ပြန်အန်ထွက်ချင်တယ်ကွာတယ်ကွာ”

“ဟားဟားဟား.. အသည်းငယ်တတ်လိုက်တာကွာ၊ ကြက်သားတို့ ဝက်သားတို့ကျတော့ ကလီစာတွေပါ လွှင့်မပစ်ဘဲ အကုန်ဝါးတာမဟုတ်လား.. ဘာထူးလို့လဲ အတူတူဘဲဟာ”

“ဝေါ့.. ထီး.. တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒါနဲ့ ဟို Murder Case နဲ့ရောက်လာတဲ့ Body အတွက် တရားခံမိပြီးလား”

“ဘာသံမှ မကြားပါဘူးကွာ”

ထိုစဉ် မိုးမြင့်ပြေးဝင်လာကွာ အထိတ်တလန့်ဖြင့်..

“ဟေ့ကောင်တွေ အလောင်းတစ်လောင်းရောက်လာပြန်ပြီ အရွယ်ကောင်းလေးကွ တော်တော်လည်းချောတယ် အက်ဆီးဒန်န့် ဖြစ်တာတဲ့..”

“ဟုတ်လား.. ပြဿနာပဲ၊ ဒီမှာ မီးကခဏခဏပျက် ရေခဲက မလုံလောက်နဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ..”

“မင်းက.. ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“အင်(နီ)မာဂျင်စီမှာလေ.. သယ်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ မရပါဘူးကွာ on the spot ပဲ၊ အသားတွေတောင်အေးစက်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အတော်လှတဲ့ ကောင်မလေးကွ နှမြောစရာကြီး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုး ကြုံရတယ်လို့”

ထိုစဉ် ဆာမိ၏သား ကုလားလေးချန်ဒရာ ပြေးဝင်လာပြန်သည်။

“ကိုကျော်စွာတဲ့.. ကိုကျော်စွာကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးခေါ်နေတယ် ခုလာပါတဲ့”

“ဪ.. အေး.. အေး”

ကျော်စွာက လှေကားလက်ရန်းမှ ခရုလေးကို ဖြုတ်ယူကာ စမ်းသပ်ဖန်ဘူးတစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်ပြီးမှ ထွက်သွား၏။ သော်ဇင်က တံမြက်စည်းယူကာ သန့်ရှင်းရေးဆက်လုပ်နေသည်။

ကျော်စွာ ဆရာမကြီးရုံးခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာရင်း.. ဘာအတွက်ခေါ်တာလဲကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဆရာမကြီး

သမီး မြသီတာကို သွားကြိုဖို့များလားဟု တွေးမိသေး၏။ ရုံးခန်းရောက်တော့ ကျေကွဲဝမ်းနည်းနေသောမျက်နှာနှင့် ဆရာမကြီးကို တွေ့ရ၏။

“ဆရာမကြီး.. ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆို..”

ဒေါက်တာဒေါ်စင်သီယာက ကျော်စွာအား ရီရီဝေဝေငေးကြည့်ရင်းမှ..

“သမီးလေး ပြန်လာပြီလေ၊ လေယာဉ်က တစ်နာရီစောဆိုက်တော့ သွားမကြိုဖြစ်ဘူး.. ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့သူ ဒီကိုရောက်နေပြီ.. ၊ သူစီးလာတဲ့ Taxi လေဆိပ်မီးပွိုင့်မှာ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်သွားတယ်”

“ဗျာ..”

“ကုန်ကားကြီးက ဝင်တိုက်တာတဲ့၊ သမီးလေး ပွဲချင်းပြီးပဲတဲ့.. ဟင့်.. ဟင့်”

“ဟာ.. ဖြစ်.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာမကြီးရယ်”

“သမီးလေး အလောင်းက ဒီဆေးရုံမှာ ရောက်နေပြီ၊ သမီးလေးကို ဆရာမကြီး.. မကြည့်.. မကြည့်ရက်.. ဟင့်.. ဟင့်”

ဆရာမကြီး စကားကိုဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာတသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေ၏။ ကျော်စွာလည်း ဆရာမကြီးကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ၍ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။ မြသီတာ ရုတ်တရက်ဆုံးသွားခြင်းအတွက် ဆရာမကြီးနှင့်အတူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပျက်သွားပြီဟု တွေးမိပြန်တော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ဝမ်းသာမိတာ

လည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပူဆွေးငိုကျွေးနိုင်ဖို့ ဆရာမကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ကာ ကျော်စွာထွက်လာခဲ့သည်။ ရေခဲတိုက်သို့ အပြန် ကော်ရစ်ဒါထောင့်ချိုးတစ်ခုအရောက်တွင် လူနာစောင့်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ စကားပြောသံများကို တစ်စွန်းတစ်စကြားလိုက်ရ၏။

“ရေခဲတိုက်က သိပ်သရဲခြောက်တာတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အလောင်းပေါင်းစုံလေ၊ အစိမ်းသေရော အသတ်ခံရတာတွေရော စုံလို့ပဲဥစ္စာ”

လူတွေ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ.. ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ပြောနေကြပြီး.. အမှန်တကယ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူတွေတောင် ဘာမှမတွေ့မကြုံရတဲ့ဟာဟု ကျော်စွာစိတ်ထဲကပြန်ပြောမိ၏။ ရင်ခွဲရုံသို့အရောက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော သော်ဇင်က တံမြက်စည်းသာလဲ့သွားပြီး ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို သိမ်းမသွားခဲ့သို့နှင့် ကျော်စွာ ဘီးတပ်လှည်းပေါ်မှကိရိယာများကို စီစီရီရီ ပြန်ထားသိုနေရသည်။ လှည်းအောက်ဆင့်မှ မှန်ကွဲတစ်ချပ်ကို တွေ့၍ အမှတ်မထင် ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

ဒီတော့လည်း ရင်ခွဲရုံထဲမှာ မှန်ကြည့်ရင် ဝိညာဉ်တွေ့ရသည်ဆိုသော နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်စကားကို သတိရပြီး.. ကျော်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ဟုတ်မဟုတ်သိချင်လာ၍ မှန်ဘို့ထောင်ကာ စူးစမ်းကြည့်သည်။

မှန်ကဝေဝါးနေသဖြင့် အကျိုးအောက်နားနှင့်သက်၍ ကြည်

လင်လာအောင်လုပ်ပြီး ထပ်ကြည့်သည်။ မှန်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲ
နေရာအနှံ့ကိုကြည့်ကာ ဝိညာဉ်အရိပ်အယောင်ကို ရှာမိသည်။ ရင်ခွဲ
ရဲ့ အလောင်းများနှင့် သူတစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသိက စိတ်
တို့တော့ ချောက်ချားလာစေသည်။ ထိုစဉ်. . .

“ကျွန်. . .”

တွန်းလှည်းရွေသံကြားရ၍ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်
လိုက်စဉ် မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၍. . .

“အောင်မလေးဗျ. . သရဲကြီး. . .”

“ဟိတ်ကောင်!. . .”

ရုတ်တရက် အနားကပ်အော်လိုက်သော အသံကြီးကြား
ထိတ်ရသဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးခုန်ထွက်မတတ် လန့်ဖျပ်သွား၏။

ကျော်စွာ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့. . .

“ကျော်စွာ မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ မှန်ကို ချထားလိုက်
စမ်း. . .”

ဆရာဒေါဟု နာမည်ရသော ဒေါက်တာမောင်မောင်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်မို့ သရဲကြောက်တာပျောက်သွားသော်လည်း ဆရာ
တို့ကြောက်တာက ပျောက်မသွားသေး။ ကျော်စွာ တွန်းလှည်းပေါ်
မှန်ကိုလှမ်းတင်လိုက်သော်လည်း အနားစောင်းတွင် တင်မိ၍ လျော
ကျသွားကာ အောက်သို့ကျကွဲသွား၏။

“ခလွမ်း!. . .”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ရင်ခွဲရဲ့ထဲမှာ ခလွမ်းဆိုသော
မှန်ကွဲသံက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“မင်းကို နှိုက်ကျူတီချထားတာ တာဝန်ကျေရဲ့လားလို့ လာ
ကြည့်တာ”

“ကျွန်တော်တစ်ရက်မှ မပျက်ပါဘူးဆရာ. . ဒီနေ့နဲ့ဆို နှစ်
ရက်ရှိပါပြီ”

ဆရာဒေါဟု လက်ညှိုးထိုးရင်း. . .

“အေး. . . မင်းရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လဲလျောင်းနေတဲ့
အလောင်းတွေရှိတယ်လေ. . ဟိုမှာဘာလဲ. . .”

အရက်ယုံနှင့် ပက်တီးအထုပ်လေးများတင်ထားသော စင်
လေးကို ထိုးပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အလောင်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေပါ ဆရာ”

ဆရာဒေါဟု ရင်ခွဲရဲ့အတွင်း ဝေဝေကြည့်လိုက်ရင်း. . .

“အေး. . Body တွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အလောင်း
ထားတဲ့အံ့ဆွဲထဲ ဆန့်သလောက်ထည့်ထားလိုက်၊ အအေးဓာတ်ရမှ
သဂြိုဟ်မယ့်နေ့ သိပ်မပျက်စီးမှာ၊ မင်းအချိန်တွေမဖြုန်းနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဒါဆို ငါစိတ်ချပြီးသွားမယ်၊ အချိန်ရရင် Anatomy ကို
ပိုင်အောင်လေ့လာထား ကျော်စွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ခြေတစ်ဖက်သိမ်နေသော ဆရာဒေါဟု. . ခြေထောင့်နင်း
ထောင့်နင်းနှင့် ရင်ခွဲရဲ့ထဲမှ ထွက်သွား၏။ အအေးခန်း အံ့ဆွဲထဲထည့်
ဟုဆိုသော်လည်း အံ့ဆွဲက သုံးခုသာရှိသည်။

ကျော်စွာ မှန်ကွဲတွေလိုက်ကောက်နေ၏။ အတော်ဝေးဝေး

ထိ လွင့်စင်သွားသော မှန်ကွဲတစ်စကို ကောက်ယူလိုက်မှ အလောင်းတစ်လောင်း ထပ်ရောက်နေမှန်း ကျော်စွာသတိပြုမိလိုက်သည်။

ကျော်စွာ မှန်ကွဲစကို အသာချထားလိုက်ရင်း ထိုအလောင်းနား လျှောက်လာလိုက်သည်။ ပိတ်ဖြူစလွှမ်းထားသော်လည်း ဖိုနှင့်မခန္ဓာဗေဒကွာခြားမှုအရ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာနေသည်။ ဒါ မိုးမြင့်ပြောတဲ့ အက်ဆီးဒင့်နံနှင့်ရောက်လာသော မိန်းကလေးအလောင်းဆိုတာပဲဖြစ်မည်။ ခြေထောက်ကလေး ပေါ်နေသဖြင့် ဖြူဝင်းသော အသားအရည်ရှိသူမှန်း ကျော်စွာသိလိုက်သည်။

ကျော်စွာ အလောင်းအားလွှမ်းထားသောပိတ်စကို ဖယ်ရှားဖို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးပျက်သွား၏။

“ဟာ! . . .”

ကျော်စွာ အနည်းငယ် ရင်တုန်သွားသည့်အခိုက်မှာပင် မီးပြန်လာသည်။ သို့သော် မီးအားမပြည့်သဖြင့် မီးချောင်းများ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေ၏။ ဒါ ထုံးစံအတိုင်းမီးပျက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သေသူကောင်မလေးက သူ့ရုပ်သွင်ကို လုပ်ကြည့်မှာစိုး၍ သတိပေးတာများလား. . . ။

ကျော်စွာ သိချင်စိတ်တို့ ထိန်းမရတော့သဖြင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မီးရောင်အောက်မှာပင် အရဲစွန့်ကာ ပိတ်ဖြူစကို လှန်ချလိုက်သည်။

“ဟင်! . . . မြ. . . မြသီတာ”

ကျော်စွာတွေ့လိုက်ရသော သက်မဲ့ခန္ဓာက သူနှင့် လူကြီးချင်းသဘောတူထားသော မြသီတာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မင်း. . . တကယ်ပဲ လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားပြီလား”

ကျော်စွာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောတော့ မြသီတာဘာမှ ပြန်မပြောတော့. . . ။ သူ မချစ်ခဲ့သောသူ ဆိုသော်လည်း သေနေတာတောင် အလှမပျက်သော မြသီတာအလှကိုတော့ ကျော်စွာ သတိပြုမိသည်။

အင်အားချည့်နဲ့နေသော မီးရောင်အောက်မှာပင် မြသီတာ၏ ငယ်ရွယ်ပျိုမြစ်သော အလှတရားကို အဝတ်အစားမဲ့ တွေ့နေရသည်။

“ဒေါက်! . . .”

ထိုစဉ် ဒေါက်ခနဲ တစ်ခုခုပြတ်ကျသွားသံကို ကြားမိသည်။

ကြည့်လိုက်တော့. . . မြသီတာအလောင်းအား ဖုံးအုပ်ထားသော ပိတ်စကြားမှ လက်တစ်ဖက်ထွက်ကျလာကာ အရာဝတ္ထုတစ်ခု အောက်ကြမ်းပြင်သို့ ပြုတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသူတစ်ယောက်၏လက်က ဘာလို့များ ပြုတ်ကျရတာလဲ. . . ။ ကျော်စွာ ဖြစ်နိုင်ခြေကိုတွေးမရသဖြင့် ပြုတ်ကျသွားတာ ဘာများလဲဟု တွန်းလှည်းခတ်င်အောက်ငဲ့ကာ ရှာဖွေကြည့်သည်။ ညာဘက်ရှေ့ဘီးနားတွင် လက်စွပ်တစ်ကွင်းတွေ့၍ ကောက်ယူလိုက်သည်။

မြသီတာ၏ လက်စွပ်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သုံးသပ်၍. . . တွဲလောင်းကျနေသောလက်ကို ဆွဲယူကြည့်မိသည်။ မြသီတာ၏ လက်သူကြွယ်တွင် အကွင်းလိုက်ဖွေးနေသော လက်စွပ်ရာကို တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် မီးက ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လင်းသွားသည်။

ကျော်စွာလက်စွပ်ကို မြသီတာ၏လက်တွင် ပြန်စွပ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်... လက်စွပ်ကွင်းက သေးနေသောကြောင့် စွပ်မရဖြစ်နေသည်။ ကျော်စွာ အံ့အားသင့်ပြီး ချွေးစို့သွား၏။

စောစောက ချောင်နေသဖြင့် ပြုတ်ကျလာသော လက်စွပ်က အခုတော့ မြသီတာလက်တွင် စွပ်မရဖြစ်နေသည်ကို ကျော်စွာ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေ၏။

“အင်း... မြသီတာ မင်း ကိုယ့်ကို ခြောက်လှန့်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

ပညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့ပြီး ကြွေးနှင့်သိမ်းသလို သမီးနှင့် လက်ထပ်ပေးမည့် ဆရာမကြီး၏အစီအစဉ် အထမမြောက်တော့ပြီ မို့... အားနာရမှာလား ဝမ်းသာရမှာလားဆိုတာကိုပင် ကျော်စွာ မသိတော့၊ ကျော်စွာတစ်ယောက် အရူးတစ်ယောက်လို စကားတွေ ပြောနေမိသည်။

“တကယ်တော့ မင်းကို ကိုယ်လက်မထပ်နိုင်ဘူး မြသီတာ၊ အဲဒီအခက်အခဲကို မြသီတာကိုယ်တိုင် လောကကြီးထဲက ထွက်သွားပေးပြီး ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့တာလား မြသီတာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မြသီတာကို သိပ်ပြီးကျွေးလူးတင်မိပါတယ်ကွာ”

ထိုစဉ်မှာ မီးပျက်သွားပြန်၏။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ကျော်စွာ ရင်တွေတထိတ်ထိတ် ခုန်သွားရသည်။

မြသီတာကပဲ ထပြီး လည်ပင်းညှစ်လိုက်လေမလား၊ တွန်းလှည်းပေါ်ရှိ အလောင်း တွေကပဲ သူ့ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေမလားဟု တွေးကာ စိတ်ချောက်ချားလာ၏။

မီးခြစ်နှင့်ဖယောင်းတိုင်ကို တုန်တုန်ချည်ချည်လက်များနှင့် သွားယူပြီး အလျင်အမြန် မီးထွန်းလိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် အောက်တွင် အလောင်းကောင်များ ငြိမ်သက်လျက် အနေအထား မပျက်တာတွေ့မှ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

ပြီးတော့မှ မြသီတာထံပါးပြန်လာခဲ့ကာ လက်စွပ်ကို ပြန်ဝတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားမိပြန်သည်။ သူမလက်စွပ် မဟုတ်သလိုပင် လုံးဝ မတော်ဘဲ ဒုတိယလက်ဆစ်ထိသာ စွပ်၍ရသည်မို့ လက်စွပ်ပြန်စွပ်ပေးဖို့ကိစ္စကို လက်လျော့လိုက်ရသည်။

လက်စွပ်ကို ကျော်စွာ သူ့လက်သန်းတွင် စွပ်ထားလိုက်ပြီး အလောင်းအား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာမကြီးစင်သီယာ ရောက်လာသည်။

ဆရာမကြီး ဖြေမဆည်နိုင်သည့် နွမ်းလျလျအမှုအရာနှင့် တစ်လှမ်းချင်း အနားတိုးလာ၏။ သမီးဖြစ်သူအလောင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကျွေးတော့၏။

ဆရာမကြီးက မြသီတာနဖူးကို နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးရင်း သူ့ကိုတောင် စကားမပြောနိုင်တော့ပဲ ထွက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကျော်စွာလည်း မြသီတာအား ဂရုတစိုက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေမိသည်။ ထိုအခါမှ ကားတိုက်သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် ကျိုးသွားသောနံရိုးက နှလုံးကိုထိုးစိုက်နေတာ တွေ့ရသည်။

ဝေဒနာတွေတစ်ပြုံကြီးခံစားရပြီး သေဆုံးခဲ့ရသော မြသီတာအား ကရုဏာသက်မိသည်။ သွေးစသွေးနုများအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး မြသီတာကို အအေးဓာတ်ပေးထားသော အံ့ဆွဲထည်တင်ကာ

တံခါးပိတ်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ သူလက်သန်းမှ စွပ်ထားသောလက်စွပ်
ကို သတိရပြီး မြသီတာကို ပြန်ဆွဲထုတ်ကာ. . လက်စွပ်အရာလေး
မှီသောလက်တွင် ပြန်စွပ်ကြည့်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့. . လက်သူကြွယ်အရင်းထိ ရှောရှောရှူရှူ
တွက်တိစွပ်လို့ရသွားသည်။

ကျော်စွာ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့. . ။ မြသီတာ သူ့ကို
တို့စယ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီမို့ ဆံပင်တွေ ထောင်ကာကြက်သီး
ထသွားမိသည်။ စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်မို့ ကျော်စွာ
အလောင်းအံ့ဆွဲကို အမြန်ထိုးသွင်းကာ တံခါးပိတ်ပြီး ပြန်အလှည့်. .

“အောင်မလေးဗျ. . .”

မဲမဲသဲသဲမျက်နှာကြီးတစ်ခုကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ကျော်စွာ အထိတ်တလန့် အော်မိတော့သည်။

“ဟဇေး. . အဘား. . ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာသမား. . ချွန်
ဒေါ်ဆာမိလေ. . ဆာမိပါဆရာ”

ဆာမိအလန်တကြားရှင်းပြမှ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားသော်
လည်း ရင်တုန်တာက မပြယ်သေး၊ အသက်ရှူမှားကာ ချွေးစေးတွေ
ပြန်နေပြီ. . . ။

“ဟား. . ဆာမိရာ လန့်လိုက်တာကွာ၊ အသံလေးဘာလေး
ပေးမှပေါ့ကွာ. . .”

“ဆောရီးဆရာ ကြည့်ပါဦး ချွေးတွေပြန်နေလိုက်တာ၊ အ
ပြင်ထွက်ပြီး လေကောင်းလေသန့် ရှူလိုက်ဆရာ. . သွား. . ဒီမှာ
ချွန်ဒေါ်စောင့်ပေးမယ်”

“အေး. . အေး. . သွားမယ် ခဏလေး”

ကျော်စွာ သူပုံဆွဲစာအုပ်နှင့်ခဲတံကို ယူလိုက်သည်။ ခရုပုံ
လေးက မပြီးသေး။ ထိုအခါမှ ခရုလေးကို စမ်းသပ်ဖန်ဘူးထဲထည့်
ခဲ့မိတာ သတိရသွားသည်။ သွားကြည့်တော့ ခရုသေးသေးလေးက
ဖန်ဘူးနှုတ်ခမ်းဝသို့ပင် ရောက်နေလေပြီ။ ခရုလေးကို ကျော်စွာ
သနားသွားပြီး လက်ညှိုးလက်မနှင့်ညှပ်ယူပြီး ရင်ခွဲရုံအပြင်သို့ ထွက်
လာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခရုလေးအား မြက်ခင်းပေါ်ချပေးလိုက်
၏။ ညှိစို့စို့ အနံ့အသက်များသာ တစ်ညနေလုံး ရှူနေရသဖြင့် လေ
အေးတိုက်သော အပြင်ကိုရောက်လာတော့ လူလည်းလန်းသလို
စိတ်လည်း အပန်းပြေသွား၏။

ကျော်စွာလည်း စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ခရုပုံလေးကို
လက်စသတ် ရေးဆွဲနေလိုက်သည်။ သူ့ရင်ခွဲရုံကို ပြန်မသွားချင်သေး
၍ အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြသီတာ မျက်
နှာက ဖျောက်ဖျက်မရအောင် သူ့အာရုံထဲပေါ်လာ၏။

ကျော်စွာ အလိုအလျောက်ပင် စာရွက်သစ်တစ်ရွက်ပေါ်
မြသီတာပုံကို စိတ်ကူးဖြင့် ရေးခြစ်နေမိ၏။

“. . @. . @. . @. .”

မြသီတာပုံတူ ပုံကြမ်းကောက်ကြောင်းပြီး၍ အချောကိုင်
နေစဉ်မှာပင် စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ငိုသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်စွာ ရင်ခွဲရုံသို့ပြန်ရန် ထလိုက်ပြီး ပုံဆွဲ
စာအုပ်နှင့် ခဲတံကို မမေ့မလျော့ ကောက်ယူကာ နားနေဆောင်မှ
ထွက်လာခဲ့၏။ ဆရာမကြီးနေသော လိုင်းခန်းနား နီးလာလေ. .

တအိအိ တဟင့်ဟင့် ငိုရွှက်သံက ကျယ်လောင်လာလေဖြစ်သည်။
ငိုလောက်သည့် အကြောင်းရှိ၍ ငိုခြင်းဖြစ်သော်လည်း
ညမောင်မောင်မှာ ငိုသံကြားနေရခြင်းက စိတ်ချောက်ချားမှုကို အား
မေးသလို ဖြစ်နေသည်။

ကျော်စွာ ဆရာမကြီးအခန်းသို့ မဝင်တော့ဘဲ ရေခဲတိုက်
ဘက်သို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် အမှောင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေ
သော မီးရောင်သုံးခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အကွာအဝေးအရ .
သရဏဂုံဇရပ်မှဖြစ်ကြောင်း ကျော်စွာသိလိုက်သည်။

ဘာများလဲဟူသော သိချင်စိတ်ကြောင့် ကျော်စွာ အမှောင်
ကို အားပြုကာ ဇရပ်ဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဇရပ်နားရောက်တော့
မြင်လိုက်ရသည်က 'မြသီတာ အသက်(၂၂)နှစ်'ဟု စာတန်းထိုးထား
သော အခေါင်းရှေ့၌ ကန်တော့ပွဲကို ကိုင်မြှောက်ထားသော မိန်းမ
ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ကျော်စွာ အပင်နှင့်ချုံများကို အကာ
အကွယ်ယူကာ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာခဲ့၏။

ပိုမိုနီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ထိုမိန်းမကြီး လုပ်ဆောင်နေသ
မျှကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာရသည်။ မိန်းမကြီးက အခေါင်းရှေ့
တွင် ကန်တော့ပွဲကို ချလိုက်ပြီး မြသီတာ၏ဓါတ်ပုံကို အုန်းသီးနှင့်
ငှက်ပျောသီးများကြားတွင် ညှပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ကြက်သွေး
ရောင်နှင်းဆီသုံးပွင့်ပါသော ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို ကန်တော့ပွဲရှေ့တွင်
တင်ထားလိုက်ပြန်သည်။ အဝေးမှလှမ်းမြင်ရသော မီးရောင်မှာ .
အုန်းပွဲရှေ့စိုက်ထူထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်
များသာဖြစ်၏။

မိန်းမကြီးက အမွှေးတိုင်များထွန်းညှိပြီး တစ်ခုခုကို ရည်မှန်း
ကာ ဦးခိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အမွှေးတိုင်များကို
လက်အုပ်ချီ ကိုင်ထားလျက်က အုန်းပွဲတွင် ထိုအမွှေးတိုင်များကို
ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး. . . ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေ ပြီးသွားဟန်နှင့်
ကန်တော့ပွဲမှ ဓါတ်ပုံအပြင် ဖန်ခွက်ထဲမှ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုပါယူ၍
ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျော်စွာ သစ်ပင်နောက်
ဝင်ပုန်းရာမှ သစ်ကိုင်းခြောက်နင်းမိပြီး အသံထွက်သွား၏။

“ဂျွတ်! . .”
မိန်းမကြီး ချာခနဲလှည့်ကြည့်၏။
ကျော်စွာ မလှုပ်ရဲဘဲ ကျောနှင့်သစ်ပင် တစ်သားတည်းဖြစ်
အောင် ကပ်ထားလိုက်မိသည်။

မိန်းမကြီးက သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေဟန်နှင့် အမှောင်ထဲပြန်
ကာ လိုက်ကြည့်နေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ စိတ်ချသွားဟန်
နှင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား၏။

ကျော်စွာ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် နောက်ကလိုက်သွား၏။
ထိုမိန်းမကြီး ဆရာမကြီး၏အခန်းသို့ ဝင်သွားမှ ကျော်စွာ သူ့ခြေလှမ်း
တွေကို ရပ်လိုက်တော့သည်။

“အင်း ဒါဆိုရင်တော့ ဒီမိန်းမကြီး ဆရာမကြီးနဲ့ ပတ်သက်
နေတာပဲ. . . ညအချိန်မတော်ကြီး ဘာလုပ်တာလဲ. . . မြသီတာ
ကောင်းရာမွန်ရာရောက်ဖို့ ဆုတောင်းတာလား၊ အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်
နိုင်ဘူး ဓါတ်ပုံနဲ့ ပန်းကိုပါ ယူသွားတာဆိုတော့. . .”

ဆရာမကြီးအခန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျော်စွာ စဉ်းစားမရ
ဖြစ်နေရာမှ... ရင်ခွဲရုံသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ကျော်စွာ တွေးတာမမှား...။

ယောဂီလိုလို နတ်ဝင်သည်လိုလို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမ

ကြီးအား ဒေါ်စင်သီယာက တလေးတစား ဆက်ဆံနေသည်။

အခန်းထဲမှာလည်း ပန်းအိုးတွေ၊ ကန်တော့ပွဲတွေ၊ အမွှေး
တိုင်တွေ ပြင်ဆင်ထား၏။

ပိုထူးခြားသည်က သရဏဂုံဇရပ်မှ အမျိုးသမီးကြီးယူလာ
သော မြသီတာ၏ဓါတ်ပုံကို အသင့်ရှိနေသော ကျော်စွာဓါတ်ပုံဘေး
တွင် ယှဉ်၍ထောင်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပန်းကိုတော့
ကြေးလင်ပန်းကြီးထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။

“ကျွန်မကလည်း သမီးလေးမြသီတာရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့... မောင်
ကျော်စွာကိုမှ လက်ထပ်ပေးချင်နေတာ၊ အယူသည်းတယ်ပဲ ဆိုရင်ဆို
ကျွန်မဖြစ်စေချင်တာလေး ဖြစ်ရရင် တော်ပါပြီ... ဒါမှ ကျွန်မသမီး
လေးကို စိတ်ချလိုရမှာ...”

“ဆရာမကြီး ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ရမှာပါ”

နတ်ဝင်သည်မိန်းမကြီးက ဒေါက်တာစင်သီယာအား ခေါင်း
ညိတ်ပြကာ အနောက်အရပ်သို့မျက်နှာမူ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖိတ်
ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသင့်ဆောင်ထားသော စလယ်ဝင်အိုး
ထဲမှ ပြာများကို ကြမ်းပေါ်သို့ကြပတ်လိုက်သည်။

ဝင်ပေါက်ဝမှ ကန်တော့ပွဲနားထိ ပြာနှင့် လမ်းခင်းထားသ
လို ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ယှဉ်၍ထောင်ထားသော ကျော်စွာနှင့်

မြသီတာတို့၏ ဓါတ်ပုံကို ပူးကိုင်ကာ မီးရှို့လိုက်တော့သည်။

ဒေါက်တာစင်သီယာမှာ အမျိုးသမီးကြီး လုပ်ဆောင်နေသ
မျှကိုကြည့်ကာ သွားလေသူသမီးလေးအတွက် ဝမ်းနည်းပြီး မျက်
ရည်ဝေနေရှာသည်။

ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံ မီးကျွမ်းကာ ကုန်လုဆဲတွင် နှင်းဆီပန်းထည့်
ထားသော ကြေးလင်ပန်းထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံလုံး ပြာ
ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ထို့နောက် မောင်ကျော်စွာနှင့် မမြသီတာဟု နာမည်ရေးထိုး
ထားသော မင်္ဂလာဖိတ်စာကြားထဲသို့ ဓါတ်ပုံပြာများကို လောင်းထည့်
သည်။ ပြီးတော့မှ နှင်းဆီပန်းကို ဖိတ်စာပေါ်ကန့်လန့်ဖြတ် တင်
လိုက်၏။ ထိုဖိတ်စာကို ကြေးလင်ပန်းထဲပြန်ထည့်ကာ လင်ပန်းကို
ကိုင်မြှောက်၍...

“မြသီတာ... သမီးကို မောင်ကျော်စွာနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီးပြီ
ဒီနေ့ဒီညကစပြီး သမီးကမောင်ကျော်စွာရဲ့ ဇနီးသည်ဖြစ်သွားပြီ
ဒီတော့ မင်္ဂလာခန်းဝင်ဖို့လာခဲ့ပါ”

ဒေါက်တာစင်သီယာမှာ အမျိုးသမီးကြီး လုပ်နေကိုင်နေသ
မျှကို မမှိုတ်မသုန်ကြည့်နေရင်း တုန်လှုပ်လာသည်။ ထိုစဉ် အမျိုး
သမီးကြီး ဆတ်ခနဲတုန်သွားကာ မျက်လုံးတွေပြူးသွား၏။ သို့နှင့်
သူ့ကြည့်နေရာသို့ ဒေါက်တာစင်သီယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို...”

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူးသောအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရ
သဖြင့် ဒေါက်တာစင်သီယာလည်း မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့သည်။ စော

စောကခင်းထားသော ပြာခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဘယ်ညာ ခြေရာ
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထင်လာတော့သည်။ ထိုခြေရာက အမျိုးသမီး
ပြီးနားအရောက်တွင် ခြေစုံရပ်သွား၏။

“လာ. . သမီး မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲ ဝင်ရအောင်”

အမျိုးသမီးကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားသော ပြာမှုန့်
ခြေရာများကို အတိုင်းသားမြင်နေရ၏။ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းအဖြစ် ပြင်
ဆင်ထားသော အခန်းထဲတွင် အိပ်ရာခန်းနားအပြည့်အစုံဖြင့် ခုတင်
တစ်လုံးရှိနေသည်။ ခုတင်၏ညာဘက်တွင် ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီတစ်ထည်
ပြန့်ထား၏။ ကျော်စွာ၏ အဝတ်အစားတွေပင်ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက နှင်းဆီပန်းကို လွှတ်နေသော ခုတင်
ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ခုတင်က လူတစ်ယောက်
တက်လိုက်သလို သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် လေတွေတိုက်
လာပြီး ပြာမှုန့်ခြေရာများ အစအန မကျန်အောင် ပျောက်ကွယ်သွား
တော့လေ၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ရင်ခွဲရုံထဲတွင် ဘာမှမသိရှာသေးသော ကျော်စွာကတော့
မြသီတာ၏ပုံတူကို အပြီးသတ်ခြယ်မှုန်းနေ၏။ ဆာမိကတော့ မူးပြီး
အလောင်းခွဲစိတ်သော ကျောက်ခုတင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး အိပ်ပျော်
နေလေပြီ။ စိတ်ဝင်တစား ရေးဆွဲခဲ့သည်မို့ မြသီတာ၏ မျက်နှာပြည့်
ပုံတူက ပြည့်စုံစွာပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ့်လက်ရာကိုယ် သဘော
တကျကြည့်ရင်း. . .

“မြသီတာ. . လူကြီးချင်း သဘောတူထားတဲ့ကြားက ကိုယ်
ချစ်သူထားခဲ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်. . ခုချိန်မှာ
ကိုယ်တို့ချင်း ဘဝတွေခြားခဲ့ပြီမဟုတ်လား ပေါင်းသင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်
တော့ဘူးလေ. . ”

ကျော်စွာတစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြောကာ. . မလုံမလဲ
တောင်းပန်မိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရေကျသံတွေ ကြားလိုက်ရ
သည်။

“ဗွမ်း. . ဗွမ်း. . ဗွမ်း. .”

ဆာမိ ဘုံဘိုင်ခေါင်းတွေ မပိတ်မိဘူးလားတွေ့ကာ. . .
ကျော်စွာ ထကြည့်လိုက်သည်။ ဘုံဘိုင်ခေါင်းမှ ရေတစ်စက်မှ ထွက်
မနေသော်လည်း ရေကျသံက ကြားနေရဆဲဖြစ်၏။ ကျော်စွာ ရေသံ
ဘယ်ကထွက်နေသလဲဆိုတာ တစ်ခန်းလုံးအနှံ့ ဝေဝဲကြည့်မိသည်။

ထိုအခါမှ ရင်ခွဲရုံကြမ်းပြင်ထက်တွင် ရေတွေ တစ်လက်မ
လောက် တက်နေတာကို သတိပြုမိသည်။

“ဟာ. . ဒီလောက်ရေတွေအများကြီး ဘယ်ကရောက်လာ
တာလဲ၊ ရေပိုက်ဆက်တွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်တာလား ပြဿနာပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် သူရေးဆွဲခဲ့သည့် မြသီတာ၏ ပုံတူစာရွက်
လေးက ခုံပေါ်မှပြုတ်ကျပြီး ရေထဲပျော့သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။
ကျော်စွာ ထိုစာရွက်ကို လိုက်ကောက်သည်။

ရေစီးနှင့်ပါသွားသော ပုံတူစာရွက်လေးက မြသီတာအ
လောင်းထားသော အံဆွဲအောက်ခြေကို တိုက်ပြီးရပ်သွား၏။

ထိုအခါမှ ရေတွေထွက်ကျနေတာ မြသီတာအလောင်း
ထည့်ထားသော အအေးခန်းအံဆွဲဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ရေခဲတွေ အရည်ပျော်ရုံနှင့် အခန်းထဲမှာ ဒီလောက်ထိ
ရေထုတက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ၊ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ
မသိတော့သည်မို့. . မြသီတာ၏အံဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ! . . .”

အံဆွဲထဲတွင် သူမအလောင်း မရှိတော့. . .

ကျော်စွာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ အလောင်းပျောက်

တာက သရဲခြောက်ခံရတာထက် ပိုပြီးတုန်လှုပ်စရာကောင်း၏။

ကျော်စွာ တခြားအံဆွဲများကို ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း. . .
မြသီတာအလောင်းကို မတွေ့။ ထိုအချိန်တွင် ချောက်ချားစရာ အသံ
ကြီးက မြသီတာအံဆွဲထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝုန်း! . . ဝုန်း! . . ဝုန်း! . .”

ကျော်စွာ ထိုအံဆွဲရှေ့သွားကာ အသံသို့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုကျော်စွာရေ. . . ကျွန်မလာပြီ. . .”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကြီးနှင့်အတူ မည်းမှောင်နေ
သော အံဆွဲအတွင်းပိုင်းမှ မြသီတာ လေးဘက်ထောက်ကာ တွား
ထွက်လာသည်။ ပြာနွမ်းနေပြီး သွေးမရှိသော မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်
လုံး ရေများစွာရှိနေသော မြသီတာက သူ့အားအံဆွဲထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား
တော့သည်။

“အား! . . .”

မြသီတာဆွဲခေါ်ရာနောက်ပါသွားပြီး ကျော်စွာအသိစိတ်
တွေအားလုံး ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မိုက်နေသော တွင်းနက်ကြီးထဲသို့
ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အသိစိတ်နှင့်လူ ပြန်ကပ်မိသည်နှင့် ကျော်စွာ မျက်လုံးဖွင့်
ကြည့်မိသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ဖြစ်နေပြီး
သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် ရှက်ပြီးပြီးကာ မင်္ဂလာခုတင်ပေါ်မှ စောင့်ကြို
နေသူ မြသီတာကိုလည်း. . . ရင်သက်ရှူမော့ဖွယ် တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကျော်စွာ ဝေခွဲမရ

တော့။ သူနှင့်မြသီတာတို့ ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်လိုက်ကြတာလဲ။
ဘာမှ ရေရေရာရာ စဉ်းစားလို့ မရခင်မှာပင် မြသီတာ ခုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းလာကာ ကျော်စွာရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။

မင်္ဂလာဦးည၏ ပြားယောင်းမှုနှင့် အထိအတွေ့၏ သွေး
ဆောင်မှုနောက်သို့ ကျော်စွာ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွား
မိတော့သည်။ မြသီတာက မာယာများနှင့် သူ့ကိုဆွဲဆောင်နေ၏။
ကျော်စွာလည်း မလွန်ဆန်နိုင်တော့ပဲ မြသီတာ၏ မာယာနွဲ့ထဲသို့
တိုးဝင်သွားကာ အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ရောက်သွားကြလေတော့
သည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားသည်မသိ၊ မိန်းမောရင်ခွန်
ဖွယ် ချိုမြိန်သော သိင်္ဂီရ၊ရသကို အဖန်ဖန်အလဲလဲ ခံစားနေရသည်။
မြသီတာက သူ့ကိုနမ်း၏။ ကျော်စွာကလည်း မြသီတာ၏ ဖွေးနုနေ
သော ပါးပြင်လေးကို ပြန်နမ်း၏။

ထို့နောက် မြသီတာကိုယ်ပေါ်မှမိုးကာ နီရဲနေသော နှုတ်
ခမ်းဖူးလေးကို အားရပါးရ စုပ်နမ်းလိုက်၏။

“ပြတ်! . . .”

ထိုအခါ . . . ခါးသက်သက် အရည်တချို့ ပါးစပ်ထဲ တိုးဝင်
လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျော်စွာမြင်နေရသော မြင်ကွင်းအားလုံး
ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

သူတကယ်ရောက်သည်က မြသီတာ၏ သက်မဲ့ခန္ဓာပေါ်
တွင် ခွလျက်သားလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ . . .”

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း အဝတ်ဗလာနှင့် . . .

စောစောက သူနမ်းခဲ့သော နှုတ်ခမ်းလေးမှ . . . ခွဲကျသော
အရည်များ ထွက်ကျလာ၏။

ကျော်စွာ အလောင်းတင်ထားသော တွန်းလှည်းစင်ပေါ်မှ
ခုန်ချလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း . . .

“ထို့! . . . ဖို့! . . .”

ပြီးတော့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို အမြန်ကောက်ဝတ်လိုက်
သည်။ မြသီတာနှုတ်ခမ်းအား နမ်းခဲ့မိသော သူ့ပါးစပ်ကိုလည်း . . .
ပလုတ်ကျင်းကာ အကြိမ်ကြိမ်ဆေးကြောနေမိသည်။

မြသီတာအလောင်းက အံ့ဆွဲထဲတွင် မဟုတ်တော့ . . . တွန်း
လှည်းပေါ်တွင် ရောက်နေ၏။ သက်မဲ့ခန္ဓာနှင့် ပေါင်းဖော်ရအောင်
သူ့အသိတရားတွေက မခေါင်းပါးသေး . . . ။

သို့သော် အယုတ်ညှံဆုံးလုပ်ရပ်တွေကို သူကျူးလွန်ခဲ့တာ
လည်း အထင်အရှားမို့ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် စက်ဆုပ်
ရွံရှာနေမိသည်။ ဒီအဖြစ်တွေကို ဘယ်သူတွေများ သိသွားသေးသ
လဲတွေ့ကာ မလုံမလဲနှင့် အခန်းထဲလှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

ဆာမိ ရင်ခွဲရုံထဲတွင်ရှိမနေ၍ ကျော်စွာ သက်ပြင်းခိုးချမိ
သည်။ မြသီတာအလောင်းအား ပြန်လည်ဆေးကြော သုတ်သင်ပေး
ရင်း စိတ်ထဲမှ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဆန္ဒမပါဘဲ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ
ယုံကြည်ပေးပါ မြသီတာ”

သူ့အသေအချာထည့်ခဲ့သော မြသီတာအလောင်းအား

နောက်တစ်ကြိမ်အံ့ဆွဲထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်ရတော့သည်။

မြသီတာအား ပေါင်းဖော်ဖြစ်သွားအောင် . . ဘယ်လိုမိစ္ဆာ ဝိညာဉ်တွေကများ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းခဲ့လေသည် မသိ။ ဝိညာဉ်နှင့် ညားခဲ့သည့် ချောက်ချားစရာညအား အမြန်ကုန်လွန်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းမိတော့သည်။

ရင်ခွဲရုံထဲမှ ရေများကို တံမြက်စည်းကြမ်းနှင့် လှဲထုတ်တော့မှ မြသီတာပုံတူဆွဲထားသော စာရွက်လေးကို တွေ့၍ ဝံ့ပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ် . . . ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိရေထဲတွင် အရိပ်ထင်နေသော သူပုံရိပ်ဘေး၌ မြသီတာ လာရပ်နေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လိုက်ရသည်။

“အမလေး! . . .”

လှည့်ကြည့်တော့ သူ့ဘေးတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။

ကျော်စွာ မနေရဲတော့ဘဲ ရင်ခွဲရုံထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့

သည်။

နက်ခင်းအလင်းရောင်ကို ကျော်စွာ ခုံမင်နှစ်သက်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံး နံနက်ခင်းဖြစ်နေလျှင် ကောင်းလေစွဟုလည်း တောင့်တမိသည်။ ရင်ခွဲရုံညများကို သူ မကြုံတွေ့လိုတော့ . . .

မှတ်တိုင်မှာ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် ကျော်စွာ ရပ်စောင့်နေသည်။ သုံးစီးမြောက် ဘတ်(စ်)ကားဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်

မှ ဟေမာန်အောင် ဆင်းလာတာတွေ့၍ ကျော်စွာလက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲ ဦးအောင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဟေမာန်အောင် ဝင်လာတော့ သူ့ကိုကြည့်ကာ . . .

“မောင် . . မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ”

“ရင်ခွဲရုံမှာ ဂျူတီကျတယ်လေ . . အိပ်လို့မှမရတာ”

“အင်း . . . ဂျူတီမြန်မြန်ပြီးပါမှပဲ၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက် တိုရယ်”

“မောင့်ကို ဟေမာန်လေးပြုစုမယ့်အချိန်ရောက်မှ . . အေး အေးဆေးဆေး နေနိုင်မှာလေ”

ဟေမာန်အောင်က ချစ်စဖွယ်အမူအရာနှင့် မျက်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်ကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ကျော်စွာ အသည်းတအေး အေး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်သွား၏။ သူတို့သမီးရည်းစားဘဝ ဆုံစည်း စွာ ဒီလောက်ပဲဖြစ်သည်။ မြသီတာမရှိတော့သည်မို့ ဆရာမကြီး လည်း သူ့ဘဝကို ချုပ်ကိုင်လို့ရတော့မည်မဟုတ် . . .

ကျော်စွာပြန်ရောက်တော့ ဆေးရုံက လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ စောစောစီးစီးပင် မင်္ဂလာမရှိသောအဖြစ်က သူ့ကိုဆီးကြို နေ၏။ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပြီး မိသားစုတစ်စု ရောက်လာလေသည်။ အသက်(၁၅)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ အသက်ရှင် သည်ဟုလည်း သိရသည်။

ကျော်စွာ ဂျူတီကုတ်ဝတ်၍ အရေးပေါ်ခန်းသို့လိုက်သွား သည်။ သွေးသံရဲ့နှင့် အလန့်တကြားအော်ဟစ်ကာ သွေးပျက်သလို

ဖြစ်နေသော အပျိုပေါက်အရွယ်မလေးကို သနားစဖွယ်တွေ့ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို ဒေါက်တာမောင်မောင်က ဂရုတစိုက် ကုသပေးနေ၏။ ဆိုးဝါးလှသည့် ယာဉ်တိုက်မှုကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အပြင် အဖေနှင့်အမေပါ ဆုံးခဲ့တာကြောင့် ကလေးမလေးမှာ စိတ် ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ဒေါက်တာရည်မွန် ရောက် လာပြီး ဝိုင်းဝန်းကုသပေးလေသည်။

ဂျူတီဝင်နေရပြီဖြစ်သော ဟေမာန်အောင်က တီးတိုးလေ သံနှင့် . . .

“သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ မျက်စိရှေ့မှာ အဖေရောအမေပါ ဆုံးသွားလို့ shock ရသွားတာလေ . . ”

“ဟုတ်လား . . ”

“အင်း . . ဟိုမှာလေ သူ့အဖေနဲ့ အမေရဲ့အလောင်း”

ဟေမာန်အောင် ညွှန်ပြရာသို့ ကျော်စွာလှမ်းကြည့်တော့ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော လေးဆယ်ဝန်းကျင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမအလောင်းကို တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ် . . ဆာမီရောက်လာပြီး အ လောင်းက နှစ်လောင်း ဖြစ်နေ၍ ကျော်စွာလည်း တစ်လှည်းကုတွန်း ကာ ရေခဲတိုက်သို့ သယ်လာခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ကတော့ အလောင်းစည်တဲ့နေ့ပဲ ဆရာ၊ အထဲမှာ လည်း ကားတိုက်ခံရတဲ့ အသားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးတစ် ယောက်အလောင်းလည်း ထပ်ရောက်နေသေးတယ်”

“ဟေ . . ဟုတ်လား ပြဿနာပဲကွာ”

“အဲဒါ ဟိုချောချောကောင်မလေး ရောက်လာပြီး ဖျော်ဦး

ဟောက်လိုက်လို့လား မသိဘူး၊ ကားတိုက်ခံရတဲ့အလောင်းတွေ တန်း
မိပြီးရောက်လာတာ နိမိတ်မကောင်းဘူး ဆရာရဲ့..”

ဆာမိက ရေခဲတိုက်မှာ အလောင်းစည်ရတာ မြသီတာ
ကြောင့်ဟု ပြောဆိုနေ၏။

ကောင်မလေးအဖေ မောင်းလာသောကားက မြေးလေး
အား ကုန်းပိုးက လမ်းဖြတ်ကူးသော အဘွားကြီးအား ဝင်တိုက်မိ
ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘွားကြီးကို တိုက်မိသွားပြီး နောက်ဘီးနှင့်ပါ ဖြတ်ကြိတ်
မိ၍ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်စလုံး ပွဲချင်းပြီးသေသွား၏။ အဘွား
ကြီးမှာလည်း ဘီးကြိတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ခေါင်းပါကြေပျက်သွား၏။

ကားမှာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ သစ်ပင်ကိုဝင်တိုက်မိ၍...

တောင်မလေး၏ အဖေနှင့်အမေမှာ ပွဲချင်းပြီးသေသွား၏။ နောက်
ခန်းတွင် လိုက်ပါလာသော (၁၅)နှစ်သမီးလေးသာ ဒဏ်ရာအနည်း
ငယ်နှင့် အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေခဲတိုက်ထဲရောက်တော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အဘွားကြီး
နှင့် ကလေးအလောင်းကို ကျော်စွာ စိတ်ပျက်စွာတွေ့လိုက်ရသည်။
ထိုမြေးအဘွားအလောင်းမှ ခေါင်းပြတ်နေသောအဘွားနှင့် သူတွန်း
လာသော မိန်းမအလောင်းကို အအေးခန်းအံ့ဆွဲထဲ ထည့်ထားလိုက်
သည်။ ကျန်အလောင်းများကို အပြင်တွင် ဒီတိုင်းထားလိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီး အလောင်းကိုထည့်အပြီး အံ့ဆွဲတံခါးပိတ်ကာ
လှည့်အထွက်...

“ဂျောက်!..”

“ကျွဲ!..”

လှမ်းကြည့်တော့ ချက်ပြုတ်ကာ အံ့ဆွဲတံခါး တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ပွင့်လာသည်။ နမော်နမဲ့ ပိတ်ခဲ့သည်မို့ ချက်မကျတာပဲ ဖြစ်မည်
ဟုတွေးကာ ချက်ကျအောင် ထပ်ပိတ်လိုက်သည်။ ခဏစောင့်ကြည့်
နေခိုက် တံခါးပွင့်လာပြန်သည်။ ချက်ထိုးတော့လည်း မရတော့..

ကျော်စွာစိတ်မရှည်တော့၍ အိတ်ထဲနှိုက်ကာ မြသီတာပုံတူ
စာရွက်လေးကို ထုတ်၍ခေါက်ပြီး တံခါးကြားတွင်ခံကာ ညှပ်ပိတ်
လိုက်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ တံခါးအံ့ကျသွားသည်ထင်၏။ လုံးဝပွင့်
မလာတော့...။

သူပြန်လာတော့ ဒေါက်တာမောင်မောင်က ကလေးမလေး
၏ခုတင်ဘေးတွင် အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေ၏။ ဒေါက်တာ
မောင်မောင်က ကောင်မလေးလက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော
ဓါတ်ပုံကို အသာဆွဲယူလိုက်သည်။ သေသူမိခင်နှင့်အတူ တွဲရိုက်
ထားသော ပုံဖြစ်၏။ ဓါတ်ပုံနောက်ခံတွင် တော်ဝင်စားသောက်ဆိုင်
ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုလည်း တွေ့ရသည်။

“အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်မြင်ဖူးတယ် ဆရာ”

“ဒါ.. ဆရာအမေနေတဲ့ လမ်းထိပ်ကဆိုင်လေ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်က တွေးတွေးဆဆ စဉ်းစားရင်း..

“အင်း.. သူတို့လည်း အမေတို့ရပ်ကွက်ထဲကပဲလား မသိ
ဘူး.. အိမ်ကို အကြောင်းကြားရအောင်ကလည်း ကလေးမကို ဘာ
မှမေးလို့ မရသေးဘူးဖြစ်နေတာ”

“အိမ်မှာ လူကျန်သေးရင်တော့ စုံစမ်းပြီး လိုက်လာမှာပါ

ဆရာ”

“အင်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပေါ့ ဆေးထိုးထားတဲ့အ
ခွံနဲ့ သုံးနာရီလောက်တော့ အိပ်ပျော်နေဦးမှာ၊ နိုးလာမှ မေးကြည့်
တာပေါ့”

သို့နှင့်... ဒေါက်တာမောင်မောင်လည်း တာဝန်ကျရာ အ
ဆောင်သို့ ထွက်သွား၍ ကျော်စွာလည်း class တက်ဖို့ ထွက်လာ
လိုက်သည်။

ဒေါက်တာရည်မွန်ရှင်းပြတာကို ကျောင်းသားအားလုံး
စိတ်ဝင်တစား အာရုံစိုက်နေကြသည်။

လက်ချာပြီးသွားတော့ သော်ဇင်က...

“တို့ တီချယ် ကြည့်ရတာ ရှင်မြူးနေတာပဲ၊ ဘာတွေဝမ်းသာ
စရာရှိနေလဲ မသိဘူး”

“တုံးလိုက်တာ သော်ဇင်ရာ၊ သူ့ချစ်ချစ်ကြီး ဖောရိန်းက
ပြန်လာတော့မှာလေ... အဲဒါကြောင့်... အဲဒါကြောင့်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

ထိုနေ့က အတန်းပြီးတော့ သူတို့အားလုံး ဆေးရုံအုပ်ကြီး
အခန်းသို့သွားကာ နာရေးသတင်းမေးကြသည်။ ဆွေမျိုးတွေ တပည့်
တွေ တစ်ပုံကြီးနှင့်မို့ ကျော်စွာ ဆရာမကြီးအတွက် စိတ်ချသွားသည်။
ဆရာမကြီးက ထမင်းအတင်းကျွေးနေသဖြင့် အတူဝင်စားရ၏။

“သမီးအခြေအနေ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရုပ်လည်းမပျက်ပါဘူး... အအေးဓာတ်လည်း
ကောင်းကောင်းရပါတယ် ဆရာမကြီး”

“တခြားဘာထူးသေးလဲ ဆရာမကြီးတော့ အိပ်မက်၊မက်
တယ်”

“ခင်ဗျာ... အဲ... ကျွန်တော်လည်း အိပ်မက်တော့ မက်
တယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို... ဘယ်လိုမက်တာလဲ သား”
ဒေါက်တာစင်သီယာက တလက်လက်တောက်ပနေသော
မျက်ဝန်းများနှင့် အလောတကြီးမေးလာသည်။

“ဟို... အဲ... သူ... သူနဲ့ကျွန်တော်... မင်... မင်လာ
ဆောင်... ဆောင်ရတယ်လို့ အိပ်မက်၊မက်တာပါ ဆရာမကြီး”

ကျော်စွာအဖြေကြောင့် ညှိုးငယ်နေသော ဒေါက်တာစင်သီ
ယာ အားရပါးရပြီးတော့သည်။

ကျော်စွာနားမလည်တော့၊ ဒါလေးသိရတာနှင့် ဘာကြောင့်
များ ပြုံးပျော်သွားရတာလဲ၊ ဆရာမကြီး စိတ်ကယောက်ကယက်
ဖြစ်နေပြီလားဟုပင် တွေးမိသည်။

ဒီလိုနှင့် ညရောက်တော့ ဂျူတီဝင်ရဦးမည်မို့ ဆရာမကြီးကို
နှုတ်ဆက်ကာ ကျော်စွာပြန်လာခဲ့သည်။

ရေခဲတိုက်ရောက်တော့ အလောင်းများ၏ အခြေအနေကို
စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးအလောင်း၏ အံ့ဆွဲတံခါး ပွင့်နေပြီး
ညှပ်ထားခဲ့သော စက္ကူခေါက်လေး ပြုတ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
သို့နှင့် အလောင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်၏။

“ဟင်!...”

အလောင်းကိုမြင်တော့ ကျော်စွာ အံ့သြသွားသည်။ သေသူ

အမျိုးသမီး၏လက်ထဲတွင် ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုတွေ့၏။

ထိုဓါတ်ပုံက ဒေါက်တာမောင်မောင်နှင့် အတူကြည့်ခဲ့သော ပုံ ဖြစ်နေသည်။ ဆရာကိုယ်တိုင် ကလေးမလေးခေါင်းအုံးအောက် သို့ ထိုးထည့်ခဲ့တာ သူမြင်လိုက်၏။

အခုတော့ အလောင်းလက်ထဲ ရောက်နေပြီ. . ။

၆ ၆ ၆ ၆

ထိုအချိန်တွင် မီးပျက်သွားပြီး လူနာခန်းထဲရှိ အိပ်ရာမှာ အိပ်နေရာမှ ဇာတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။ သူနာပြုဆရာမလေး ဟေ မာန်အောင် လာပေးသော ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်ကြောင့် အိပ်ရာမှ အနည်းငယ်တော့ အကြောက်ပြေသွားသည်။

ဖယောင်းတိုင် တစ်ဝက်ကုန်သည့်တိုင် အိပ်ရာ ပြန်အိပ်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။ မီးရောင်မှိန်ယူယူအောက်တွင် သူမနားထဲ စကားပြော သံတွေလိုလို ငိုသံလိုလို ကြားနေရသည်။

“အဟင့်. . အဟင့်. . ”

အသံကြား၍ ခုတင်ဘေးလှည့်ကြည့်တော့ ကားအက်ဆီး ခန့်ဖြင့် သေသွားသော သူမ၏အမေကို သွေးသံရဲရဲပုံစံဖြင့် တွေ့ လိုက်ရသည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူမအော်ဟစ်လိုက် သော်လည်း အသံကထွက်မလာခဲ့. . ။

သူမကို စိုက်ကြည့်နေသော သွေးအလိမ်းလိမ်းပေကျနေ

သည့် မျက်နှာကြီးက ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်တွင် ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေ၏။ ထိုမျက်နှာကြီးက သူမမျက်နှာပေါ် တဖြည်းဖြည်း ကိုင်းကျလာရာ... အိဖြူကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်တော့၏။

“ခုန်း!”

ထိုစဉ်... အခန်းထဲ ခုံတစ်လုံးလဲပြီသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အိဖြူ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ ခုတင်ဘေးတွင် သူ့အမေ မရှိတော့။ လာတော့လည်း ကြောက်မိသလို... မရှိဘူးဆိုတော့လည်း တွေ့ချင်လာပြန်သည်။ သို့နှင့် အိဖြူ ဖယောင်းတိုင်ကို နှုတ်ယူကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လူနာဆောင်အခန်းထဲမှထွက်၍ စင်္ကြံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာလိုက်သည်။

မီးပျက်သလို ညလည်းနက်နေပြီမို့ လူနာအများစုက အိပ်နေကြပြီဖြစ်၏။ စင်္ကြံတစ်လျှောက်လုံး လူရှင်းနေ၏။ အိဖြူ လျှောက်လာရင်း တစ်နေရာအရောက် နံရံတွင်မြှုပ်ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ချပ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့၍ ဖယောင်းတိုင်လေးကိုင်ကာ မှန်ထဲမှ သူမ၏ပုံရိပ်ကို ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် မှန်ထဲတွင်... သူမဘေး၌ မိန်းမတစ်ယောက် လာရပ်၏။ ရပ်နေသောအမျိုးသမီးက သေသွားသော သူ့အမေပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘေးသို့လှည့်ကြည့်တော့လည်း သူ့အမေ ရပ်နေတာကို အမှန်တကယ် တွေ့မြင်နေရ၏။ အိဖြူ တုန်တက်အောင် ထိတ်လန့်သွားစဉ်မှာပင် သူမပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ကျရောက်လာ၏။

“အ... အီး... ဟီး... အဟင့်... အဟင့်”

အိဖြူ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်ရင်း မျက်ဝန်းအစုံမှလည်း မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။

သို့သော်... အမေ၏လက်များက သူမဆံပင်များကို သပ်တင်ပေးရင်း ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် ဖိသင်ပေးနေ၏။ ဒါက သူမကိုပြုလုပ်ပေးနေကျ အမေ၏အပြုအမူပင်ဖြစ်သည်။

“အား...”

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် အသံကုန်ဟစ်ကာ အော်လိုက်ရင်း သတိလစ်လဲကျသွားတော့သည်။

တာဝန်ကျဆရာဝန်နှင့် နာ(စ်)များက ထိုအော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ကြသဖြင့် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ စင်္ကြံတွင် လဲကျ သတိလစ်နေသော အိဖြူကိုတွေ့၍ သယ်မပြီး အဆောင်ထဲ ပြန်သယ်လာခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်က...

“ဒီလိုသာ ခဏခဏ shock ရနေမယ်ဆိုရင် စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလည်း မခံစားနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ မျက်စိရှေ့မှာ တင် မိဘနှစ်ပါးလုံး အသက်ဆုံးခဲ့ရတာလေ”

တာဝန်ကျနာ(စ်)မလေးက သုံးသပ်စကား ဆိုလေလျှင် ဒေါက်တာမောင်မောင်မှာ အိဖြူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းရှင်းလေးလေးနက်နက် တွေးတောနေလေ၏။ အတန်ကြာတော့မှ...

“ကဲ... ကဲ... ဆရာမတို့ သွားနားလိုက်ဦး၊ ဆရာ မောင်နေ

ပေးလိုက်မယ်”

ဒေါက်တာမောင်မောင် အိဖြူအား ကရုဏာသက်စွာကြည့်နေစဉ် . . နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်ဖြင့် သတိရစပြုလာသော အိဖြူမှာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သလို အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာလေသည်။

ထိုနေ့က . . . သူ့အမေ ဒေါ်ငုဝါ၏ နောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်သော ဦးမင်းအောင်၏ကားသစ်ကြီးနှင့် သူတို့သုံးယောက် လှော်ကားဥယျာဉ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ sunny saloon ကားနောက်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အိဖြူ အပျော်ကြီးပျော်နေမိ၏။

အိဖြူ၏ ဖခင်ဆုံးပြီးနောက် သူတို့သားအမိ ဒုက္ခပေါင်းစုံကို သုံးနှစ်လောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ခါးစည်းကာခံခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ငုဝါမှာ အိမ်ထောင်ဖက်အသစ် ရှာတွေ့သွား၏။

ဦးမင်းအောင်က ရုပ်ရည်ခန့်ညား၍ ယောက်ျားပီသသလို စီးပွားဥစ္စာလည်း တောင့်တင်းသည်။ ဒေါ်ငုဝါ ဦးမင်းအောင်နှင့် မော်လာဆောင်ပြီး ဦးမင်းအောင်အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ အိဖြူအတွက် အခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်ရသည်။ ညစဉ်အတူ အိပ်နေကျအမေကို လူယူသွားလည်း ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားရသဖြင့် အိဖြူပျော်နေ၏။

သို့နှင့် . . ကားပေါ်တွင် ဇိမ်ကျကျထိုင်၍ လိုက်ပါလာရင်း ရှေ့ခန်းသို့ အိဖြူလှမ်းကြည့်မိသည်။ ဦးမင်းအောင်က မကြာခဏ သူ့အမေကို လှည့်ကြည့်နေသည်။ ဒေါ်ငုဝါမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဘီးကိုထုတ်၍ ကျောလယ်ခန့်ရှိသော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖိးသင်နေ

သည်။

“ကိုယ် ငုဝါရဲ့ အဲဒီဆံပင်ရှည်ကြီးကို အရမ်းမြတ်နိုးတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငုဝါကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲရှင်”

ဒေါ်ငုဝါနှင့် ဦးမင်းအောင်တို့ ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် အပြန်အလှန် ပြောနေတာတွေကြားပြီး အိဖြူ ရှက်သည်လား အားကျမိသည်လားမသိ . . ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။

မကျေမနပ်လေသံမျိုးနှင့် သူ့အမေကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မေမေ”

အပြင်မှာပါ အော်ခေါ်သံထွက်သွားပြီး အတွေးပုံရိပ်တို့မှ ရုန်းထွက်ကာ အိဖြူလန့်နိုးလာသည်။

“သမီး . . သတိရလာပြီလား”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကိုမြင်မှ လက်ရှိအနေအထားကို သတိရသွားသည်။ သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်ကာ အားပေးရင်း . . .

“သမီး ဘယ်လိုခံစားနေရလဲဆိုတာ ဆရာသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့တွေးပြီး စိတ်ကိုဖြေပါ၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

အိဖြူ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေးသာ ပြုံးပြနိုင်၏။ ဒေါက်တာမောင်မောင် ထရပ်လိုက်ရင်း အိဖြူခေါင်းကို ပွတ်သပ်နှုတ်ဆတ်၍ . . .

“ကဲ.. သမီး အနားယူလိုက်ဦး၊ ဆရာ တော်ကြာမှလာခဲ့မယ်”

ဒေါက်တာမောင်မောင် ထွက်သွားတာကို လူလုံးပျောက်သည်အထိ အိဖြူလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆရာမှာခဲ့သည့်အတိုင်း အနားယူ အိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒီညအဖို့ မီးပြန်လာမည် မထင်တော့... .

အိဖြူ အိပ်ပျော်ဖို့ကြိုးစားနေဆဲမှာပင် စကြိုမှ ဖြတ်သွားသောလူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဟင်.. ဦးအောင်.. ဦးအောင်ပါလား၊ သူ.. သူဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

သူပထွေးဦးမင်းအောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့်.. . အိဖြူ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြေးလိုက်ပြန်သည်။ အဆောင်ထဲမှထွက်ပြီး တော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဦးအောင်.. . ခဏစောင့်ဦး”

အိဖြူလှမ်းအော်ရင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။ ထောင့်ချိုးအတွေ့ရောက်တော့လည်း ဦးမင်းအောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက အဆောင်ကူးစကြိုသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

“ဦးအောင်.. . ဦးအောင်ရေ”

အဆက်မပြတ်အော်ခေါ်ရင်း အိဖြူပြေးလိုက်သည်။ လူနာဆောင်တစ်ခု အဝင်ဝအရောက်တွင် ဦးမင်းအောင်က ကျောပေးတာ ရပ်စောင့်နေ၏။ လှည့်ကြည့်ဖော်ပင် မရ။

အိဖြူ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီး ပထွေးအား နောက်မှ

သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဦး.. ဦးအောင်.. . မသေဘူးနော်၊ သမီးသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ.. . သိလား”

“ဦးအောင်ကို အဖေလို မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.. . အဲလို မခေါ်ချင်ဘူး၊ သမီးက မေမေနေရာမှာ အစားဝင်မှာလေ.. . ”

ဦးမင်းအောင်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေသည်ကို နောက်မှ သိုင်းဖက်ထားသော အိဖြူ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ဦးမင်းအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာသဖြင့် အိဖြူမျက်နှာက သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားသည်။ အိဖြူက ပိုမိုတင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

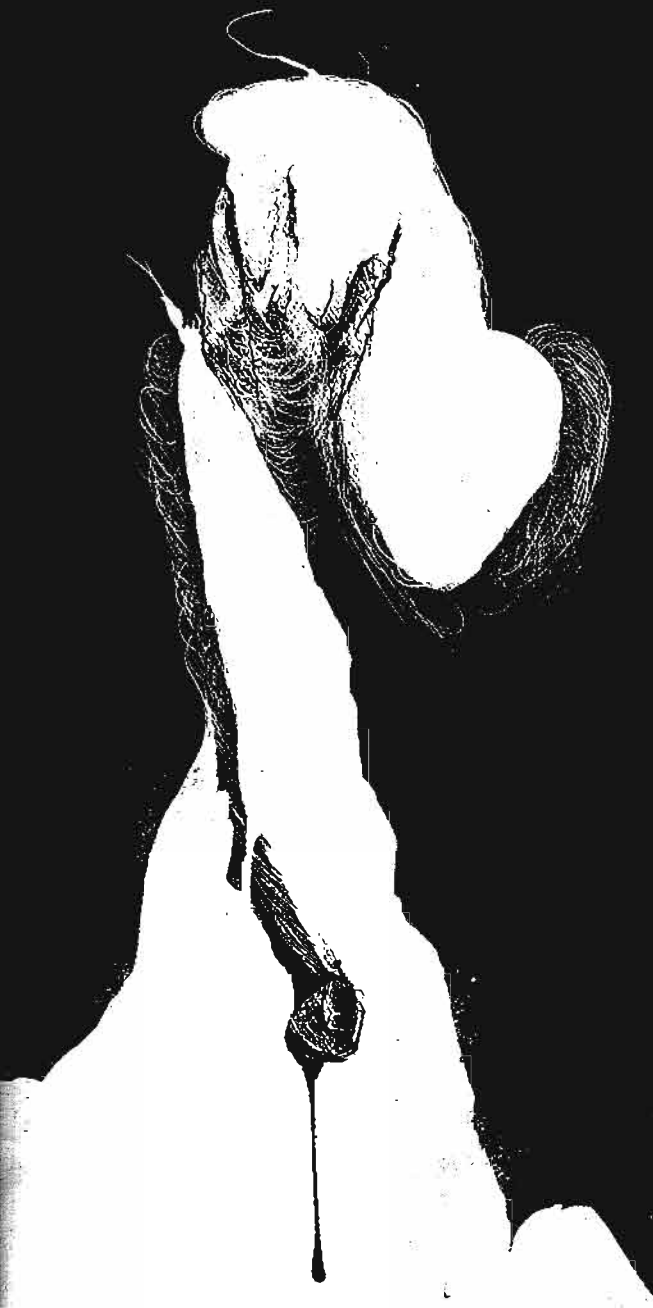
“အိဖြူ.. . သမီး”

ဦးမင်းအောင် ထိုင်ချလိုက်သောအခါတွင်တော့ အိဖြူတိတ်တခိုး နှစ်သက်ခဲ့ရသော ခန့်ခန့်ညားညားမျက်နှာက သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေ၏။ မှန်ကွဲစများ စိုက်ဝင်နေသော ဦးမင်းအောင်မျက်နှာကြောင့် အိဖြူဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ.. .

“အမလေး!”

အိဖြူ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက်.. . အကြောက်လွန်ကာ လဲကျမေ့မြောသွားပြန်တော့၏။

ဒေါက်

တာမောင်မောင်၊ ဒေါက်တာရည်မွန်နှင့်
ကျော်စွာတို့ အိဖြူလေးအား ဆေးများထိုးကာ သတိရလာအောင်
ပြုစုနေကြသည်။ သတိပြန်လည်မလာသေးသဖြင့် အောက်စီဂျင်ပေး
သည့် ကုထုံးတို့ဖြင့် လုပ်ဆောင်ကြရသည်။

အိဖြူက နိုးထမလာသေး။ အခြေအနေကို ထိုင်စောင့်နေ
ကြရင်း ဒေါက်တာမောင်မောင်က...

၇၀ ဒေဝတာ

“ဪ.. ဒါနဲ့ ကိုဥက္ကာ ပြန်လာတော့မယ်ဆို”

“သူ.. ပြန်ရောက်မယ်လို့တော့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်
စာ ခုံဆက်ထားတယ်.. အင်း.. ဒီကြားထဲ စာမလာ ဖုန်းမလာနဲ့
ဆရာရယ်.. ဘာတွေများဖြစ်နေလဲမသိဘူး”

“ကိုဥက္ကာရောက်လာရင်တော့ ကျောင်းသားတွေအတွက်
ဆရာတောင်းတစ်ယောက် တိုးတာပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် မီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လာလိုက်ပျက်လိုက်
ဖြစ်နေ၏။

သတိလစ်နေသော အိဖြူ၏ အတွေးထဲတွင် ယာဉ်တိုက်မှု
ဖြစ်စဉ်က ကာလလေးဆီ ပြန်ရောက်နေ၏။ ကားမောင်းနေသော
ဝတ္ထုဖြစ်သူ ဦးမင်းအောင်ကို အိဖြူ နောက်မှသိုင်းဖက်ထားသဖြင့်
မောင်းလို့မရတော့ဘဲ ကားမှာယိမ်းထိုး၍ မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြစ်
သွား၏။

အိဖြူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကုန်း
မိုး၍ လမ်းဖြတ်ကူးနေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
ချိုး ဒုန်းခနဲအသံနှင့်အတူ..

“အား.. အမလေး..”

“သမီး သတိရပြီလား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆရာတို့ရှိတယ်လေ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကို မြင်လိုက်ရမှ အိဖြူ သက်ပြင်းချ
နိုင်တော့သည်။

“သမီးဘာကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဘာ
တွေကြုံတွေ့နေရလို့လဲ..”

ရင်ခွဲရုံ ၇၁

ဒေါက်တာမောင်မောင်ပြောရင်း စိတ်ကူးတစ်ခုခုသွားပြီး
အိဖြူကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။
ပြီးမှ..

“ကဲ.. သမီး.. မျက်စိတွေမှိတ်ထားလိုက်၊ စိတ်ကိုလျော့
ထားလိုက်.. အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ.. ဟုတ်ပြီ၊ ပြီးရင်.. ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်ပါဦး၊ မှတ်မိတာတွေ ဆရာကိုပြောပြနော်.. ဟုတ်ပြီ..”

ဒေါက်တာမောင်မောင် စိတ်ကုထုံးဖြင့် ဝေဒနာတွေ ပြေ
လျော့ပေးဖို့ ကြိုးစားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျော်စွာသိလိုက်သည်။

အိဖြူ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိပ်ပွေ့ချခံလိုက်ရသလို မျက်လုံး
တွေမှေးစင်းကျသွားသည်။

အိဖြူ စကားပြောဖို့အားယူနေသည်။

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

“အဲ.. အဲဒီနေ့က..”

၆ ၆ ၆ ၆

အိဖြူတို့ သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းထိပ်မှ တော်ဝင်စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် နှစ်ဦးသား ရပ်စောင့်နေကြသည်။

“ဒီမှာချိန်းထားတာသမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

ငုဝါက သေချာရှင်းမပြသဖြင့် အိဖြူလည်း ထပ်မမေးတော့ဘဲ မမြင်ဖူးသေးသည့်လူကို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ မျက်စိကစားနေစဉ်မှာပင် လမ်းတစ်ဖက်ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ထိုလူက အဝေးသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေဟန်တူသည်။

သူတို့သားအမိကိုတွေ့တော့ လက်မြှောက်ပြကာ လမ်းဖြတ်ကူးလာ၏။ တပြည်းပြည်းနီးလာသည်နှင့်အမျှ ထိုလူ၏ ခန့်ညားတည်ကြည်သောရုပ်သွင်ကို အိဖြူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ အိဖြူ ရင်ထဲတလှုပ်လှုပ်ခန့်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ အိဖြူ စိတ်ကူးပုံဖော်မျှော်လင့်ထားသော ရုပ်ရည်မျိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း သူထက်အသက်ကြီးနေသည်။

ထိုလူက အိဖြူတို့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပြီး လွယ်ထားသော ကင်မရာကိုဖြုတ်၍ ဓာတ်ပုံလှမ်းရိုက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ အနားတိုးလာကာ. .

“ရောက်နေတာကြာပြီလား ငုဝါ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ကိုမင်းအောင်”

သူ့အမေနှင့် ထိုလူ၏ဆက်ဆံရေးကို အိဖြူအကဲခတ်နေ

အိဖြူ ခေါင်းလျော်ပြီး၍ ဒေါ်ငုဝါက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ခေါင်းပြီးပေးနေ၏။

“သမီးကို လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ရှင်. .”

ဒေါ်ငုဝါ အပြုံးလေးနှင့် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်. .

အိဖြူ ရင်တဖိုဖို ဖြစ်သွား၏။ ဝတ္ထုစာအုပ်နှင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မေမေ သူ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စိတ်ကူးနေပြီလားဟု မြီးကောင် ခေါက်အတွေးနှင့် တွေးမိပြီး စကားတစ်ခွန်းကို စိတ်ထဲကပြောမိ၏။

‘မေမေရယ်. . . သမီးအသက် (၁၅)နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် အဟိ. .’

မေမေတာမှ ဆက်မပြောဘဲ ခေါင်းပြီးပေးတာရပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်နေသည်။ ကျေနပ်သွားတော့မှ မှန်ရှေ့မှထပြီး. .

“ကဲ. . သွားကြစို့သမီး”

သည်။ ငဝါက အိဖြူပခုံးကိုဖက်၍ ထိုလူနှင့်မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဒါ ဦးမင်းအောင်တဲ့ သမီးရဲ့အမေဖြစ်လာမယ့်သူပေါ့”

“ရှင်..”

မျှော်လင့်မထားသော စကားကိုကြားလိုက်ရ၍ အိဖြူအံ့သြတုန်လှုပ်သွားသလို အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ သေချာအကဲခတ်ကြည့်တော့ ဦးမင်းအောင်၏ ရုပ်ရည်က ခန့်ညားတည်ကြည်ရုံမျှမက မိန်းမတွေကျလောက်သော ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် ရုပ်မျိုးလည်းဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ထိုလူ၏ပိုင်ရှင်က သူမရဲ့အမေ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အား အိဖြူ စတင်ဆုံစည်းခဲ့သည်။

နောက်တော့ မင်းအောင်နှင့် ငဝါလက်ထပ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မင်းအောင်၏တိုက်ကြီးသို့ လိုက်နေကြရသည်။

မင်္ဂလာဦးရက်များတွင် မင်းအောင်နှင့် ငဝါတို့ အမြဲလိုအတူ နိကာ ဖျော်ဖြေကြည်နူးနေကြသည်မို့ အိဖြူက လူပိုသက်သက် ဖြစ်နေခဲ့၏။

တစ်ညအိဖြူတစ်ရေးအနီးတွင် ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ကြားရ၍ နီးလာခဲ့သည်။ မင်းအောင်တို့ အိပ်ခန်းမှအသံ ဖြစ်နေ၍ တံခါးနားသွားကာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အသံကိုနားထောင်နေမိသည်။ အသံက ရပ်မသွားပဲ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ..

တံခါးဘုကို လှည့်ကြည့်တော့ အတွင်းကချက်မချထားသဖြင့် ပွင့်သွား၏။ အနည်းငယ်လေးဟကာ အိဖြူချောင်းကြည့်မိသည်။

မြင်လိုက်ရသည်က အပျိုပေါက်အိဖြူအဖို့ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားရသည်။

မင်းအောင်နှင့် သူ့အမေ ချစ်ရည်လူးနေကြပုံကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အိဖြူစိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းပင် မသိတော့.. ရင်တွေမောကာ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်လို့သွားတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းကာလများတွင် အိဖြူ၏ မသိစိတ်ထဲ၌ မင်းအောင်အပေါ် တွယ်တာတပ်မက်စိတ်တွေက ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် အလုပ်အားရက်တစ်ရက်တွင် လှော်ကားဥယျာဉ်သို့ သူတို့မိသားစုအသွား.. ကားနောက်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အိဖြူ မင်းအောင်ကို မကြာခဏခိုးကြည့်မိသည်။

ငဝါက သူထုံးစံအတိုင်း ဘီးတစ်ချောင်းနှင့်ဆံပင်တွေကို ဖီးသင်ရင်း အလှအပကို ဂရုစိုက်လျက်ရှိသည်။ မင်းအောင်က ငဝါကိုလှည့်ကြည့်ရင်း..

“ကိုယ် ငဝါရဲ့ အဲဒီဆံပင်ရှည်ကြီးကို အရမ်းမြတ်နိုးတာပဲ ပြီးတော့ ငဝါကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲရှင်”

စကားတပြောပြောနှင့် ကြည်နူးနေကြသော ပထွေးနှင့် သူ့အမေကိုကြည့်ရင်း အိဖြူရင်ထဲ မနာလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ လုပ်သင့်မလုပ်သင့် စဉ်းစားချင့်ချိန်ခြင်း မပြုနိုင်ခင်မှာပင် အိဖြူ မင်းအောင်အား နောက်မှလှမ်း၍ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“သမီးလည်း ဦးအောင်ကို အရမ်းချစ်တာပဲ သိလား”

မထင်မှတ်သော အပြုအမူအပြောအဆိုတို့ကြောင့် မင်းအောင် နှင့်ငုဝါတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ မင်းအောင်က အိဖြူ လက်လေးကို ပွတ်ပေးလိုက်ရင်း..

“ဖေဖေလည်း သမီးကို ချစ်ပါတယ်”

အိဖြူ ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ ဖက်ထားရင်း..

“ဟင့်အင်း.. အဲလို အချစ်မျိုးမဟုတ်ဘူး မေမေ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးလိုချင်တာ ဦးအောင်ရဲ့..”

ငုဝါက ဘာမှန်းမသိသေး၍ သဘောကျကာ ပြုံးရင်း..

“သမီး.. ဦးအောင်လို့မခေါ်နဲ့တော့လေ၊ ဖေဖေလို့ ပြောင်းခေါ်သင့်ပြီနော်..”

“သမီးက မေမေ့လိုပဲ ဦးအောင်နဲ့ အတူနေချင်တာ”

အိဖြူစကားကြောင့် ငုဝါ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

အခြေအနေကို ထိန်းမှတ်တော့မည်မို့..

“သမီး ခုံမှာကောင်းကောင်းထိုင်စမ်း၊ ဖေဖေ ကားမောင်းနေတာ ငြိမ်ငြိမ်နော်..”

“မနော့.. မနော့.. ဦးအောင်ကို မေမေတစ်ယောက်တည်း ချစ်လို့မရဘူး.. သမီးလည်းချစ်မှာပဲ..”

အိဖြူ ပြောနေရင်းနှင့်ပင် မင်းအောင်ကို ပိုမိုတင်းကြပ်အောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။ မင်းအောင်မှာ ထိုင်ခုံနှင့်အိဖြူ၏ လက်များကြားတွင် ညပ်ပြီး လွတ်လပ်စွာလှုပ်ရှား၍ မရတော့သဖြင့် ကားမောင်းရတာ အဆင်မပြေဖြစ်နေ၏။

ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့သဖြင့် မင်းအောင် အိဖြူဘက်သို့ လှည့်ပြီး..

“အိဖြူ.. သမီးလွတ်စမ်း”

အိဖြူ ကမလွှတ်..။ ထိုစဉ်..

“ရှေ့.. ရှေ့မှာလူ”

အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်သော မေမေအသံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရ၏။ မင်းအောင် ရှေ့သို့ပြန်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင်.. အရာရာနောက်ကျလို့ သွားခဲ့ပြီ။

“ကျွါ!.. ခုန်း!.. အား!.. ခုန်း!..”

ထိုအသံများကြားလိုက်ရပြီး ကားလည်းသိမ့်ခါသွား၏။

ကလေးငယ်ကို ကုန်းပိုးကာ လမ်းဖြတ်ကူးလာသော အဘွားအိုအား တိုက်မိသွားသည်။ အဘွားအိုကျောပေါ်မှ ကလေးငယ်က ကားလေကာမှန်ကို အရှိန်နှင့်လာတိုက်သဖြင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာအမြွှာ ကွဲအက်သွားသောလေကာမှန်တွင် သွေးများဖြင့် ဘာမှမမြင်ရတော့.. ကားနောက်ဘီးကလည်း လဲကျသွားသော အဘွားအိုကို တက်ကြိတ်သွားသဖြင့် မင်းအောင် အလန့်တကြားဖြင့် ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ဖိုးစပ်စပ်ရွာထားသောလမ်းပေါ်မှ ကားလည်ထွက်သွားပြီး လမ်းဘေးရှိ ညောင်ပင်ကြီးကို အရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်လိုက်တော့သည်။

“ခုန်း!.. အား!..”

သစ်ပင်ကို အရှိန်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိ၍ မင်းအောင်မှာ လေ

ကာမှန်ကို ထိုးခဲ့ပြီး ကားစက်ဖုံးပေါ်သို့ ထိုးထွက်ပြုတ်ကျသွား၏။
 ငဝါလည်း မှန်ကွဲစများစူးကာ သွေးများတစ်ကိုယ်လုံးပေကျ
 နေသည်။ သို့သော် . . ဒဏ်ရာရနေသော သမီးဖြစ်သူကို ကားထဲမှ
 ဆွဲထုတ်၍ မနိုင်တနိုင် ပွေ့ချီပြီး ကားဘေးတွင် ချပေးလိုက်သည်။
 ထို့နောက်တွင်တော့ ငဝါလည်း သူမကိုယ်သူမ မထိန်းနိုင်
 တော့ဘဲ လဲကျသွားတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒီဖြူပြောသမျှကို ဒေါက်တာမောင်မောင်နှင့် ကျော်စွာတို့
 ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ သူမပုံစံကလည်း ယူကျုံးမရ . .
 နောင်တများစွာနှင့် ပြုလဲမတတ် ဖြစ်နေတာတွေ့ရသည်။

“အဟင့် . . ဟင့်ဟင့် . . ဒါ . . ဒါတွေအားလုံး သမီးအမှား
 တွေပါ . . သမီးကြောင့် မေမေရော . . ဦးအောင်ပါ သေရတာ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ကံစီမံရာကို နာခံ
 ရတဲ့ မတည်မြဲတဲ့ လူသားတွေရဲ့ သဘောတရားတွေပဲလေ၊ ဒီအ
 တွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့တော့ . . ဒီလမ်းကို သမီးလည်း ရှောင်လွှဲ
 လို့မှ မရတာ၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် မေ့ဖျောက်လိုက်
 တော့နော် . . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ကဲ . . သမီး အိပ်ပျော်နေရာက ထလိုရပြီ”

“ဖျောက်!”

ဒေါက်တာမောင်မောင် လက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်နှင့် . .
အိပ်မေ့ချစ်ထားရသော အိဖြူ လန်းလန်းဆန်းဆန်း နိုးထလာသည်။
ဒေါက်တာမောင်မောင်၏ စိတ်ကုထုံးနှင့် အားပေးစကား
ကြောင့် စိတ်သက်သာရသွားဟန်ရှိ၏။

မနူးမနပ် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် အိဖြူ၏ စိတ်ကစားမှုကို
နားလည်ပေးနိုင်သော်လည်း . . . စိတ်ဒဏ်ရာတွေက သေရာပါမည့်
အဖြစ်မို့ အိဖြူတောင့်ခံနိုင်ပါ့မလားဟု ကျော်စွာတွေးပူနေမိသည်။
ဒေါက်တာမောင်မောင်က အိဖြူအား စိတ်ငြိမ်ဆေးတိုက်ပြီး
အနားယူခိုင်းလိုက်သည်။ စောင်ပါးလေးကို ရင်ဘတ်ထိ ဆွဲတင်ပေး
လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုပွတ်သပ်၍ နှစ်သိမ့်၏။

အားလုံးပြန်ထွက်သွားချိန်တွင်တော့ အိဖြူတစ်ယောက်
ငြိမ်းချမ်းစွာအိပ်ပျော်သွားသည်။

ငြိမ်းချမ်းစွာအိပ်ပျော်သွားသော်လည်း အိပ်မက်ဆိုးထဲက
တော့ မလွတ်မြောက်နိုင်သေးပေ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သွေးသံရဲရဲပုံနှင့် အမေရော ပထွေးပါ
သူမ ခုတင်ဘေးတွင် လာရပ်နေသည်။ အိဖြူအော်ဟစ်ပြီး မောင်း
ထုတ်လိုက်သဖြင့် သူတို့ ပျောက်သွားသော်လည်း . . . ခပ်ချော့ချော့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝစ်လစ်ဝစ်လစ်ပုံနှင့် ထပ်ပေါ်လာပြန်
သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် သူ့ကို ဝိညာဉ်တွေ ဝိုင်းနေပြီလား အတွေး
နှင့် အိဖြူအခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်
အပေါက်ဝမှ မြေးငယ်ကို ကုန်းပိုးလာသော အဘွားအိုတစ်ယောက်
ဝင်လာ၏။ ထိုအဘွားအိုက ခေါင်းပင်မပါတော့ . . . ။

သွေးပျက်အောင် ထိတ်လန့်သွားသော အိဖြူ ခုတင်ပေါ်
တွင်အလန့်တကြား အော်ဟစ်နေမိသည်။

“သွား . . . ထွက်သွား . . . မလာကြနဲ့ . . . သွား”

အိဖြူအော်သံကြောင့် ကျော်စွာ အပြေးအလွှားရောက်လာ
သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ အိဖြူပါးစပ်က အမြှုပ်တစ်စုံစီထကာ တက်
နေလေပြီ။ ကျော်စွာ ပျာပျာသလဲပင် နှလုံးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်စစ်
ဆေးသည်။ သွေးပေါင်ချိန် မတရားကျကာ နှလုံးခုန်သံ စည်းချက်
မမှန်တော့၍ စိုးရိမ်သွား၏။

အရေးပေါ်ကုသရတော့မည်ဆိုတာသိ၍ လူနာတင်တွန်း
လှည်းကို အမြန်သွားယူရသည်။ ကော်ရစ်ဒါမှ သူနာပြုတစ်ယောက်
ကိုတွေ့၍ ဒေါက်တာမောင်မောင်အား အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်
သည်။ တွန်းလှည်းကို ခုတင်နားထိတွန်းလာပြီး အိဖြူကိုပွေ့ချီလိုက်
သည်။ သူမကို တွန်လှည်းပေါ်တင်ဖို့ ဟန်ပြင်စဉ် . . .

“ဟာ! . . .”

မြသီတာအလောင်းက လှည်းပေါ်သို့ ရောက်နေတာတွေ့ရ
၏။ ကျော်စွာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရ
သော ပုံစံအတိုင်း ပါးစပ်မှ အရည်တွေစီးကျလို့နေ၏။

မြသီတာအလောင်းကို ကြောင်ပြီးငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပင်
ဒေါက်တာမောင်မောင်နှင့် ဒေါက်တာရည်မွန်တို့ အပြေးအလွှား
ရောက်လာကြသည်။

“ကျော်စွာ လှည်းပေါ်မြန်မြန်တင်လေ၊ အသက်လူနာတော့
မှာကွ . . . အချိန်ဆွဲမနေနဲ့”

“ဗျာ. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

မဝံမရဲနှင့် လှည်းကိုပြန်ကြည့်တော့ လှည်းပေါ်တွင် ဘာမှ မှီမနေတော့။ မြသီတာ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီ မသိ။ တွေဝေနေဖို့ အချိန်မရသဖြင့် အိဖြူအားလှည်းပေါ်တင်ပြီး ဒေါက်တာရည်မွန်နှင့် အတူ အမြန်တွန်းခဲ့ရတော့သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းက အတန်ငယ်လှမ်းသည်မို့ အပြေးအလွှားတွန်း နေရသည်။ ခြေမသန်သော ဒေါက်တာမောင်မောင်လည်း ရှသလောက် အပြေးလေးနှင့် လိုက်လာနေသည်။

“ကျော်စွာ သွားနှင့်. . လိုအပ်တာလုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

ခွဲစိတ်ခန်းအရောက်တွင် အိဖြူမှာ တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းပြီး အကြောတွေဆွဲနေလေပြီ။ ဒေါက်တာရည်မွန် ဆေးထိုးအပြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်လည်း ရောက်လာ၏။ ဒေါက်တာမောင်မောင် နားကြပ်နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“နလုံး မခုန်တော့ဘူး”

ကျော်စွာ အိဖြူအလောင်းကို ကြည့်ရင်း အခန်းထဲလှုပ်ရှားမှု တစ်ခုတွေ့လိုက်၍ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်မိသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသော လူတွေကိုမြင်ရ၍ ကျော်စွာ ကြက်သေ,သေသွားသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ သွေးသံရဲရဲနှင့် ရုပ်ပျက်နေသော မင်းအောင်နှင့် ငုဝါ၊ ကားတိုက်ခံရသော မြေးအဘွားပါ တန်းစီပြီး ဝင်လာကြ၏။

ကျော်စွာ သူ့မျက်လုံးသူ မယုံသလိုဖြစ်ပြီး မျက်လုံးများ ပွတ်

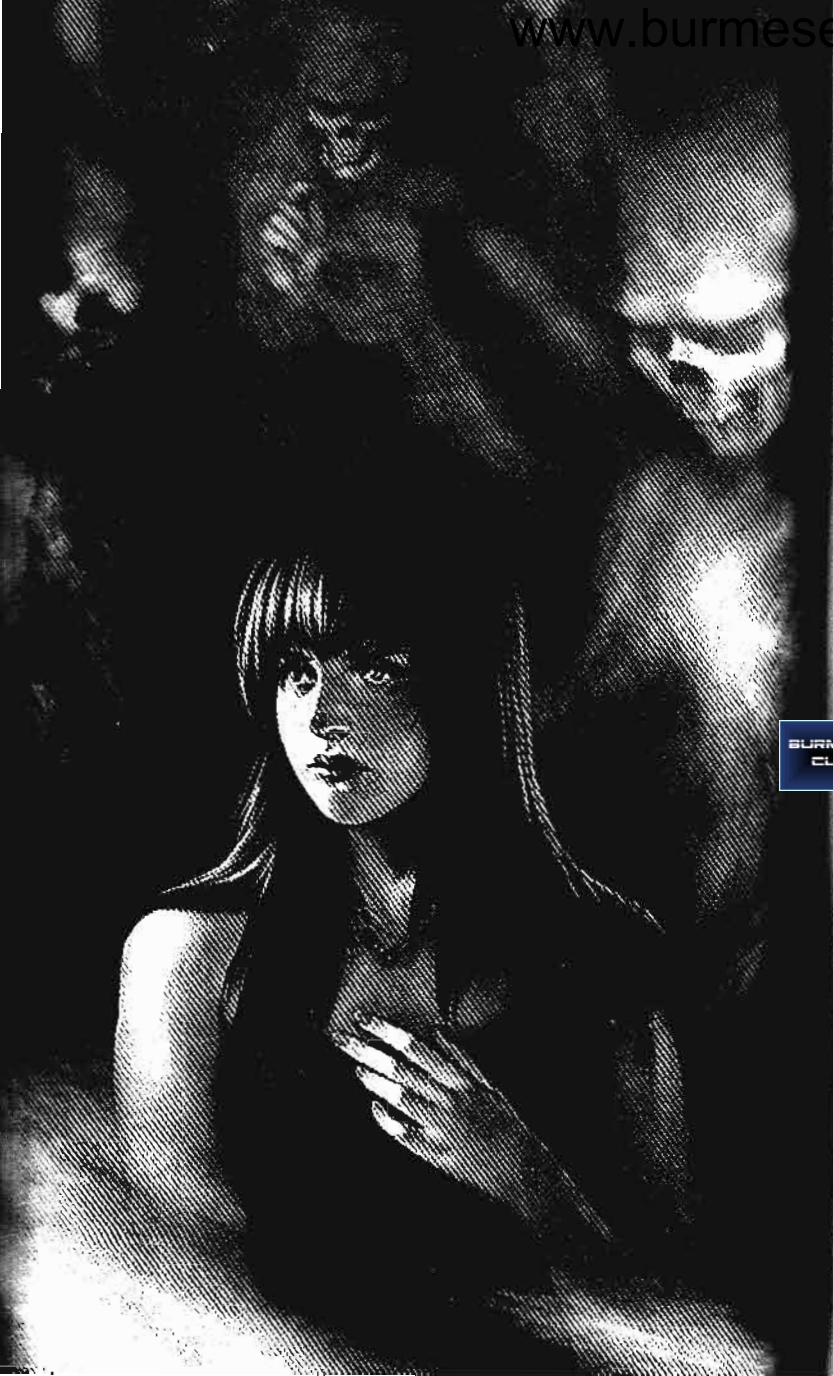
သပ်ကာသေချာပြန်ကြည့်မှ. . ဘာမှမတွေ့ရတော့သဖြင့် စိတ်ထင်တာဖြစ်မှာဟု ဖြေတွေး,တွေးလိုက်၏။

အခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဆေးရုံသို့ အလောင်းတွေတန်းစီရောက်လာသလို အသေအပျောက်တွေလည်း များလာ၏။

ဒါ သွေးရိုးသားရိုးဖြစ်စဉ်ပဲလား၊ ဝိညာဉ်တို့နှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးခြားဖြစ်စဉ်ပေပဲလားဆိုတာ မဝေခွဲတတ်တော့. . . ။

ဆာမိပြောသလို မြသီတာကပဲ ကံဆိုးမှုတွေ ခေါ်ဆောင်လာသည်လား. . . ။

BURMESE
CLASSIC

ဒေါက်တာရည်မွန် ညက... အိမ်မက်တွေ

မကောင်းဘဲ နိုးလာခဲ့သည်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး အလုပ်
သွားဖို့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်!”

သူ့အခန်းရှေ့တွင် အိတ်တစ်လုံးလွယ်ကာ သူ့ကိုဖြည့်နေ
သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ အံ့သြသွားရသည်။

အတန်ကြာကြည့်နေပြီးမှ ဒေါက်တာရည်မွန်၏ မျက်ဝန်းမှ
မျက်ရည်တို့ တလိပ်လိပ်စီးကျတော့သည်။ ရပ်နေသော ထိုလူအနား
သွားကာ ရင်အုံကို လက်သီးနှင့်ထုမိသည်။

ဒေါက်တာရည်မွန် ငိုသံပါကြီးနှင့် . . .

“ဘာလို့ အခုမှရောက်လာတာလဲ . . . ရှင့်ကို ကျွန်မသေပြီ
မှတ်နေတာ . . . အဟီး . . . အဟီး”

ထိုသူက ဒေါက်တာရည်မွန်၏ပါးပြင်မှ မျက်ရည်တို့ကို
သုတ်ပေးရင်း . . .

“မငိုပါနဲ့တော့ ရည်မွန်ရယ် . . . မောင်အခုရောက်နေပြီပဲ”

ရည်မွန်က သူခင်ပွန်းကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသလို ပုံစံဖြင့်မေး
လိုက်၏။

“မောင်အခုဝင်လာတာ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး . . . ဆေးရုံတစ်ခုလုံးရှင်း
နေတာပဲ”

ဥက္ကာအိတ်ကို လှမ်းယူကာ လက်တွဲရင်း အခန်းထဲဝင်လာ
လိုက်သည်။

“ဟင် . . . မောင့်လက်ကြီးကလည်း အေးစက်နေတာပဲ”

“ကိုယ်သိပ်နေမကောင်းချင်ဘူး ဖြစ်လာတယ် ရည်မွန်”

အခန်းထဲရောက်တော့ ဥက္ကာက အိတ်ကိုလှမ်းယူကာ အထဲ
မှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုထုတ်ပေး၏။ ထိုအရာက ဖန်လုံးလေးတစ်ခု ဖြစ်
၏။ ဖန်လုံးလေးထဲတွင် သစ်သားခုံတန်းလေးတစ်ခု ပါရှိ၏။ ခုံတန်း
လေးပေါ်၌ ချစ်သူနှစ်ဦးကြည်နူးနေသောပုံစံဖြင့် အရုပ်ကလေးနှစ်

ရုပ် ထိုင်နေလေသည်။

ဖန်လုံးထဲတွင် ငွေရောင်အမှုန်လေးများပါရှိပြီး . . . ဖန်လုံးကို
လှုပ်လိုက်တိုင်း ငွေရောင်အမှုန်လေးများ လှုပ်ရှားသွားသည်က မိုးရွာ
သလိုလို နှင်းကျသလိုလိုမျိုး ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒါကို သဘောကျပြီး ရည်မွန် ဖန်လုံးလေးကို လက်က မချ
နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဒေါက်တာဥက္ကာလည်း ဇနီးသည်ကြည်နူးနေပုံကို
ကြည့်ကာ စိတ်ချမ်းသာနေလေ၏။

“မောင်ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေး ကိုယ့်မိန်းမလက်ထဲ ထည့်
နိုင်တဲ့အတွက် မောင်ဝမ်းသာလို့မဆုံးဘူး ရည်မွန်”

“ဒီကြားထဲ ဘာလို့ဖုန်းမဆက်တာလဲ မောင် . . .”

“မောင့်အိတ် အခိုးခံလိုက်ရတယ် ရည်မွန်၊ ပက်(စ)ပို့လည်း
အိတ်ထဲပါသွားတယ်လေ . . . ပြန်ခါနီးလေး ဟိုမှာဒုက္ခတွေ အကြီး
အကျယ် ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဟိုက ရဲစခန်းထောက်ခံစာနဲ့ ပြည်ဝင်ခွင့်
ယာယီပက်(စ)ပို့လေးရလို့ ပြန်လာနိုင်တာ . . . ဒီဖန်လုံးလေးတောင်
ရည်မွန်ကိုပေးဖို့ အစောကြီးထဲကဝယ်ထားလို့ ပါလာတာလေ”

ဥက္ကာရှင်းပြလိုက်မှ ရည်မွန်လည်း သူ့ယောက်ျားကို သနား
သွားမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရင်ခွဲရုံနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ ကျော်စွာနှင့် ဟေ
မာန်အောင်တို့လည်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။ အများအမြင်တွင် သံသယ
မဖြစ်အောင် တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် စကားပြောနေကြ၏။

“ညတိုင်းဆိုတော့ တအားပင်ပန်းနေပြီပေါ့”

“လူပင်ပန်းတာထက် ကိုယ့်လက်ထဲမှာသေသွားတဲ့ ကလေး

မလေးကြောင့် စိတ်ထိခိုက်မိတာက ပိုဆိုးတယ် ဟေမာန်”

“ဆေးရုံနဲ့ သေခြင်းတရားက တွဲနေတာပဲလေ..။ ကိုယ့် ပယောဂမပါရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်ဘူးလား ကိုရဲ့”

“အေးပေါ့လေ ဒီလိုပဲ သဘောထားရမှာပေါ့”

စကားပြောနေစဉ်မှာပင် သူတို့ရပ်နေသော နေရာလေး တစ်ဝိုက်၌ ကွက်၍ လေထန်လာသည်။ ဟေမာန် ကိုင်လာသော စာရွက်လေးများ လွတ်ကျကာ လေထဲလွင့်ပါကုန်၏။ ထိုအခိုက် ချက်ချင်းဆိုသလို လေငြိမ်သွားပြန်၏။

ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်မို့ ကျော်စွာ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ရင်ခွဲရုံ ဆက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရင်ခွဲရုံပေါက်တံခါးနားတွင် မြသီတာ၏ အရိပ်အယောင် ထို့ ကျော်စွာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူနှင့် ဟေမာန်အကြောင်း သိသွား ၍ သတိပေးတာလားဟု တွေးမိတော့ ကျော်စွာကျောချမ်းသွား၏။

ဟေမာန် သိသွားမှာစိုး၍ လွင့်သွားသော စာရွက်များကို လိုက်တောက်၍ စုစည်းပေးလိုက်သည်။

“လေပွေတိုက်တာပါ”

“အင်းလေ ဒီနားလေးတင်ကွက်ပြီးတော့ အတော်ဆန်းတာ

“သဘာဝပါ ဟေမာန်ရာ.. မကြုံဖူးလို့ ဆန်းတယ်ထင်နေ

“ဟုတ်မှာပါ၊ ဒါနဲ့ ကိုတို့စာမေးပွဲနီးပြီနော် ကျောင်းပြီးတော့

“ဟုတ်တယ်ဟေမာန်၊ ဟေမာန်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ရက်တွေ တ ဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီလေ”

“ဟွန်းနော်.. ဒါပဲတွေးပြီး မဖြေနိုင်ပဲနေဦးမယ်၊ ကဲ.. သွားတော့မယ်..”

“အင်း.. ကိုယ်လည်း အတန်းတက်ရဦးမှာ..”

ဟေမာန် ထွက်သွားတော့မှ ကျော်စွာလည်း သက်ပြင်းချမိ ၏။ ရင်ခွဲရုံဘက်လှည့်ကြည့်တော့ ရင်ခွဲရုံ၏ သံတံခါးမကြီးတစ်ချပ်က အလိုလို လှုပ်ယမ်းနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အားစိုက်တွန်းဖွင့်မှ ဖွင့်လို့ပိတ်လို့ရသည့်တံခါးက အလွယ်တကူ လှုပ်ယမ်းနေတာမို့ ကျော်စွာ ကြက်သီးတွေ ထသွားရတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒေါက်တာရည်မွန်ပြောပြ၍ သူခင်ပွန်း ပြန်ရောက်နေပြီး နေမကောင်းသည့်အကြောင်းကို ကျော်စွာတို့အုပ်စု သိသွားကာ သတင်းသွားမေးရန် ဒေါက်တာရည်မွန်အိမ်ခန်းသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ထိုနေ့က ဒေါက်တာရည်မွန် ဂျူတီကျ၍ အခန်းသို့ပြန်မလာနိုင်ပေ။

ကျော်စွာတို့လည်း အတန်းပြီးမှ လာရသည်မို့ ညနေစောင်း ခုချုပ်တော့မှ ရောက်လာကြသည်။ သော်လည်း ဖွဲ့မြင့်က အသီးအနှံများနှင့် ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်ကို လက်မှဆွဲလာ၏။ ကျော်စွာက အခန်းရှေ့အရောက် တံခါးခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ”

“ဒေါက်တာဥက္ကာ ရှိပါသလား”

အတန်အတော်ကြာသည်အထိ အခန်းထဲမှ ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် ကျော်စွာတို့သုံးယောက် ခေါင်းကုတ်မိကြသည်။

“ဆရာဥက္ကာ အိပ်များအိပ်ပျော်နေလားမသိဘူး”

ထိုစဉ်. .

“ဂျောက်!”

အထဲမှ ချက်ပြုတ်သံနှင့်အတူ တံခါးမှာ ‘ကျီ’ ခနဲပွင့်သွား၏။ အခန်းထဲတွင် မီးထွန်းထားသဖြင့် မှောင်မည်းနေသည်။ သူတို့သုံးယောက် အခန်းဝတွင်ရပ်ကာ အထဲကိုစူးစမ်းကြည့်နေကြစဉ်. .

“ဝင်ခဲ့လေ”

အထဲမှအသံကြောင့် မှောင်မည်းမည်းထဲ စမ်းတစ်ဝါးဝါးနှင့် ဝင်လာကြသည်။

“ချောက်!”

မီးခြစ်သံနှင့်အတူ ဇစ်ပိုမီးခြစ်မှ မီးအလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့၏ မျက်လုံးများ ကျိန်းသွားကာ လက်ဖြင့်အမြန်ကာလိုက်ကြရသည်။

ထိုဇစ်ပိုမီးခြစ်က ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်တွင် မီးထွန်းပြီလိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်းမီးအလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်း အခန်းကို အလင်းရောင်ရလာစေ၏။ ခုံတစ်လုံးတွင် တင်ဖျဉ်ခွေ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူထိုင်နေသောနေရာနှင့် ဖယောင်းတိုင်က ခုံသုံးလုံးအကွာအဝေးတွင် ရှိနေသည်။

ဖယောင်းတိုင်တွင် မီးထွန်းပါက ထိုလူကို သူတို့မြင်နိုင်သည်။ အခုတော့ ဖယောင်းတိုင်ဘေးတွင် ချထားသော ဇစ်ပိုမီးခြစ်နှင့် ထိုသူက အလှမ်းဝေးနေ၏။

“လာလေ. . ဘာရပ်နေကြတာလဲ၊ ရည်မွန် ကျောင်းသား

တွေနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ်. . ဆရာ”

“ဆရာနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ လာကြည့်တာ

ပါ”

သော်ဇင် အတင့်ရဲစွာဖြင့်. . .

“ဆရာ အပြင်မှာ မီးလာနေတယ်လေ၊ မီးမထွန်းဘဲ ဘာလို့ အမှောင်ထဲမှာ နေရတာလဲ ဆရာရယ်”

ဥက္ကာက ပြုံးရင်း. . .

“အေးကွာ ဒီမှာဆရာရောက်ကတည်းက မီးက ပျက်လိုက် လာလိုက်နဲ့မို့ မီးကိုမဖွင့်ဘဲနေလိုက်တာ. . . အခု ဖယောင်းတိုင်အ လင်းရောင်လည်း မြင်ရတာပဲ”

သို့နှင့် ဥက္ကာက ပါရဂူဘွဲ့ယူရသည့် အတွေ့အကြုံများကို ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောပြ၏။ အတွေ့အကြုံတွေ ကြိုးစားအားထုတ် ရလုံတွေ ပြောပြရင်းမှ သရဲအကြောင်းရောက်သွား၏။

“ဝိညာဉ်လောကကို သိပ္ပံနည်းကျရှင်းပြဖို့ဆိုတာ တော်တော် ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဒီဖြစ်ရပ်တွေမှာ အယူသီးမှုတွေရှိတယ်၊ စိတ်အား ငယ်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ အဲဒါမျိုး တွေကြုံရတတ်တယ်၊ ဆရာတော့ စိတ်ကစဉ်းကလျားဖြစ်ခြင်းတစ်မျိုးလို့ပဲ ထင်တယ်”

“ဒါဆို ဆရာက သရဲမရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာပေါ့”

ကျော်စွာမေးလိုက်သဖြင့် ဥက္ကာက. . .

“ဒါ. . . စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့မေးခွန်းပဲ၊ အနောက်တိုင်း သားတွေလည်း ဝိညာဉ်ကိုယုံကြည်ကြတယ်၊ သရဲဆိုတာ သေသူရဲ့

ဝိညာဉ်လို့ အခိုင်အမာပြောဆိုကြတယ်၊ ပညာရှင်တွေက လူရဲ့ မသေခင်နဲ့ သေပြီးနောက် ကိုယ်အလေးချိန် ဘာလို့မတူရတာလဲ ဆိုတဲ့အချက်ကို စူးစိုက်လေ့လာနေကြတယ်၊ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့အချက်ပဲ. . .”

ဥက္ကာ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးငြိကာ ဖွာရွှက်လိုက် ပြီး. . .

“မင်းတို့လည်း သေခါနီးလူရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ အဲဒီလူ သေပြီးတဲ့နောက် အလေးချိန်တူမှာပဲလို့ ထင်ကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတူ ဘူး. . . မိနစ်ပိုင်းအလိုက် တဖြည်းဖြည်း ကွာသွားတယ်၊ သေပြီးတဲ့ နောက် ကိုယ်အလေးချိန် အရမ်းလေးသွားတယ်”

“အဆုတ်ထဲက လေတွေထွက်သွားလို့လား ဆရာ”
ဥက္ကာက လက်ကာပြရင်း. . .

“လူ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ လေအိတ်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်တယ်၊ သွေး လည်ပတ်တာလည်း ဒီလေရဲ့တွန်းအားနဲ့ပဲ လည်ပတ်နေတာ၊ ဒါတို့ နှလုံးက လုပ်ဆောင်တယ်လေ၊ နှလုံးမခုန်တော့ရင် သွေးမလည်ပတ် နိုင်တော့ဘူး၊ သွေးတွေ အေးခဲလာမယ်၊ ဒီအချိန်မှာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဒွာရအပေါက်တွေက လေတွေထွက်ကုန်မယ်၊ လည်ပတ်နေချိန်က မသိသာပဲ အေးခဲသွားတဲ့အခါမှ ထုထည်ကြီးမားသွားပြီး ကျောက် တုံးသမျှ လေးလံသွားမယ်၊ သေသူရဲ့ခန္ဓာကို ကိုင်ကြည့်ပါ တင်းမာ တောင့်တင်းနေတာကို တွေ့ရပါမယ်၊ တချို့တွေက ပြောကြတယ်၊ မသေခင် ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ သေပြီးကိုယ်အလေးချိန်တို့နဲ့ ခြား နားခြင်းက သေသူရဲ့ဝိညာဉ်အလေးချိန်လို့ ယူဆကြသေးတယ်လေ”

သူတို့အားလုံး သဘောကျသွားကြသည်။

“ကဲ. . ခုနက သရဲယုံမယုံမေးခွန်းကို ဆက်ပြောရရင်၊ လူတစ်ရာမှာ ခြောက်ဆယ်လောက်ကတော့. . သရဲရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“ဒါဆို သရဲတကယ်ရှိတာပေါ့ ဟုတ်လားဆရာ”

“အဟင်း. . ဆရာ တခါမှ သရဲခြောက်တာ မခံဖူးဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ လက်ခံထားရမယ်”

ဒေါက်တာဥက္ကာနှင့် ကျော်စွာတို့၏ ဝိညာဉ်လောက ဆွေးနွေးပွဲက နှစ်နာရီခန့်ကြာမြင့်ခဲ့၏။ ကျော်စွာလည်း သူမြင်ဖူးသော ဝိညာဉ်များအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အစဖော်လိုက်ခါမှ မြသီတာ၏ သက်မဲ့ခန္ဓာနှင့် အိပ်မိသောအဖြစ်ထိ မီးခိုးကြွက်လျှောက် ပေါ်သွားမည်စိုး၍ နှုတ်ပိတ်နေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာရည်မွန်ရောက်လာ၏။

“ကျော်စွာတို့လည်း ရောက်နေတာကိုး. . မောင့်ကို စိတ်ပူလို့ပြန်လာတာ၊ တစ်နေကုန် အခန်းအောင်းနေတော့ ချဉ်းကုန်လိမ့်လေ၊ ကဲ. . ထ. . လမ်းလေးဘာလေးထွက်လျှောက်ရအောင်”

ရည်မွန်ခေါ်သဖြင့် ဥက္ကာလည်း ထလာလေရာ ကျော်စွာတို့လည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် မိုးရွာလာသဖြင့် ကျော်စွာတို့ မသွားသေးပဲ မိုးခိုနေလိုက်သည်။

ညရောက်နေပြီမို့ လမ်းမီးတိုင်အလင်းရောင်အောက်တွင် ဒေါက်တာရည်မွန်နှင့် ဥက္ကာတို့နှစ်ယောက် လျှောက်သွားကြသည်။

ထီးတစ်ချောင်းကို နှစ်ယောက်ဆောင်းကာ လက်တွဲခွင့်ရသောဘဝကို ကျော်စွာ အားကျနေမိသည်။ သူနှင့် ဟေမာန်လည်း မကြာ ခင်ကာလမှာ ဒီလိုယှဉ်တွဲသွားလာခွင့် ရတော့မည်ဟု တွေးမိပြီး ကျော်စွာ ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် မိုးတိတ်သွား၍ ဒေါက်တာရည်မွန် ထီးပိတ်လိုက်၏။

“ဟင်! . . ”

ဆရာတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ မြက်ခင်းပေါ်သို့ ကျရောက်နေသောအရိပ်က တစ်ယောက်စာသာ ရှိနေသည်။

ဘယ်သူ့အရိပ် မပေါ်သလဲကိုတော့ ကျော်စွာ သေချာမသိတော့ပေ. . ။

ကျော်

စွာ မပြီးသေးသောတာဝန်ကြီးကို ဆက်လက်
ထမ်းဆောင်နေရသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ပြန်လာတော့
ည(၉)နာရီ ထိုးခါနီးပြီ။ ဒေါက်တာမောင်မောင် ပေးထားသော ရင်ခွဲ
ရုံ ညဈူတီရက်တွေ မြန်မြန်ကုန်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း ရင်ခွဲရုံသို့
လျှောက်လာလိုက်သည်။ ရင်ခွဲရုံမှာလည်း အိဖြူအပြင် ရောဂါနှင့်
သေဆုံးသွားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ ထပ်ရောက်နေသည်။

အလောင်းတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေ၏။ အိဖြူတို့ မိသားစုသုံးယောက်လုံး ဆုံးသွားသည်မို့ အကြောင်းကြားစရာ ဆွေမျိုးများလိပ်စာကို မသိလိုက်ရသဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆက်သွယ်နိုင်သေးပေ။

မြသီတာကိုတော့ သန်ဘက်ခါသင်္ကြိုဟ်မည်ဟု ရက်သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အတွေးတွေရှုပ်ထွေးစွာနှင့် ကျော်စွာ အမှောင်ထဲ ဖြတ်လျှောက်လာရာ ရင်ခွဲရုံကိုလှမ်းမြင်ရသော အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာ၏။ မီးရောင်ဝါကြန့်ကြန့် ခပ်ဖျော့ဖျော့ကို မြင်နေရသည်မို့ ဆာမိရောက်နေပြီဟု တွက်မိသည်။

ထိုစဉ် ရင်ခွဲရုံထဲမှ အရိပ်မည်းတစ်ခု ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လူလား ဝိညာဉ်လား မကွဲပြား၊ သေချာအောင်ခွဲခြားဖို့ အချိန်မရခင်မှာပင် ထိုအရိပ်က အမှောင်ထုအောက်တွင် ပျောက်တွယ်သွားသည်။

အထဲရောက်တော့ အလောင်းတွေက အစီအရီ၊ ကိုယ်က ဝါရမိတော် အနန္တနှင့် ပြည့်စုံသည့် သိဒ္ဓတ္ထလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူး မဟုတ်တော့လည်း သူသေတွေ အမြဲလိုမြင်ရတာတောင် တရားမရနိုင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆေးကျောင်းသားများ လူသေကို ခွဲစိတ်လေ့လာသော ကျောက်ခုတ်ပေါ်တွင် အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ရသည်။

အလင်းအားနည်းနေသည့် မီးရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့်မို့ . . အလောင်း၏မျက်နှာကို ကျော်စွာလှမ်းမမြင်ရပေ . . .

“ဟာကွာ . . ဒီကောင်တွေ စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး၊ အလောင်း

ကို လေ့လာပြီး ပြန်လဲမသိမ်းသွားဘူး”

ကျော်စွာ အလောင်းသိမ်းရန် ထိုနေရာသို့ သွားရပြန်သည်။ ထိုအခိုက် ကျောက်ခုတ်ပေါ်မှ အလောင်းကြီး ထလာလေရာ . .

“အောင်မလေးဗျ! . . သရဲ . . သရဲ”

ကျော်စွာ အသံကုန်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ တာဝန်လိုက်သည်။ သရဲက အလွတ်မပေး . . သူ့ကုပ်ကို အမိအရ လှမ်းဆွဲထား၏။ ကျော်စွာ ကြောက်လွန်း၍ လိပ်ပြာလွင့်တော့မလို ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ သရဲဘယ်မှာလဲ”

“ဟင်!”

ကြားလိုက်ရသောအသံက ဆာမိအသံ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် . . ဝိညာဉ်တွေ လှည့်ပြားတာများလား အတွေးနှင့် မဝံ့မရဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခြင်တွေ တအားဆော်တယ်ဆရာရယ်၊ မူးပြီး အိပ်နေတာတောင်လန့်နိုးတယ်”

မူးပြီး အိပ်နေတယ်ဆိုမှတော့ သရဲမဖြစ်နိုင်တော့ . . ဆာမိအစစ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီမို့ ကျော်စွာကြောက်စိတ်ပြေကာ ဒေါဟု သွားသည်။

“လုပ်ပြန်ပြီ ဆာမိရာ၊ မင်းကြောင့် ငါတော့ အသက်ထွက်တော့မှာပဲ လုပ်လိုက်ရင် အလန့်တကြား . . ”

“အဟဲ . . ဆောရီးဆရာ၊ ချွန်ဒေါ်ရှိတယ်လေ ဘာမှမပူနဲ့ တစ်ညတလေ ပြန်အိပ်လိုက်ပါလား၊ ဒေါက်တာမောင်မောင်လည်း

ပြန်သွားပြီဟာ”

“သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ် ဒီညသူ့ကျွတ်မှ မဟုတ်တာ”

ဆာမိပေးသောအကြံက ကောင်းနေ၏။ သူလည်း ဒီထဲမှာ မနေချင်၊ အိပ်ပျက်သည့်ညတွေလည်း များလှပြီမို့ အခန်းကို ပြန်အိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ငါပြန်အိပ်ဦးမယ်၊ စိတ်ချမယ်နော် ဆာမိ”

“စိတ်ချဆရာ. . ဆရာအလောင်းတွေ ဘယ်သူမှ လာမခိုးဝါဘူး”

“ဟားဟားဟား. . အေးပါ. . အေးပါ။ ဒါဆို ငါသွားမယ်”

အခွင့်အရေးရခိုက် ကျော်စွာ ရင်ခွဲရုံထဲမှ သုတ်ခြေတင် ပြန်ပြေးခဲ့သည်။ ဒီညတော့ အပုပ်နဲ့မပါသည့် လေသန့်သန့်ရှူရင်း ဇိမ်ကျကျအိပ်လိုက်မည်ဟုလည်း ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ကျော်စွာ ဇိမ်ကျကျအိပ်ရန် တာဆူနေချိန်မှာတော့ ဒေါက်တာမောင်မောင်လည်း ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်၍ပါလာ၏။ သူ့အမေဆီ မရောက်တာကြာ၍. . တစ်ညသွားအိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“(. . .)မှတ်တိုင်ရောက်တော့မယ်၊ ဆင်းမယ့်လူတွေ အပေါက်ဝမှာ တန်းစီပါ”

ထိုအသံကြားမှ ဒေါက်တာမောင်မောင် သူဆင်းရမည့် မှတ်တိုင်ကို သတိရသွားသည်။ သူကြည့်လိုက်တော့ ဘတ်(စ်)ကား လူဆင်းပေါက်ရှေ့တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်၏။

တွေ့ဖူးသလိုရှိသော ထိုကောင်မလေးက သူ့ကိုကျောပေး

ရပ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလေသည်။

“ဟင်. . အိဖြူ”

မှတ်တိုင်တွင်ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုကောင်မလေး ဆင်းသွား၏။ ဒေါက်တာမောင်မောင်လည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ. . . သူဆင်းရမည့်မှတ်တိုင်လည်း ဖြစ်နေ၍ ခြေမသန်သည့်ကြားက အပြေးလေး ဆင်းလာလိုက်သည်။ သူလိုက်ရှာတော့ အိဖြူက တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ပင် ရောက်နေလေပြီ. . ။

သူမရပ်နေသောနေရာက တော်ဝင်စားသောက်ဆိုင်ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ သူ့ကို လက်လှမ်းပြုနေသည်။ အိဖြူ သူ့အား လက်ပြနေပုံမှာ သူတွေ့ခဲ့ဖူးသော ဓါတ်ပုံထဲကအတိုင်း ဖြစ်နေ၏။

လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံကို ဒေါက်တာမောင်မောင်ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံထဲနှင့် သူမြင်နေရသော မြင်ကွင်းက ထပ်တူထပ်မျှ. . ။ အိဖြူက သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေ၏။

ဓါတ်ပုံကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း သူ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ စိတ်တွေက အိဖြူလေးကြောင့် လွတ်သွားသဖြင့် ဘတ်(စ်)ကားကြီးတစ်စီး လာနေသည်ကို ဒေါက်တာမောင်မောင် မမြင်လိုက်ပေ. . ။

“ကျွါ! . . ဒုန်း! . . အား! . . ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်လည်း လမ်းပေါ်လွင့်စင်ကျသွားတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့မှ ဝေဒနာပေါင်းစုံကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရသည်။ တစ်စောင်းအနေအထားမှ အားယူ၍

၁၀၂ ဇေဝတာရင်ခွဲရံ

ပက်လက်လှန်လိုက်၏။ ရန်ကုန်ထုံးစံအတိုင်း လူတွေဝိုင်းအုံလာသည်။

လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့နေရသည်။

“အိ. . အိ. . အိဖြူ”

အိဖြူက ဒေါက်တာမောင်မောင်ကို ပြုံးပြကာ. . ဘေးမှ ဆေးရုံအုပ်ကြီးသမီး မြသီတာနှင့်အတူ လူအုပ်ထဲ ပြန်တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဒါ. . သူ မြင်လိုက်ရသော နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းပဲ ဖြစ်လေတော့သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“ကလင်. . ကလင်. . ”

ဆေးရုံသို့ ဖုန်းဝင်လာ၏။ ဂျူတီကျနေသော ဒေါက်တာရည်မွန် ကောက်ကိုင်လိုက်၍ ဒေါက်တာမောင်မောင် ဆုံးသွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆီ အကြောင်းကြားရန်အတွက် သူမ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ညဘက် လူပြတ်နေသော ဆေးရုံစင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် နောက်မှ လူတစ်ယောက်လိုက်လာသလို ခံစားရ၍. . . နောက်သို့ မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ရည်မွန်လျှောက်လာစဉ်. . .

“ဂျွတ်!”

“အမလေး. . ဘာကြီးလဲ. . ”

သူမ တတ်နင်းလိုက်မိသည်က ဆံထိုးအချွန်လေးတစ်ခု။

ထိုဆံထိုးမှာ အနည်းငယ်ရှည်သော်လည်း ရွှေရောင်ငွေ့လက်ကာ တောက်ပနေ၏။ ဒေါက်တာရည်မွန် ထိုဆံထိုးလေးကို

ကောက်ယူလိုက်စဉ်. . .

“အမလေး! . .”

သူမလက်ကို ဖမ်းဆုတ်ကိုင်လိုက်သော ပြာနန်းနေသည်
လက်ကြီးတစ်ဖက်. . .။ ထိုလက်က အရမ်းအေးစက်နေလေသည်။

ရည်မွန် မော့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေများရွှဲစို
လျှက် အဝတ်အစားမပါသော မြသီတာ ဖြစ်နေသည်။

မျက်စိနှစ်ဖက်လုံး မျက်ဆံမပါတော့ဘဲ အဖြူရောင်ဖြစ်
နေကာ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေ၏။

ဒေါက်တာရည်မွန်လည်း ရင်ခွဲရုံမှထလာသော မသာအ
လောင်းကြီးကို တွေ့ပြီး သတိမေ့လဲကျသွားတော့သည်။

မနက်ရောက်မှ ဒေါက်တာရည်မွန် စကြိုတွင်လဲကျနေတာ
တွေ့၍ ကျော်စွာတို့အုပ်စု တွန်းလှည်းယူကာ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

သူမ သတိရလာတော့ လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုတ်ကိုင်ထားသော ဆံထိုးလေးကိုတွေ့၍ အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။

သူမ သက်သာလာတော့ အခန်းတွင် နေမကောင်းဖြစ်ကာ
ကျန်ခဲ့သော ခင်ပွန်းသည်ဥက္ကာကို သတိရသွားပြီး အမြန်ပြန်လာခဲ့
တော့သည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ဆုံးသည့်ကိစ္စကို တခြားသူများအား
ပြောဖို့မေ့သွားခဲ့၏။ သူမ၏ သောအပိုတစ်စုံဖြင့် ဖွင့်ဝင်လာလိုက်
သည်။ အထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ဥက္ကာက အိပ်ကောင်းဆဲ။

ရည်မွန်လည်း ဆေးရုံပြန်မသွားဖြစ်တော့ဘဲ အခန်းတွင်
သာ အနားယူနေလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကို ပြုစုလိုက်၊ လုပ်စရာ

ရှိတာတွေ လုပ်လိုက်နှင့် မိုးချုပ်သွား၏။

ဥက္ကာဘေးတွင် ဝင်လှဲလိုက်ပြီး ဖန်လုံးလေးကို လှုပ်ကာ
ရည်မွန် သဘောကျနေ၏။

“ရည်မွန်ကလည်းကွာ ကလေးကျနေတာပဲ၊ ဒါပဲဆော့နေ
တော့မှာလား”

“အဟင်း သဘောကျလို့ပါမောင်ရဲ့၊ ရည်မွန်တို့ချစ်သူဘဝ
က ကန်ပေါင်မှာထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံတန်းလေးနဲ့တူတယ်နော်”

“ဒါဆို ဖန်လုံးထဲက အရုပ်လေးကလည်း မောင်နဲ့ ရည်မွန်
ပေါ့”

“အင်း. . . အဲဒါကြောင့် သဘောကျနေတာ”

ထိုစဉ် မီးကပျက်သွား၏။

“ဟာ. . . လုပ်ပြီကွာ”

“ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ဓာတ်မီးရှိတယ်လေ မောင်”

ဥက္ကာ ဓာတ်မီးရှာပြီး ဖွင့်လိုက်၏။ အလင်းရောင်တွေ့မှ
ရည်မွန်လည်း ဖန်လုံးလေးကို ခုတင်ဘေးကစားပွဲပေါ် တင်ထား
လိုက်သည်။ ဥက္ကာ၏ ဓာတ်မီးရောင်က ဖန်လုံးပေါ်ကျပြီး ငွေမွန်လေး
များ တလက်လက်ထကာ လှုပ်ရှားနေပုံကို မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဟယ်. . . လှလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဆရာဝန်နှစ်ယောက် မကြီးမငယ်နှင့် ဖန်လုံးလေးကို လှုပ်
လိုက် ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးလိုက်လုပ်ရင်း ဆော့ကစားကာ သဘောကျနေ
လေ၏။ မြင်ကွင်းက တကယ်လည်းကြည်နူးစရာ ကောင်းနေ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦး နှင်းတောထဲမှာထိုင်နေပုံက ကြည့်လို့မဝနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

ဥက္ကာဓာတ်မီးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်စဉ် အရိပ်တစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဖန်လုံးထဲမှ အရုပ်နှစ်ရုပ်၏အရိပ်က နံရံပေါ်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား..။ ဒါကိုမြင်ပြီး ဥက္ကာအကြံရသွားသည်။

“ရည်မွန် ခဏလေး၊ ရည်မွန်ကို မောင်ပြစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ မောင်ရယ်”

ရည်မွန် ပြုစုသလို ပြောလိုက်သော်လည်း..။ ဥက္ကာက အလေးမထားဘဲ ဖန်လုံးနှင့် ဓာတ်မီးအား လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ရည်မွန်ကို မျက်လှည့်ပြမလို့”

“ဘာမျက်လှည့်လဲ”

“အချစ်မျက်လှည့်”

“သွား.. ပေါက်ကရတွေ”

“ဪ.. အကောင်းပြောတာ ဟိုနံရံကိုကြည့်လိုက်”

ရည်မွန် နံရံကိုလှမ်းကြည့်တော့မှ ဥက္ကာက ဖန်လုံးကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။ နံရံပေါ်တွင် ခုံတန်းပေါ်ထိုင်နေသော ခုံတွဲ၏အရိပ်က ရုပ်ရှင်ပြသလို ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာ၏။

“ဟယ်.. လှလိုက်တာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသလိုပဲ”

ရည်မွန် သဘောကျသွား၍ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ခုတင်ပေါ်မှ ထသွား၏။ ဖန်လုံးထဲမှ ငွေရောင်အမှုန်လေးတွေ လှုပ်ရှားမှုကလည်း နံရံထက်မှ အရိပ်ခုံတွဲပေါ် မိုးရွာနေသလိုမြင်ရသည်။

တကယ်လှုပ်ရှားပြသနေသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုလို့ မြင်တွေ့ကြရ၏။

“အရမ်းလှတာပဲ မောင်ရယ်.. ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဖန်လုံးကို နည်းနည်းလှုပ်လိုက်ဦး မောင်၊ မိုးရွာနေသလိုမျိုးလေး မြင်ရတာ ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတယ်”

ရည်မွန်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဥက္ကာလုပ်ပေးလိုက်၏။ နံရံမှ အရိပ်က အသက်ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုအရိပ်ရှိရာ နံရံဆီသို့ ရည်မွန် လျှောက်သွားသည်။

နံရံပေါ်မှ အရိပ်ကို လက်နှင့်လိုက်စမ်းကာ သဘောကျနေ၏။ ဥက္ကာကို လှည့်ကြည့်ပြီး တခပ်ခပ်လည်း ရယ်နေသေး၏။

ဇနီးပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဥက္ကာလည်းကြည်နူးနေသည်။ ငွေမှုန်ပြားလေးတွေ ရပ်သွား၍ နံရံမှာ မိုးတိတ်သွားလျှင် ဥက္ကာက ဖန်လုံးကို ထပ်လှုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ နံရံပေါ်မှာ အရိပ် မိုးစက်လေးတွေ ရွာသွန်းလာပြန်သည်။ ဒါကို မပျင်းမရိနှင့် ရည်မွန် သဘောကျစွာ စောင့်ကြည့်နေ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့.. ဥက္ကာ ပျင်းလာသည်ထင်၏။

“ကဲ.. ရည်မွန်ရေ မပျင်းသေးဘူးလား၊ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ”

“ဟင့်အင်း.. မပျင်းဘူး ကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

သူစခဲ့သည့်ကိစ္စ သူကိုယ်တိုင်အဆုံးသတ်လို့ မရသဖြင့် ဥက္ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ အကြည့်လွှဲသော် နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းကြောင့် ဥက္ကာ တအံ့တသြဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင်! . . .”

သူမြင်လိုက်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစသိုသော အတွေးများ နှင့် ဥက္ကာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမြင်တာမမှားကြောင်း သိလိုက်သောအခါမှာတော့ ဥက္ကာ မျက်လုံးပြူးသွားရပြီ။ ဖန်လုံးလေးထဲမှ စုံတွဲအရိပ်နှင့် မိုးစက်အရိပ် လေးများသာ နံရံပေါ်တွင်ရှိနေပြီး . . . သူ့ဇနီးရည်မွန်၏အရိပ်က မပေါ်ဘဲဖြစ်နေ၏။ ရည်မွန်က နံရံပေါ်မှ မိုးစက်အရိပ်တွေကို လက် ဖြင့်လိုက်ဖမ်းနေသည်။ သို့သော် သူ့လက်အရိပ်တွေက နံရံပေါ်တွင် ရှိမနေပေ . . . ။

ဥက္ကာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသဖြင့် ဓာတ်မီးကို အနည်းငယ် ရွှေ့ပြီး ဇနီး၏ကိုယ်လုံးပေါ် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့ဇနီး၏ အရိပ်ပျောက်နေသည့်အဖြစ်က ပို၍သေချာသွားသည်။ ကိုယ်လုံးကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးထားသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အရိပ်က နံရံပေါ်မှာ မရှိ . . . ။ ဥက္ကာအကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွား၏။

ရည်မွန်မှာ ဘာလို့အရိပ်မရှိတာလဲ . . . ၊ သူ မရှိတဲ့နှစ်တွေ မှာ သူမ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ . . . ၊ သူပြန်ရောက်တာလည်း နှစ်ရက် ဝဲရှိသေးသည်ဆိုတော့ သူမရှိတုန်း ဘာတွေဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲခဲ့သ လဲ . . . ၊ သူ့မိန်းမအကြောင်း သူတောင် ကောင်းကောင်းမသိသည့် အတွက် ဘာကိုဘယ်လို ကောက်ချက်ချရမှန်းမသိတော့ . . . ၊ သူ နောက်ဆုံး စမ်းသပ်ချက်တစ်ခုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ရည်မွန် တော်တော့ကွာ၊ လာခဲ့ . . . ကိုယ့်ဆီကို ပြည်းပြည်း လျှောက်လာခဲ့”

“အင်း . . . လာပြီမောင်”

သူထံလျှောက်လာသော ရည်မွန်ကို ဥက္ကာဓာတ်မီးနှင့် ထိုး ထားလိုက်၏။ သူမမှာ မျက်စိစူးသဖြင့် ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ကို လက်နှင့်ကာရင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေ၏။ သို့သော် သူမ နောက်က နံရံမှာရော . . . ကြမ်းပြင်မှာပါ အရိပ်ကမထွက် . . . ။ ဥက္ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်သွားရသည်။

ရည်မွန် လူမှဟုတ်သေးရဲ့လား . . . ၊ သေများသေနေပြီ လား . . . ၊ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ကောင်ပဲ သူမကိုပူးဝင်နေပြီလား . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။

ရည်မွန် သူ့အနားရောက်လာပြီး၊ ခုတင်စောင်းတွင် တင်ပါး လွှဲထိုင်ကာ သူ့ပခုံးပေါ် လက်တင်လာ၏။

ဒါ . . . သူ့ဇနီးလား၊ ဝိညာဉ်လား၊ တစ္ဆေလား။

သူဘယ်လို ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာ တွေးမရဘဲ ရင်တွေတ ထိတ်ထိတ် ခုန်နေလေတော့၏။

ထို

အချိန်တွင် ဆာမိသား ချန်ဒရာလည်း ရင်တွေတုန်
နေ၏။ ရင်ခွဲရုံထဲဝင်ခဲ့စဉ်က သူကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်တွေကို ပြန်စဉ်း
စားမိ၍ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နာရီပတ်ကျော်လောက်က အဖြစ်အ
ပျက်တွေကို ချန်ဒရာ တစ်သက်မေ့တော့မည်မဟုတ်. . ။

သူ့အဖေဆာမိ ထမင်းစားပြီး လိုင်းခန်းမှ ထွက်သွားသည်
နှင့် ချန်ဒရာသူ့အစီအစဉ်အတွက် ကြိုတင်ကာ ရန်ခန့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်

၁၁၂ အေတော

သည်။ ရှစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်တွင် ချန်ဒရာ အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းတွင် ဘယ်သူနဲ့မှ မဆုံအောင် ချန်ဒရာ သတိထား၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ငါးမိနစ်အတွင်း ရင်ခွဲရုံသို့ရောက်သွား၏။ အထဲသို့ လှစ်ခနဲဝင်လိုက်သည်နှင့် သူမျှော်လင့်ထားသလို သူ့အဖေ အရက်သောက်ပြီး ဒေါင်းနေလေပြီ။

သူ့အဖေ အိပ်နေပြီမို့ သူ့စိတ်ကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် စိတ်စောစွာဖြင့် ရင်ခွဲရုံအတွင်းပိုင်းသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့၏။

“ဘုတ်!..”

“အမလေး!..”

ထိုစဉ်မှာ ချန်ဒရာ ခလုတ်တိုက်ကာ လဲသွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဒဏ်ရာများနှင့် ပုပ်စပြုနေသော အလောင်းကြီး..။ ချန်ဒရာ မအော်မိအောင် အသံကို ကမန်းကတန်းမျှချလိုက်ရသည်။

ဆာမိမှာ တွန်းလှည်းပေါ်ကအလောင်းကို အောက်ချပြီး သူက ထိုအပေါ်တက်အိပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ချန်ဒရာ ထိုအလောင်းကြီးကို တခြားသူတွေမမြင်အောင် အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ ရွှေ့ထားလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့မှ သူ့အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆက်ဝင်လာလိုက်၏။ အခန်းထဲမှာလည်း အလောင်းတွေက ပြွတ်သိပ်နေ၏။ ထိုအလောင်းများကို ရှောင်ရှား၍ အအေးဓာတ်ပေးထားသော အလောင်းထည်အံ့ဆွဲသုံးခုရှိရာသို့ အရောက်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးသမီးအလောင်းက ဘယ်အံ့ဆွဲမှန်း မမှတ်မိ

တော့သည်မို့ ချန်ဒရာ အံ့ဆွဲတစ်ခုချင်း ဖွင့်ကြည့်ရသည်။

ပထမအံ့ဆွဲက သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် အလောင်း ဖြစ်နေ၏။ ထိုအံ့ဆွဲကို ပြန်ပိတ်ပြီး နောက်တစ်ခုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြားနှင့် အဘွားကြီးအလောင်း ဖြစ်နေ၏။ ချန်ဒရာ မအန်မိအောင် မနည်းထိန်းထားရသည်။ ထိုအံ့ဆွဲကို ပြန်ပိတ်ဖို့လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ခေါင်းပြတ်ကြီးက အဘွားကြီးကိုယ်လုံးဘေးမှ လိမ့်ထွက်လာ၏။

“ဂလောက်!..”

အံ့ဆွဲဘောင်နှင့် တိုက်မိမှ ရပ်သွားတော့သည်။ ရပ်သွားတော့လည်း ခေါင်းပြတ်ကြီး၏ ကျွဲထွက်နေသော မျက်လုံးပြူးကြီးများက သူ့ကိုကြည့်နေလေ၏။ ချန်ဒရာ ကြောက်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားနိုင်တော့သဖြင့် အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်တော့၏။

“အား.. အောင်မလေးဗျ.. အ..”

အော်ပြီးမှ သူဝင်လာတာ လူသိလို့မဖြစ်ကြောင်း သတိရသွား၏။ သူ့ဖခင်ဆာမိကို ချန်ဒရာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တခွေးတခေါခေါ ဟောက်သံကြောင့် စိတ်အေးသွားသော်လည်း အပြင်က တစ်ယောက်ယောက်ကြားပြီး ရင်ခွဲရုံကိုလာလေမလား စိတ်ပူကာ အပေါက်ပြန်သွား၍ တံခါးအကွယ်မှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်ရပြန်သည်။ အပြင်တွင်လည်း လူရိပ်လူခြည်မတွေ့မှ ချန်ဒရာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

မကောင်းမှုကျူးလွန်ရတာ ဘယ်လိုမှ စိတ်အေးလက်အေးမရှိနိုင်ကြောင်း သူကောင်းကောင်းသိခဲ့ပြီ။ သို့သော်.. ဆုံးဖြတ်ပြီး

သားဖြစ်သည့်အပြင် ရင်ခွဲရုံထဲလည်း ရောက်နေပြီမို့ သူ့အကြံအစည်ကို ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ သူ မဖွင့်ရသေးသော အံဆွဲတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအံဆွဲဆီသွား၍ ချန်ဒရာ ကမန်းကတန်းဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အံဆွဲပွင့်လာသည်နှင့် အပုပ်နံ့က ထောင်းထောင်းထလာ၏။ သူဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အန်ချလိုက်တော့သည်။

“အော့.. အော့.. ”

အံဆွဲထဲမှ မြသီတာ၏ လက်နှစ်ဖက်လုံးကို မြင်နေရပြီး.. ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှ ရွှေလက်စွပ်ကိုတွေ့တော့... ချန်ဒရာ မျက်လုံးတွေအရောင်လက်သွား၏။ သူ့ရည်မှန်းချက်က ထိုလက်စွပ်ပဲဖြစ်သည်။

လောဘဇောတိုက်နေသော ချန်ဒရာ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ လက်စွပ်ကို ချွတ်တော့သည်။ အလောင်းက ရက်ကြာနေပြီမို့ ဖောရောင်ကာ ပုပ်ပွနေပြီဖြစ်၍ လက်စွပ်က အသားထဲမြုပ်ဝင်နေ၏။ ချန်ဒရာ လက်စွပ်ကို ကြိုးစားပန်းစား ချွတ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ချွတ်၍မရ။ ချန်ဒရာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျသည်အထိ ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှမရသဖြင့် ချန်ဒရာ ဒေါပွလာသည်။

လက်စွပ်ချွတ်သည့်ကိစ္စအတွက် အချိန်တွေအများကြီးပေးလို့မရတာ ချန်ဒရာ သဘောပေါက်သည်။ ထို့အတွက် ခွဲစိတ်စားတစ်ချောင်းယူပြီး လက်သူကြွယ်မှ အသားစများကို လှီးထုတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် နာကျင်စွာအော်ဟစ်သံလိုလို အကောင်တစ်ကောင် အော်သံလိုလို အသံမျိုး နားထဲကြားလိုက်ရသည်။

ချန်ဒရာ အတော်ပင် ထိတ်လန့်သွား၏။ သို့နှင့် လက်စွပ်ကို အမြန်ဆုံးချွတ်ယူကာ အံဆွဲကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ အံဆွဲတံခါးကို ကျောနှင့်မှီရင်း ချန်ဒရာ အမောပြေနေမိသည်။

“ဟူး.. ”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ပြိုက်ပြိုက်ကျနေသလို တုန်ယင်မောဟိုက်နေပြီလည်းဖြစ်၏။ ရင်ခွဲရုံထဲမှ ပြန်ထွက်ဖို့ အားယူလိုက်စဉ်မှာပင် အစွန်ဆုံးအံဆွဲတံခါးက အလိုလို ပွင့်လာသည်။

“ကျွို!.. ”

သူတအံ့တဩဖြစ်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒုတိယအံဆွဲတံခါး ပွင့်လာပြန်၏။ ချန်ဒရာ အထိတ်တလန့်နှင့် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်တွန်းနေသလိုမျိုး အားပြိုင်နေရသည်မို့ သွေးဖျက်မတတ် ထိတ်လန့်သွားကာ ရင်ခွဲရုံထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့တော့၏။

လက်မတင်လေးဟုသာ ဆိုရမည်။ သူထွက်လာစဉ် ရင်ခွဲရုံသို့ လူတစ်ယောက်လျှောက်လာတာ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ချန်ဒရာ မှောင်ရိပ်ခိုကာ အသာပုန်းနေလိုက်၏။ စောင့်ကြည့်နေစဉ် ရင်ခွဲရုံထဲဝင်သွားသည်က ဆရာဝန်လောင်းကျော်စွာဆိုသူ ဖြစ်နေသည်။

ထိုလူ ရင်ခွဲရုံထဲဝင်သွားတော့မှ ချန်ဒရာပုန်းနေရာမှထကာ ရင်ခွဲရုံဘေးဘက်သို့ နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ လုံခြုံမှုမရှိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့လက်သန်းတွင် စွပ်ထားသော လက်စွပ်လေး

ကို မှောင်ထဲမှာပင် စမ်းကြည့်ရင်း ဝမ်းသာနေမိသည်။

ရွှေလက်စွပ်သွားရောင်းလျှင် ပိုက်ဆံအများကြီးရမည်ဟု ချန်ဒရာမျှော်လင့်ထား၏။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏သမီး ဆေးရုံရောက် လာပြီးနောက် အသက်မရှိတော့ကြောင်း အတည်ပြုပြီးသောအခါ ရင်ခွဲရုံသို့အပို့တွင် သူ့အဖေအား ချန်ဒရာကလုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ် ကတည်းက မြသီတာလက်တွင် ရွှေလက်စွပ်လေးရှိတာ ချန်ဒရာ သတိပြုမိသည်။

ချန်ဒရာလိုင်းခန်းသို့ပြန်ရန် ချောင်ခိုနေရာမှ ထလိုက်၏။ ထိုအခိုက် ရင်ခွဲရုံထဲမှ ဆရာဝန်လောင်းပြန်ထွက်လာတာ တွေ့လိုက် ရသဖြင့် သစ်ပင်ကွယ်ကာ ပုန်းခိုလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုလူအထေးရောက်သွားမှ ချန်ဒရာပုန်းနေရာမှ ထွက်လိုက် သည်။ အိမ်ပြန်ဖို့အလှည့်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာ ချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရ၍ ချန်ဒရာ ဆံပင်တွေထောင်ထသွား၏။

မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်မှာ မျက်နှာကို အရိပ်ကျနေ သဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရသော်လည်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ ၍ ချန်ဒရာ ကြောက်စိတ်အနည်းငယ်ပြေသွား၏။

ထိုမိန်းမက ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူ့ဆံထုံးမှ ရွှေရောင်ဆံ ထိုးကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချန်ဒရာကို ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

“ဟင်.. ခင်.. ခင်ဗျား.. ဘာ.. ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ချန်ဒရာ ထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်ကာ လွတ်လမ်းရှာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သရဏဂုံဇရပ်နားသို့ ရောက် လာ၏။ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသော မြေတလင်းသို့ ရောက်လာပြီ

ဖြစ်၍ ချန်ဒရာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေးတော့သည်။ ပြေးရင်း ဆေးရုံ အုတ်တံတိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။ သူ ပြေးပေါက်မရှိတော့။

အသက်လူရသည့်အဖြစ်မို့ ခွန်အားတွေ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာသည် မသိ။ ခြောက်ပေခန့်မြင့်သော တံတိုင်းပေါ် အသာ လေး ခုန်တက်လိုက်နိုင်သည်။

အပေါ်ရောက်လျှင်တော့ အသက်ဘေးမှ လွတ်ပြီဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် ချန်ဒရာ အသက်ဝဝရှူလိုက်စဉ်မှာပင် နာကျင်မှု ဝေဒနာနှင့်အတူ ချွန်ထက်ရှည်လျားသော အရာတစ်ခုက သူ့ကိုယ် ခန္ဓာထဲ စိုက်ဝင်လာတာကို သိလိုက်ရသည်။

“အား!.. .”

ချန်ဒရာ တံတိုင်းပေါ်မှ ဗုန်းခနဲပြုတ်ကျသွား၏။ တံတိုင်း အောက်ခြေရှိ ကိုင်းတောထဲတွင် ချန်ဒရာ အသက်ရှူမှားနေစဉ် ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့သို့ ဆံထိုးက တရစပ်စိုက်ဝင်လာသည်။

ချန်ဒရာ အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ညကောင်းကင်သို့ မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် မော့ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ဘာကိုမှ သူမမြင်ရတော့...။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဥက္ကာ ရည်မွန်လက်ကိုတွဲ၍ အတူလျှောက်လာသည်။
မြသီတာ အသုဘကို လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်၏။ အသုဘက ညဘက်ချခြင်း
ဖြစ်၍ သူ့စိတ်ထဲ အတော်ထူးဆန်းနေသည်။ လမ်းမီးအလင်းရောင်
အောက် သူတို့လျှောက်လာရင်း ဥက္ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။
လမ်းပေါ်တွင် သူ့အရိပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ တွေ့ရ၏။
ရည်မွန်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ လက်တွင် သွေးများပေကျ
လျက် ချွန်ထက်သောအရာတစ်ခုကို ကိုင်ထားကာ သူ့ကိုစူးစိုက်စွာ
ကြည့်နေသည်။

“ဟာ. . ရည်မွန်”
ထိုအချိန်မှာပဲ ဥက္ကာအိပ်ရာမှ လန်နီးလာခဲ့သည်။
အိပ်မက်၊မက်နေတာမှန်းသိပြီး စိတ်အေးသွားရသည်။
သို့သော် သူ့ဘယ်ဘက်လှည့်ကြည့်တော့ ရင်ထိတ်သွားရ
ပြန်သည်။ ရည်မွန်က အိပ်ရာထက်တွင်မရှိတော့. . . ။

ဥက္ကာ စိတ်ထဲစနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသည်။
သူ့ဇနီးကိုယ်စား ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် နားနေသော လိပ်ပြာ
နက်လေးတစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ တစ်ရေခိုးမှာ အပေါ့အ
ပါး သွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ ဘာတွေထ
လုပ်နေလဲ. . သိချင်စိတ်နှင့် ဥက္ကာခုတင်ထက်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။
အိပ်ခန်းထဲမှထွက်စဉ် ရေချိုးခန်းမှ အသံကြားရသည်မို့
နောက်ဖေးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲတွင် ရည်မွန်
ကိုတွေ့၍. . . ဥက္ကာပူပန်နေတာတွေ အနည်းငယ်ပြေလျော့သွား
သည်။ ရည်မွန်က သူ့ကိုကျောပေးကာ ဘေစင်မှာအလုပ်ရှုပ်နေ၏။
ဥက္ကာခြေသံမကြားအောင် အနားကပ်သွားပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲဆို
တာ စူးစမ်းလိုက်သည်။

ခေါင်းအုံးပေါ်တွင်တွေ့ခဲ့သော လိပ်ပြာနက်လေးက. . .
ရည်မွန်ပခုံးပေါ် လာနားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက လိပ်ပြာ
ပုံလေးပါသော ရွှေရောင်ဆံထိုးကိုရေဆေးနေ၏။ ဆံထိုး၏ အချွန်
ဘက်တွင် ပေနေသည်က သွေးတွေဖြစ်နေ၏။

ဒါကို ဥက္ကာတွေ့တော့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။
ရည်မွန် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဆံထိုးမှာ ဘာကြောင့်
သွေးတွေပေနေတာလဲ၊ ဥက္ကာ စဉ်းစားမရတော့. . သူမိန်းမ မူပျက်
နေတာ သိရပြီမို့ ဥက္ကာ စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် အသာပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

အခန်း (၉)

န

နက်ခင်းနေခြင်းနက လောကကိုအလင်းဓာတ်ပြန်ပေးလျက်ရှိသည်။ တစ်နေ့ထွက်၍ တစ်မိုးသောက်သည်နှင့် သက်ရှိသတ္တဝါအပေါင်း ဝမ်းစာရှာဖို့ စတင်လှုပ်ရှားနေကြပြီဖြစ်သည်။

ကျော်စွာလည်းအတန်းတက်ဖို့ ဆေးရုံဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိစ္စတွေပြုနေတာ သတိပြုရသည်။ ဆေးရုံအနောက်တောင်ဘက် အုတ်တံတိုင်းနားတွင် ဝိန်းတွေ အုံ့ခဲ့

နေ၏။ ဘာကြောင့်များလဲ။ ။

ကြောင်သေကောင်၊ ခွေးသေကောင် တစ်ခုခုရှိနေလို့ဘဲ ဖြစ်မည်ဟု ကျော်စွာတွေးမိသည်။ ကျီးဆိုတာကလည်း အစားစုံစားသော သတ္တဝါမဟုတ်ပါလား။ ။

ဖျားနာဆောင်ရွေ့မှုအဖြစ် ဟေမာန်အောင် ထွက်လာသည်နှင့်ဆိုသည်။

“ဟား.. ဟေမာန် အစောကြီးရောက်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်.. မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး မောင့်ကို တအားတွေ့ချင်နေတယ်၊ စိတ်တွေလည်း လေးနေတယ်”

“ဟောဗျာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာတာလဲ”

“ညက အိပ်မက်မကောင်းဘူး မောင်နဲ့ဟေမာန်တို့ မင်္ဂလာဆောင်နေတုန်း မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဟေမာန်ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ လက်ထဲမှာလည်း စမုတ်တံလိုလို ချွန်ထက်နေတဲ့ အချောင်းကြီးတစ်ချောင်းလည်း ကိုင်ထားသေးတယ်”

“ဟားဟားဟား.. ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဟေမာန်ရယ်၊ ဘာလဲ.. တောတ မောင့်ရဲ့မယားကြီး လိုက်လာပြီး ရန်တွေ့တာလား အထင်ဟင်း..”

“ပြောတတ်ဘူးလေ ဖျတ်ခနဲပဲ မြင်လိုက်ရတာကို”

ကျော်စွာက ဟေမာန်အောင်အား ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးနေစဉ်မှာပင် ဆာမိ အူယားဖားယား ပြေးလာတာတွေ့ရသည်။ မျက်စိဖျတ်မျက်နှာပျက်နှင့် အမောတကော ပြေးလာကာ..

“ဆရာလေး.. ဆရာလေး.. ချွန်ဒေါသား ချန်ဒရာ.. ချန်

ဒရာ”

“ချန်ဒရာ.. ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောစမ်းပါ ဆာမိ”

“ချန်ဒရာ.. သေ.. သေပြီဆရာ”

“ဘာ!..”

ချန်ဒရာ သေပြီဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်သဖြင့်.. ဆာမိခေါ်ရာသို့ အပြေးအလွှားလိုက်လာခဲ့သည်။ စောစောက ကျီးတွေ ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေသောနေရာသို့ ကျော်စွာရောက်သွားသည်။ ဆာမိညွှန်ပြသော ပေါင်းမြက်တောထဲ တိုးဝင်ခဲ့တော့ ကျီးကန်းသုံးကောင် ဝုန်းခနဲ ထပျံသွား၏။

ရှေ့သို့ခြေနှစ်လှမ်းလောက် တိုးလိုက်တော့ ပိုးလိုးပက်လက်နှင့် အသက်ပျောက်နေသော ချန်ဒရာအလောင်းအား တွေ့ရတော့သည်။

ထိုသတင်းက တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားသည်မို့ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ လူနာစောင့်တွေ စုပြုံရောက်လာကာ တိုးဝေ့ကြည့်ရှုကြသည်။ ထိုစဉ် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာစင်သီယာ ရောက်လာ၏။

အခြေအနေကို ကြည့်ရှုသုံးသပ်ပြီး..

“အင်း ပြဿနာပဲမောင်ကျော်စွာ၊ ဒါသွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူး၊ ရဲကိုအကြောင်းကြားရမှာ အလောင်းအနေအထားမပျက်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ဆရာမကြီး ကျော်စွာအားလက်တို့ပြီးခေါ်၍.. လိုက်သွားရသည်။ ရုံးခန်းရောက်သည်နှင့် ရဲကိုဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

“ချန်ဒရာကို ဘယ်သူများသတ်တာပါလိမ့်”

ထိုစဉ် ဖုန်းလာ၍ ဆရာမကြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါ်စင်သီယာပြော နေပါတယ်”

“.....”

“ရှင်.. ကျွန်မ မသိရသေးလို့ပါ.. အလောင်းကို အခုပဲ လာသယ်လိုက်ပါမယ်ရှင်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် လွှတ်လိုက် ပါမယ်ရှင်”

ဖုန်းချပြီးနောက် ဆရာမကြီး ခုံပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်ကျ သွားတော့၏။

“ဆရာမကြီး.. ဘာ.. ဘာများဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဒေါက်တာမောင်မောင် ဆုံးပြီတဲ့..”

“ဗျာ!..”

“မနေညကဆုံးတာတဲ့ သူ့အမေရပ်ကွက်ထိပ်မှာပဲ ကား တိုက်ခံရတာတဲ့၊ အခု အနောက်ပိုင်းဆေးရုံရဲ့ ရင်ခွဲရုံမှာတဲ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီနေ့ ဆရာလက်ချာရှိလို့ ကျွန်တော် မျှော်နေတာ”

“ကဲ.. မောင်ကျော်စွာ ရုံးအဖွဲ့မျိုးကို သွားအကြောင်းကြား ပေးပါ။ အနောက်ပိုင်းဆေးရုံကို လိုက်သွားခိုင်းပါ။ တော်ကြာဆို့.. ရဲတွေလည်းရောက်လာဦးမှာ၊ အဲဒီအချိန်ကျတော့လည်း သူတို့နား

မှာ မင်းနေပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

သတင်းဆိုးကို သယ်ဆောင်ပြီး ဆေးရုံအဖွဲ့မျိုးထံ သွားအ ကြောင်းကြားရသည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင် ဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်းကလည်း ပြောမဆုံးသော သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွား၏။

မကြာမီ ရဲများရောက်လာ၍ ချန်ဒရာအလောင်းကို စစ် ဆေးကြသည်။ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရှုသုံးသပ်သည်။

ရင်အုံနှင့် နံစောင်းတွင် ထိုးသွင်းပေါက်ဒဏ်ရာလေးချက် တွေ့ရ၏။ စုတ်ပြုတ်သတ်၍ အသားစတွေ ဖွာထွက်နေသော ဒဏ် ရာဒဏ်ချက်များကိုလည်း တွေ့သည်။

“အလောင်းကို ဘယ်သူအရင်တွေ့တာလဲ”

“ချွန်ဒေါ်ပါဆရာ၊ အဲဒါ.. ချွန်ဒေါ်သားပါ”

ဒုရဲအုပ်ရဲမှူး မျက်ခုံတစ်ဖက် မြင့်တက်သွား၏။ ကျော်စွာက ဆာမိ၏ လက်ရှိရာထူးနှင့် ချန်ဒရာတို့အကြောင်း ရှင်းပြပေးလိုက် သည်။ ရဲမှူးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ဆာမိအားကြည့်၍..

“ခင်ဗျားထက်စောပြီးတွေ့ခဲ့တာ ကျီးကန်းတွေဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျီးတွေကအဲ့ ခွေးတွေက ဟောင်ပြီး သောင်းကျန်းနေတာနဲ့ ဘာများလဲဆိုပြီး ချွန်ဒေါ် လာ ကြည့်တော့ ချွန်ဒေါ်သားကို တွေ့ရတာပဲဆရာရယ်.. အဟီး.. ဟီး”

ချန်ဒရာအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ဆာမိ တအိအိရှိက်ငိုနေဘော့ သည်။

“အင်း. . . အသားစတွေ ဖွာထွက်နေတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဒဏ်ရာတွေက ကျိုးတွေ ထိုးဆိတ်စားသောက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာပါ”

“ဆရာ. . . အလောင်းရဲ့ဘယ်လက်သန်းမှာ လက်စွပ်တစ်တွင်း တွေ့တယ်ဆရာ၊ ရွှေဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟေ. . . ဟုတ်လား”

ရဲမိုးက ရဲသားတစ်ယောက်လာပြသော လက်စွပ်ကိုယူ၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။

“ဒါ. . . ခင်ဗျားသား လက်စွပ်လား”

“မဟုတ်. . . မဟုတ်ပါဘူးဆရာ”

ဆာမိအားပြသော လက်စွပ်ကိုမြင်တော့ ကျော်စွာ တအံ့တမြင်သွားရသည်။

“ဟင်! . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်စွာ”

“အဲ. . . အဲဒါ မြသီတာရဲ့လက်စွပ်”

“မြသီတာဆိုတာက ”

“ဆေးရုံအုပ်ကြီးသမီးပါ သူ့အလောင်းက ရေခဲတိုက်ထဲမှာ နှိပ်တယ်”

“မြသီတာရဲ့ လက်စွပ်မှန်း ကိုကျော်စွာဘယ်လိုသိလဲ”

“ကျွန်တော်ရေခဲတိုက်မှာ ဂျူတီကျတာ ငါးရက်ရှိပါပြီ မြသီတာအလောင်းကို ကျွန်တော်ပဲတာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းထားရတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ နည်းနည်းတော့ အမှုသွားအမှုလာ ပုံပေါ်လာပြီ၊

မြသီတာရဲ့လက်စွပ်က ချန်ဒရာဆီ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ အဲဒါ မြသီတာကို ခဏသွားကြည့်ရအောင်”

ရဲများကို ရေခဲတိုက်သို့ ကျော်စွာခေါ်သွားရပြန်သည်။

မြသီတာအားထည့်ထားသော အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြလိုက်၏။

မြသီတာ အလောင်းက အတော်အခြေအနေဆိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ရဲများက မြသီတာ၏ ဘယ်လက်အားအထူးဂရုပြု စစ်ဆေးကြသည်။ လက်စွပ်ရှိခဲ့သောလက်သူကြွယ်က စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ယှက်စီးနေပြီဖြစ်သည်။

အလောင်းအား လွှမ်းထားသော ပိတ်စအောက်မှ ခွဲစိတ်စားတစ်ချောင်း ရှာတွေ့ခဲ့သည်။

“အင်း. . . ချန်ဒရာက မြသီတာရဲ့ လက်စွပ်ကိုဖြုတ်ယူခဲ့တာပဲ၊ အသားတွေက ပွထနေပြီဆိုတော့ ချွတ်လို့မရတဲ့အတွက် အသားတွေလှီးထုတ်ပြီး ဖြုတ်ယူသွားခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ အဖြေကတော့ရှင်းနေပါပြီ”

“မရှင်းတာက လူသတ်သမား ဘယ်သူလဲဆိုတာပဲ၊ ဘာကြောင့်သတ်ရတာလဲ၊ ပစ္စည်းလုဖို့သတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ထင်ရှားတယ်. . . လက်စွပ်ကိုယူမှမသွားဘဲ. . .”

“ဒါလည်း မှန်ပါတယ်ဆရာ”

ရဲများအချင်းချင်းပြောနေကြပြီး ချန်ဒရာအလောင်းအား ရေခဲတိုက်တွင် သိမ်းထားဖို့ ပြောလေ၏။

အလောင်းကို စစ်ဆေးဖို့ ဒေါက်တာရည်မှန်နေသောသောအခါ ဒုရဲအုပ်ရဲမိုးအကြည့်က ဆံထုံးဆီမှာ ဝေးနေသည်။

ထူးခြားဆန်းပြားသော လိပ်ပြာရုပ်လေးနှင့် ရွှေရောင်ဆံထိုး
မို့ စိတ်ဝင်စားတာလားတော့မပြောတတ်. . . သူမ ခွဲစိတ်စစ်ဆေး
တာကို ကျော်စွာ ကူညီရသည်။

ချန်ဒရာဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် နောက်ကျောမှ
ဖောက်ဝင်သော ဒဏ်ရာနှင့်ပင် အသက်ဆုံးဖြတ်လောက်ကြောင်း
ရေဘက်မှဒဏ်ရာများက မသေမချင်း ထိုးသတ်ခဲ့သော လူသတ်သ
မား၏ ဒေါသလက်ရာများသာဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်လေသည်။

သေဆုံးချိန်ကို ယမန်နေ့ည ဆယ်နာရီမှ ဆယ့်တစ်နာရီ
ကြားဟု မှန်းဆပေးသည်။ ရဲက ထိုစစ်ဆေးချက်ကို သဘောတူအ
တည်ပြုပေး၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ဟေမာန်အောင် နိုက်ဂျူတီကျသည်မို့ ကျော်စွာက လတ်
ဖက်ရည်လိုက်သောက်ရန် ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျော်စွာမျက်လုံးထဲ
ဒီညကျမှ ချစ်သူက အရမ်းလှနေ၏။ မိုးမချုပ်ခင် ဟေမာန် ဂျူတီပြန်
ဝင်ရတော့မည်မို့ ဆေးရုံသို့ စကားတပြောပြောနှင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။
ဆေးရုံအဝင်လမ်းက လူရှင်းပြီး မီးကလည်းပျက်နေသဖြင့် ချစ်သူ
တွေအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်နေ၏။

ကျော်စွာလည်း ချစ်စိတ်မွန်ပြီး ချစ်သူ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်
လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ မီးပြန်လာသည်မို့ ရုတ်
တရက် လင်းထိန်သွားသည်။ ချစ်သူကို အနမ်းပွင့်ချွေနေစဉ် ဖြစ်၍
ဟေမာန်က အလျင်စလို တွန်းထုတ်လေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်
လေးကို ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်မှ ဒေါ်စင်သီယာ မြင်သွား၏။

ဟေမာန်ပါးလေးအား နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးရင်း သူမမှာ
မသေခင်ကပေးခဲ့သော တာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ရန် ရင်ခွဲ

ရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ခွဲရုံအပေါက်ဝတွင် ဆာမိက အရက်ကို ပုလင်းလိုက်
မော့သောက်နေ၏။ ကျော်စွာလည်း ဆာမိကို နှစ်သိမ့်ဖို့စကားလုံး
ရွာမရသဖြင့် သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ကာ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဆရာကို ချွန်ဒေါ်ပြောခဲ့တယ်မို့လား၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီးသမီး
ရောက်လာတာ နိမိတ်မကောင်းပါဘူးလို့”

“ဆာမိကလည်းကွာ. . .”

ဆာမိက ပုလင်းပိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေး၏။

“ပြီးတော့လည်း သူ့လက်စွပ်က ချွန်ဒေါ်သားဆီ ရောက်နေ
တယ်၊ ချန်ဒရာ အရင်က ဒါမျိုးမလုပ်တတ်ဘူးဆရာ. . . အဲဒါတော့
ယုံပါ”

“ယုံပါတယ် ဆာမိ”

“ချွန်ဒေါ် မြသီတာကို တစ်ခုခုလုပ်မိလိမ့်မယ်”

“သည်းခံပါဆာမိရာ အဲဒါအမှုပိုကြီးတယ်နော်၊ မနက်ဖြန်ဆို
သူသွားတော့မှာပါ အေးအေးဆေးဆေးသွားပါစေတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား
ပြောသလိုပဲ သူနဲ့အတူ ကံဆိုးခြင်းတွေ ပါသွားမှာပါ”

ကျော်စွာနှစ်သိမ့်၍ ဆာမိငြိမ်သွားသော်လည်း. . . အရက်
သောက်တာကမလျော့သေး၊ လက်ကျန်ကို တဝှပ်ဝှပ်နှင့်မော့နေ၏။

အခန်း (၁၀)

“အား”

ဥက္ကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။ မြေသီး
ချွေးပေါက်များကြားမှ သူ့အိမ်မက်ဆိုးတွေမက်နေတာမှန်း သိသွား
သည်။ ဥက္ကာဘေးသို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ သူ့ဇနီးအစား ခေါင်း
အုံးပေါ်မှ ထပျံသွားသော လိပ်ပြာနက်ကလေးကိုသာ တွေ့ရသည်။
လိပ်ပြာနက်ကလေးမှာ အိပ်ခန်းထဲ လှည့်ပတ်ပျံသန်းနေရာမှ ဝှင့်နေ
သော အိမ်ရှေ့တံခါးမှအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

အခန်းထဲ သူမိန်းမလည်း မရှိတော့၍ ဥက္ကာ လိပ်ပြာနက်
လေးနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်သွားမိသည်။ လိပ်ပြာလေး
က စကြိုလမ်းတစ်လျှောက် ပျံသန်းသွား၏။

ဥက္ကာပြေးလိုက်သွားရင်း ထောင့်ချိုးတစ်ခုသို့ အရောက်
တွင် လိပ်ပြာကိုမတွေ့တော့ဘဲ သူ့ဇနီးကိုသာမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့
အားသင့်သွားရသည်။ လိပ်ပြာလေးက ရည်မွန်ပန်းပေါ်တွင် နားနေ
လေ၏။ သူမပုံစံမှာ အိပ်ပျော်နေရင်း အသိစိတ်မဲ့စွာ လမ်းလျှောက်
နေသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။

ဥက္ကာ အသံမမေးဘဲ ဆက်လိုက်သွားသည်။ သူမ၏ညာ
ဘက်လက်တွင် လိပ်ပြာရုပ်ပါသော ဆံထိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။
ဥက္ကာစိတ်ထဲ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုခု ကြုံရတော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင်ရိပ်
စားမိသလိုမျိုး စနောင့်စနင်း ဖြစ်သွားသည်။

ညအချိန်မတော် ရည်မွန် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ..
“ဖျတ်!”

သစ်တိုင်းခြောက် တစ်ခုကိုနင်းမိ၍ ခြုံအကွယ်တစ်ခုတွင်
ဥက္ကာ ဝင်ပုန်းလိုက်ရသည်။ ခနနေမှ ချောင်းကြည့်တော့ ရည်မွန်ကို
ထိုင်တွေ့ရတော့..။ မှောင်ကလည်းမှောင်နေသည်မို့ ဇနီးသည်
နောက်လိုက်ကြည့်ရန် ဥက္ကာအခန်းသို့ ပြန်ပြေး၏။ ခေါင်းအုံး
အောက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူနာပြုဆရာမလေး ဟေမာန်အောင်မှာ
ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် အပေါ်အပါးသွားရန် နားနေခန်းမှ ထွက်လာ
ချိန်ဖြစ်သည်။ မီးပျက်တတ်သော ဒီလိုညတွေ မကြာခဏကြုံနေကျ

မို့ မကြောက်တော့သော်လည်း ဒီညအဖို့ သူမအတွက် စိတ်လေးနေ
သည်။

အဖော်ခေါ်လာရအောင်လည်း အတူတာဝန်ကျသော
နော်ဆေးပေါက နှိုးလို့မရအောင် အိပ်မောကျနေ၍ တစ်ယောက်
တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်က ညဆယ့်နှစ်နာရီခွဲရှိပြီမို့
ဆေးရုံတစ်ခုလုံး ဘာသံမှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
သည်။ သူ့ခြေသံသူနာခံရင်း အဆောင်အစွန်ဆုံးမှ ရေအိမ်ရှိရာသို့
ဟေမာန်အောင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မည်းနေသော ရေအိမ်ထဲသို့ ဓာတ်မီး
အလင်းရောင်အားကိုးနှင့် ဟေမာန်အောင် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်မီး
ရုတ်တရက်မှိန်သွားကာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်လာသည်။

“ဖတ်!. . ဖတ်!. . ”

ဓာတ်မီးကိုယ်ထည်ကို နှစ်ချက်သုံးချက်လောက်ရိုက်လိုက်
မီးရောင်အားပြန်တက်လာ၏။ စိတ်ထဲ မသိုးမသန်ဖြစ်လာ၍ လာ
ရင်းကိစ္စကို အမြန်ဖြတ်ပြီး အိမ်သာထဲကထွက်ဖို့ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်
၏။

“ဟင်!. . ”

တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင်
လိုက်ရသည်က ဆံပင်ဖားလျားနှင့် အဝတ်အစားမပါသော အ
သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ဟေမာန်အောင် နှလုံးသွေးတွေ ပျံ့
ပြန့်စီးဆင်းလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက အေးသီတီ
လေရာ ဟေမာန်အောင် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သည်။

“အား.. အမလေး.. ကယ်ကြပါ”

အကြောက်လွန်ကာ သတိလစ်လဲကျသွားသည့် သူမအဖြစ် ကို ဆေးရုံတစ်ခုလုံး ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြပေ။ အော်သံထွက်လာ ပြီးနောက် နဂိုအတိုင်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ ပုရစ်အော် သံ၊ ညဉ့်ငှက်မြည်သံမှ လွဲပြီး ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့...။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် မေ့မြောသွားသည်မသိ၊ ဟေမာန် အောင် သတိပြန်ရလာသောအခါ သူ့ကိုငုံ့မိုးကြည့်နေသော ဒေါက် တာရည်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အားတက်သွား၏။

“ဒေါက်တာ.. ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဟို.. ဟို.. မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်”

“ငါ.. ဒေါက်တာရည်မွန် မဟုတ်ဘူး.. သူ့ကိုယ်ထဲဝင်နေ တဲ့ မြသီတာပဲ..”

“ရှင်!..”

သူမ ဘယ်ရောက်နေလဲကြည့်မိတော့ သရဏဂုံဇရပ်မှ အ လောင်းတင်စင်ပေါ်တွင်ဖြစ်၏။

“ညည်းလိုကောင်မကများ ငါ့လင်ကိုလုပြီး လက်ထပ်ဖို့ကြံ နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင်.. ဒေါက်.. ဒေါက်တာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ.. ဒေါက်တာဥက္ကာက ကျွန်မဆရာပါ၊ ပြစ်မှားဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးမိပါဘူး”

“ဥက္ကာကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျော်စွာ.. ကျော်စွာကို ပြောနေတာ ငါ့ယောက်ျားက ကျော်စွာပဲ”

“ရှင်!..”

“ရှင်မနေနဲ့ ငါသေသွားပြီဆိုပြီး ငါ့လင်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံတဲ့ နင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး သိလား၊ ငါ ကျော်စွာဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိ တယ်”

“ဒေါက်တာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

“နားလည်စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီညက နင့်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးညပဲ.. အဟား.. ဟားဟားဟား”

ဒေါက်တာရည်မွန် စိတ်ဖောက်နေသော လူတစ်ယောက်လို ပြောနေ၏။

သူမလက်ထဲတွင်လည်း ချွန်မြပြီး တလက်လက်တောက်ပ နေသော ဆံထိုးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဟေမာန်အောင် သူမ ကြုံ တွေ့နိုင်သော အန္တရာယ်ကို ရိပ်စားမိပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက် သည်။

သို့သော်.. မဆိုသလောက် နောက်ကျသွား၏။ ဆံထိုးအ ချွန်က ဟေမာန်အောင်ရင်ညွန့်သို့ စိုက်ဝင်လာ၏။

“စွပ်!.. အား!..”

နောက်ထပ် နောက်ထပ်ထိုးစိုက်လာသော တိုက်ခိုက်မှုများ ခံစားလိုက်ရသောအခါ သူမ မအော်နိုင်တော့။ ဝေဒနာကို မချိမဆန့် ခံစားနေရသော်လည်း သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် သူမ ခုခံကာကွယ်နေ ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဇနီးကိုလိုက်ရှာနေသော ဥက္ကာ ဓာတ်မီးတစ် လက်နှင့် ရောက်လာသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်စဉ်..

သရဏဂုံဇရပ်မှ အလောင်းစင်ဘေးတွင် သူမိန်းမကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရည်မွန်က လက်ကို အရှိန်နှင့်မြှောက်လိုက်ရင်း ဟေမာန်အောင်၏ ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူရန် အားယူလိုက်သည်။

ဒါကို ဥက္ကာလှမ်းမြင်လိုက်၏။ ဇနီးဖြစ်သူသတ်ဖို့ ကြံရွယ်နေတာ ဘယ်သူမှန်းမသိသော်လည်း ရည်မွန်ကိုတားဆီးဖို့ ဥက္ကာပြေးသွားလိုက်သည်။

“ရည်မွန်. . မလုပ်နဲ့. . မလုပ်နဲ့. . မလုပ်နဲ့နော် ရည်မွန်”
ခြေကုန်သုတ် ပြေးဝင်သွားသော်လည်း ရည်မွန်က အားကုန်သုံးကာ. . နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဟေမာန်အောင်၏ ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လိုက်တော့၏။

“ဟာ!. . ”

“အား!. . ”

အနားရောက်လာသော ဥက္ကာက မိန်းမကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဟင်. . နာ(စ်)မလေး တစ်ယောက်ပါလား”

ဟေမာန်အောင်ဆီမှ အသံထွက်မလာတော့။ ရည်မွန်အား အပြစ်တင်စကားပြောဖို့ လှည့်ကြည့်စဉ် သူ့ကိုပါ ဆံထိုးနှင့်ချိန်ထားသော ဇနီးကို တွေ့ရသည်။

“ရည်မွန် ဆရာမလေးကို ဘာလို့သတ်ရတာလဲ၊ သူနဲ့ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့လဲ”

ရည်မွန်က ဆံထိုးနှင့်ချိန်ရွယ်ထားလျက်. . ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ လက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်သည်နှင့် ဥက္ကာအား ဆံထိုးနှင့်

လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“အား!. . ရည်မွန်. . မလုပ်နဲ့”

ဆံထိုးက ဥက္ကာလက်ကို စိုက်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် ရည်မွန် ဆံထိုးကိုပြန်နုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ သူမနောက်ကို လိုက်ဖို့ထက် ဆရာမလေးကိုကယ်ဖို့က အရေးကြီးနေသည်မို့ လက်မှ သွေးများပန်းထွက်နေသည့်ကြားမှ ဆရာမလေးကို ဖေးမပွေ့ထူလိုက်သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ချန်ဒရာအား သတ်သောတရားခံမှာ သူမိန်းမပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ လူနှစ်ယောက်သတ်သော အပြစ်အတွက် ပြစ်ဒဏ်က သေစားသေစေရန်နှင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်းသာ ဖြစ်မည်မို့ ဇနီးအတွက် စိတ်လေးသွားမိသည်။

ပြစ်ဒဏ်သက်သာအောင် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာမလေးအလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ရန် အကြံရသွားသည်။ သို့နှင့် ဥက္ကာအချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဆရာမလေးအလောင်းကို သယ်မဖို့ကြိုးစားသည်။ ထိုအခါမှ သေပြီထင်သော ဟေမာန်အောင်က သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ရုန်းကန်တုတ်ခြင်း လိုက်၍ ဥက္ကာ၏ဘယ်လက်ဖျံတွင် အစင်းရာကြီးထင်သွား၏။

“ဟာ!. . ”

သူမ အသက်ရှင်နေလျှင် တရားခံပေါ်တော့မည်မိုး၍. . ဥက္ကာ ဟေမာန်အောင်အား နှုတ်ပိတ်ဖို့ကြိုးစားတော့သည်။ ဥက္ကာ၏ သန်မာသောလက်များနှင့် လည်ပင်းညှစ်ခံရသော ဟေမာန်အောင်မှာ. . ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် ဟေမာန်အောင်၏ အလောင်းကို မနိုင်မနင်း သယ်မလာခဲ့သည်။ အသုဘယာဉ်များ ဝင်ထွက်သော ဆေးရုံနောက် ပေါက်တံခါးမှ အပြင်သို့ သယ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ အလောင်းကို ဝှက် ထားသည်ထက် လူမြင်ကွင်းတွင်ချထားတာက . . အရေးကြီးသည့် သက်သေနှင့် သဲလွန်စများ ပျောက်ပျက်နိုင်ချေ များသည်ဟုတွေးမိ သည်။

သို့နှင့် လူသွားလူလာများသော လမ်းဘေးရေမြောင်းစပ် တွင် ချထားလိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာအကဲခတ်သည်။ သူ့လုပ်ရပ်ကို တွေ့မြင်သွားသူရှိမရှိ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီးမှ ဆေးရုံ ဝင်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ လူတွေမမြင်သော်လည်း မြင်တွေ့သွား သော ခွေးနှစ်ကောင်သုံးကောင်က စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်နေ၏။

ဥက္ကာ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ကျောချမ်းသွားကာ အခန်းသို့ ခြေ တုန်သုတ် ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

လိုင်းခန်းပြန်ရောက်တော့ ဇနီးဖြစ်သူကို အိမ်အနှံ့လိုက်ရှာ သည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့. . . ဥက္ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အရုပ် ငြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ကျော်စွာ အိပ်ရာမှစောစောထသည်။ ဟေမာန်သူတို့ထွက် ချိန် မှတ်တိုင်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ချိန်းထားသည်မို့ တက်ကြွစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုက်ကားဂိတ်အဖြတ်တွင် . . ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတွေ ကြားရတော့သည်။

“သနားပါတယ်ကွာ အဖြူအနီဝတ်စုံနဲ့ဆိုတော့ သူနာပြု ဆရာမပဲဖြစ်မယ်”

“အေးလေ. . ဘယ်သူက သတ်သွားတာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲဟ. . ရဲတွေတော့ ရောက်နေပြီ”

ကြားရသည့် စကားတွေကြောင့် ကျော်စွာတစုံတသုံကြောက် သွားသည်။ မနက်ခုနစ်နာရီစွန်းစွန်းသာ ရှိသေးသော်လည်း မင်္ဂလာ မရှိသော သတင်းအစအနကို ကြားလိုက်ရပြီ။ လူတွေစုရုံးနေသော ဆေးရုံးနောက်ဘက်သို့ ကျော်စွာသွားကြည့်မိသည်။

ကျော်စွာ လူအုပ်ကြားထဲတိုးဝင်ကာ ဘယ်သူများလည်သော

သိရအောင်ကြည့်သည်။

အလောင်းရှေ့တွင် ရဲသုံးလေးယောက်ရှိနေ၍ သူနာပြု၏ မျက်နှာကို မမြင်ရ။ ဆရာမကြီးကို တွေ့လိုက်သည်မို့ . . ကျော်စွာ အနားတိုးကပ်သွားလိုက်၏။

“ဆရာမကြီး ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံကဆို ဘယ်သူများလဲ”

“ဪ . . ဆရာမလေး ဟေမာန်အောင်ပါ”

“ဗျာ!”

ဆရာမကြီးစကားကြောင့် ကျော်စွာမူးမိုက်ကာ ယိုင်လဲမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ရဲတွေဘာတွေ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အလောင်းအနားသို့ တိုးဝင်သွား၏။ ဒုရဲအုပ်ရဲမိုးက လှမ်းဆွဲကာ တားလိုက်သော်လည်း ကျော်စွာမှန်းသိတော့ လွတ်ပေးလိုက်၏။

“အလောင်းကိုတော့ မထိပါနဲ့ ကိုကျော်စွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ဟေမာန် . . ဟေမာန် . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဟေမာန်ရယ် ညကပဲ ကိုယ်တို့စကားပြောခဲ့ကြသေးတယ်လေ”

ကျော်စွာ၏ ကျေကွဲစကားကြောင့် ရဲမိုးမျက်ဝန်းတွင် သဲစွန်းစအရောင်တွေ လင်းလက်သွားသလို၊ ဒေါ်စင်သီယာမျက်နှာမှာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့ စွန်းထင်းသွားသည်။

မထိဖြစ် မကိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်ရင်း ကျော်စွာ ဖျတ်ရည်တွေရစ်ဝဲလာသည်။ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ရှိုက်နေသော ကျော်စွာအား ရဲမိုး စူးစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“အားတော့နာပါတယ် ကိုကျော်စွာ၊ ကိုကျော်စွာက သေဆုံးသူဆရာမလေးနဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်နေပါသလဲ”

ကျော်စွာ ရဲမိုးကိုမော့ကြည့်ရင်း . .

“ဟေမာန်က ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားကြတာ”

ကျော်စွာစကားကြောင့် ရဲမိုးမျက်လုံးဝိုင်းသွားသလို . . ဒေါ်စင်သီယာက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကိုကျော်စွာ ညကဆရာမလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတာ ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“ညကိုးနာရီလောက်ကပါ။ ကျွန်တော်သူကို လူနာဆောင်ထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာ . . အဲဒါ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာပါ”

“လူသတ်သမားက အလောင်းကို လူသွားလူလာများတဲ့ လမ်းမှာ ထားသွားတယ်၊ ဒါဟာ . . အရေးကြီးတဲ့သဲလွန်စတွေ မရအောင် ဖျောက်ဖျက်ဖုံးကွယ်ချင်တဲ့သဘောပဲ”

ရဲမိုးက အလောင်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက် စေ့စပ်စွာကြည့်လိုက်ရင်း . .

“ခုပဲကြည့်ဗျာ လူသတ်တရားခံရဲ့ခြေရာကို ခွဲခြားလို့မရတော့ဘူး ခြေရာတွေ အများကြီးဖြစ်သွားပြီ”

ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတိုင်း ဆောင်ရွက်နေမှုကို ကျော်စွာ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ မလှုပ်မယှက်နှင့် အသက်မဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ဟေမာန်ကိုကြည့်ရင်း ရည်မှန်းချက်ပျောက်ဆုံးကာ မှောင်လင့်ချက်မဲ့သွားသလို ခံစားနေရသည်။ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသော သေကွဲကွဲခဲ့ရပြီ။ ရဲများ သဲလွန်စရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီဖြစ်၍ . . .

“ဆရာတို့ စစ်ဆေးပြီးပြီဆိုရင် သူ့ကို ရင်ခွဲရုံပို့လိုရမလား ဆရာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ သယ်လို့ရပါပြီ ကိုကျော်စွာ၊ ဆရာဝန်ရဲ့ စစ်ချက်လေးလဲ သိချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စစ်ဆေးစရာရှိရင် အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံမှာလာစစ်ဆေးပါ့မယ်”

ကျော်စွာ ဆာမိကိုသွားရှာကာ ထမ်းစင်ယူလာပြီး ချစ်သူအလောင်းအား သယ်လာခဲ့သည်။ ရင်ခွဲရုံထဲ ထားစရာနေရာ မရှိတော့သဖြင့် တွန်းလှည်းပေါ်ပဲ တင်ထားရသည်။ ချစ်သူ၏ ယူနီဖောင်းအဖြူသည်လည်း ထဘီအရောင်ကဲ့သို့ပင် အနီအဖြစ်သို့ ပြောင်းနေလေပြီ။ ဟေမာန်အောင် ရင်ခွဲရုံထဲရောက်လာသည်နှင့် မြသီတာရှိနေသော အံဆွဲတံခါးမှာ အလိုလိုပွင့်လာ၏။

“ကျွီး! . .”

ကျော်စွာ ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း အံ့သြသွားသည်။ ဟေမာန်ရောက်လာတာကို မြသီတာက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ သား၏အဖြစ်ဆိုးကြောင့် ဒေါသထွက်နေသော ဆာမိက အံဆွဲတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရင်း တံခါးကိုပါ တဝုန်းဝုန်းနှင့် သုံးလေးချက် ဆင့်ထုလိုက်သည်။ ပြီးမှ . .

“ပြန်မွေတဲ့ဟာမ နိမိတ်ဆိုးတွေသယ်လာတဲ့ မိန်းမ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ သင်္ဂြိုဟ်စရာအလောင်းပါ ပျောက်သွားမယ်”

ဆာမိ ဟောက်လိုက်၍လားမသိ အံဆွဲတံခါး ငြိမ်သက်သွား၏။ ဟေမာန်ကို မြသီတာ သတ်တာလား . . . ။

ဟား . . . ငါ ဘာတွေတွေ့နေမိပါလိမ့်၊ သေနေတဲ့သူက

ရှင်နေတဲ့လူကို ဘယ်လိုလုပ်သတ်နိုင်မှာလဲ၊ အင်း . . ငါ တိချယ်ကို ခေါ်ပြီး အလောင်းစစ်ဖို့ ပြောဦးမှာပဲ။

အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်ကို သတိရသဖြင့် ရင်ခွဲရုံထဲမှ ကျော်စွာထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ အရာရာဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို ခံစားနေရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာရည်မွန်တို့အခန်း၌လည်း . . .

“ရည်မွန် . . ရည်မွန်ညက ဆရာမလေးကို သတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ မောင်ဝင်တားရင်း ဒဏ်ရာတောင် ရခဲ့သေးတယ်”

“ဘာ . . ဘာပြောတယ်မောင်၊ ရည်မွန်က ဟေမာန်ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားတယ် ဟုတ်လား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မောင်ရယ်”

ဥက္ကာမှာ မနေ့ညကတစ်ရေးနိုးတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်ပျက်များမှအစ ဆရာမလေးအလောင်းကို လမ်းပေါ်သူချထားခဲ့ပုံများ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“သက်သေက ဆရာမလေးကုပ်ဆွဲလိုက်တဲ့ လက်သည်းအစင်းကြောင်းကြီး မောင့်လက်မှာရှိတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာမောင်ရယ်၊ ရည်မွန်က မောင့်လက်ကို ဆံထိုးနဲ့ ထိုးတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဒဏ်ရာပြပါဦး”

ဥက္ကာ သက်သေအတိအကျပြရန် အကျိုးရှိချိန်လောက်သည်။ သို့သော် . . သူ့လက်တွင် ဘာဒဏ်ရာမှ ရှိမနေသဖြင့် ဥက္ကာ အံ့သြသွား၏။ ဥက္ကာ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ . . ။

“တော်ပါ မောင်ရယ် . . .”

ရည်မွန်က အဝတ်အစားများသိမ်းရင်း လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ

ဖန်လုံးကိုထုတ်ယူကာ ဥက္ကာကိုလှမ်းပေး၏။

ဥက္ကာ အယောင်ယောင် အမှားမှား နှင့်လှမ်းယူလိုက်သည်။
ထိုစဉ် . . . တီချယ် . . . တီချယ်ဟု အော်ခေါ်သံနှင့်အတူ
ကျော်စွာ အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ဘာလဲ မောင်ကျော်စွာ”

“ဟေမာန် အသတ်ခံရလို့ . . . အခု ရင်ခွဲရုံရောက်နေပြီ၊ ရဲက
တီချယ်ကို အလောင်းစစ်ပေးပါတဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား . . . လာပြီ . . . လာပြီ . . .”

ရည်မွန် ကျော်စွာအား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဥက္ကာကို လှည့်
ကြည့်သည်။ သူမအကြည့်တွေက အဓိပ္ပါယ် အများကြီးပျော်ဝင်နေ
၏။ ဥက္ကာ ဖန်လုံးလေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထွေပြားစွာနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

ဒေါက်

တာရည်မွန် အလောင်းကို သေချာစွာစစ်
ဆေးနေ၏။ သူ့ခင်ပွန်းပြောသလို ဆံထိုးနှင့်ထိုးသတ်သည်ဆိုတာ
က ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေ၏။

ဒါဆို ဟေမာန်နှင့် ချန်ဒရာအားသတ်ခဲ့သူမှာ သူမကိုယ်တိုင်
များလား . . . ၊ ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ ရည်မွန်ဘာသာနဲ့
မမှတ်မိတော့ . . . ။

“အို. . မဖြစ်နိုင်တာ”

လူသတ်ဖို့လုံလောက်သည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် သတ္တိတွေ သူမမှာမရှိတာ သူမကိုယ်တိုင်ပဲသိသည်။ သို့သော်. . ဒဏ်ရာအပေါက်တွေက သူမ၏ ဆံထိုးလုံးပတ်နှင့် ကွက်တိလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့အတွက် စဉ်းစားမရဖြစ်နေပြီး ခေါင်းပါကိုက်လာသည်။

လူသတ်လက်နက်အတွက် သံသယဖြစ်စရာရှိသော်လည်း ချန်ဒရာနှင့် ဟေမာန်က သူနှင့်ဘာပြဿနာမှမရှိခဲ့. . .။

“လည်ပင်းမှာလည်း. . အညိုအမည်းရာတွေ ရှိနေတယ်တီချွယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကျော်စွာ၊ လူသတ်သမားက အချွန်တစ်ခုနဲ့ ထိုးရုံတင်မကဘူး လည်ပင်းပါညှစ်ပြီး မသေမချင်းသတ်ခဲ့တာ”

“ရက်စက်လိုက်တာဗျာ”

ပြောရင်း ကျော်စွာ မျက်ရည်တွေဝဲလာ၏။

ရည်မွန် ဟေမာန်၏လက်များကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ လက်သည်းကြားမှာ အသားစတချို့ တွေ့၏။ လက်သည်းကြားမှ အသားစများကို ကလော်ထုတ်၍ ဖန်ပြားတစ်ခုပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“အဲဒါ လူသတ်သမားရဲ့ အသားစတွေပဲ၊ မသေခင် ခုခံတုတ်ခြစ်ခဲ့တယ်၊ လူသတ်သမားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုခု မရှိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တီချွယ်၊ ဒါကို ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ဖို့ မှတ်ချက်ရေးထားလိုက်ပါမယ်”

“အင်း. . ဒါနဲ့ ရဲတွေ ဘာလို့စောင့်မနေတာလဲ”

“စခန်းကခေါ်လို့ ပြန်သွားကြတယ်၊ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ် တီချွယ်”

“ဪ. . အင်း. . အင်း”

သူမကတော့ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေသလို ကျော်စွာကလည်း ချစ်သူ၏သက်မဲ့ခန္ဓာကိုကြည့်ရင်း အသံတိတ်ရှိကိုင်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဥက္ကာ ဖန်လုံးလေးကို ကိုင်ရင်း အတွေးနယ်ခဲ့နေ၏။ သူ ရဲစခန်းသို့ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့နာပြုဆရာမအား သတ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်တော့မည်ဟု တွေးနေ၏။ ရည်မွန် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်ပေးသွားမည်။ ရည်မွန် အန္တရာယ်မကြုံစေချင်တာက ရင်ထဲက စေတနာမှန်သာဖြစ်သည်။

ဥက္ကာ စားပွဲကိုလက်ထောက်၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ထူးခြားတာတစ်ခုကို သတိပြုမိပြီး ဥက္ကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ ဖန်လုံးလေး၏အရိပ်က စားပွဲပေါ်တွင် ကျနေသော်လည်း သူ့လက်မှအရိပ်ကို မတွေ့ရ၍ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့အရိပ် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ အရိပ်ပျောက်သွားပြီလား. . ဘုရား. . ဘုရား”

ဥက္ကာ ကမူးရှူထိုးနှင့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါက်ဝတည့်တည့်တွင် ရပ်၍ အိမ်ထဲသို့ မှောက်ပြန်

လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်အခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မည်သည့်အရိပ်
ကိုမှ မတွေ့ရ။

“အား!..”

ဒေါက်တာဥက္ကာ အထိတ်တလန့်နှင့် အသံကုန်ဟစ်အော်
လိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲစခန်း၌ ဒုရဲအုပ်ရဲမှီးလည်း အလုပ်တွေ
ရှုပ်နေလေ၏။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် လမ်းနှစ်လမ်း ရန်ဖြစ်တာကစပြီး
လူအင်အားကများလာကာ အဓိကရုဏ်းအသွင်ဆောင်သွား၍.. ရဲ
အဖွဲ့ အင်အားသုံးကာ စခန်းသို့ ထိန်းသိမ်းခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရသည်။
လောလောဆယ် အချုပ်ထဲသွင်းထားပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလာမှ
ခံဝန်ထိုးခိုင်းကာ ပြန်လွှတ်ပေးမည်ဟု စီစဉ်ထားသည်။

အချုပ်ထဲကလူနှင့် နာမည်စာရင်း တိုက်ကြည့်နေစဉ် ရဲမှီး
စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းမြည်လာသည်။

“ဟဲလို ဒုရဲအုပ်ရဲမှီး ပြောနေပါတယ်”

“ဪ.. ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် (xxx)ဆေးရုံက ဒေါက်တာ
ဥက္ကာပါ။ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် အသတ်ခံရတဲ့အမှုနဲ့ပတ်
သက်ပြီး သတင်းပေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါ ဒေါက်တာ”

အရေးကြီးသတင်းမို့ ရဲမှီး ဂရုတစိုက် နားထောင်လိုက်
သည်။

“လူသတ်တရားခံက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

“ခင်ဗျာ!..”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး အဖမ်းခံပါမယ်၊ ဆေးရုံ
ကို လာဖမ်းပါတော့..”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာဥက္ကာ”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး ရဲမှီး တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ လူသတ်
သမားက ဆေးရုံအသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်ရမည်ဟု သူခန့်မှန်းခဲ့သော်
လည်း ခုလိုဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုတော့ မျှော်လင့်
မထားခဲ့..။

ဒေါက်တာဥက္ကာ စခန်းသို့ဖုန်းဆက်ပြီးကတည်းက ဂနာ
မငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

“ဒုတ်!..”

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ကုပ်ပိုးဆီမှ ပြင်းထန်သည့်ဝေဒနာကြောင့်
ဒေါက်တာဥက္ကာ ထိုင်နေရာမှ ရှေ့သို့ငိုက်စိုက်ပြုတ်ကျကာ သတိ
လစ်သွားလေတော့၏။

ရည်မွန် နောက်မှ တုတ်နှင့်ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ ရဲစခန်း
ကို ဖုန်းဆက်ကတည်းက ရည်မွန်ပြန်ရောက်နေ၍ အကုန်ကြားသွား
သည်။ သူခင်ပွန်း အဖမ်းခံလို့မဖြစ်..။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ပါးစပ်ကို အဝတ်ဖြင့်စည်းကာ ခုတင်တိုင်
တွင် ကြိုးချည်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒုရဲအုပ်ရဲမှီးရောက်လာပြီး.. တပ်သားနှစ်
ယောက်ကို နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ သွားစောင့်နေစေသည်။

လစ်ဟာမှု မရှိအောင်စီမံပြီးမှ တံခါးခေါက်သည်။ ငါးမိနစ်
လောက်စောင့်ပြီးမှ ဒေါက်တာရည်မွန်ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေး

သည်။

“ဒေါက်တာ.. ကျွန်တော်ပါ”

“ဪ.. ကိုရဲမိုးပါလား ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“ဒေါက်တာဥက္ကာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ကိုဥက္ကာမရှိဘူးရှင် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ တွက်သွားတယ်”

“ဪ.. ဒါနဲ့ ဆရာမလေးရဲ့ ဆေးစစ်ချက်လေး သိချင်လို့ ပါ”

“စစ်ချက်က ဆေးရုံမှာကျန်ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို.. တာဝန်အရ ဒေါက်တာအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

ထိုစဉ် လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ ဖြတ်၍ပျံသန်းလာပြီး ဒေါက်တာရည်မွန်၏ ပခုံးပေါ်တွင် လာနားလေသည်။

စောစောက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာပျက်နေသော ဒေါက်တာရည်မွန်တစ်ယောက် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွား၏။

“ဝင်ပါ ကိုကျော်စွာ.. ကြည့်လို့ရပါတယ်”

ရဲမိုး ဧည့်ခန်းထဲမှ လျှောက်ဝင်သွားပြီး အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။ အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ကြည့်တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ကြိုးတစ်ခွေနှင့် အဝတ်တစ်စုံလှဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိတော့.. .။

ရဲမိုးနောက်လှည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျောပြင်တွင်စူးခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

“အား!”

အသံကြားလိုက်၍ နောက်ဖေးတံခါးကို ကန်ဖွင့်ကာ ဝင်လာသော တပည့်ရဲသားနှစ်ယောက်မှာ လဲကျနေသော ရဲမိုးကိုတွေ့သွားသည်။

ဒေါက်တာရည်မွန်က ရဲမိုးကိုခွစီးကာ ဆံထိုးနှင့်ထိုးသတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထား၏။

“ဒေါက်တာ ဆံထိုးကို ချလိုက်ပါ မချရင် ပစ်လိုက်မှာနော်”

“ခွီး!..”

ရည်မွန် လှည့်ကြည့်ပြီး သတ္တဝါတစ်ကောင် အော်သံလိုမျိုး အသံပြုလိုက်၍ ရဲသားနှစ်ယောက် ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားရသည်။ ထိုစဉ်.. အခန်းထဲမှ တောင်းပန်သံတစ်သံ ထွက်လာ၏။

“ဆရာတို့ မပစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဘာမှမလုပ်ဘူး.. ဘယ်သူ့ကိုမှမသတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဖူးနေတဲ့သရဲက လူတွေလိုက်သတ်နေတာပါ။ သူ့မှာအပြစ်မရှိဘူး.. သူ့ကို ဝင်ပူးနေတာ မြဲသီတာဆိုတဲ့ မိန်းမပါ”

အခန်းထဲမှ ဒေါက်တာဥက္ကာလှမ်းပြောသော စကားကြောင့် လဲကျနေသောရဲမိုးလည်း ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားရသည်။ စောစောက သူကြည့်ခဲ့စဉ်က အိပ်ခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိ.. .။

“ခွီး!..”

ဒေါက်တာရည်မွန်က ကြောင်အော်သံလို အသံမျိုးပေးလိုက်ပြန်သည်။ သေနတ်နှင့်ဝိုင်းချိန်ထားသော ရဲသားတွေလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူတို့လုပ်သက်တစ်လျှောက် သရဲ

၁၅၂ ဇေယျဝတီ

ပူးနေသော ရာဇဝတ်သားကို. . တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသောကြောင့်ဖြစ်
မည် ထင်၏။

“ဒေါက်တာ ဆံထိုးကိုချပြီး အဖမ်းခံပါ။ မလိုက်နာရင် ပစ်ရ
လိမ့်မယ်”

“ဆရာတို့. . မပစ်ပါနဲ့. . မပစ်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ဖျောင်း
ဖျပေးပါမယ်”

အခန်းထဲမှ လူမမြင်ရသော ဒေါက်တာဥက္ကာကလည်း ငိုသံ
ပါကြီးဖြင့် တောင်းပန်နေလေ၏။

ထိုအခြေအနေတွင် ဒေါက်တာရည်မွန်၏ ပခုံးပေါ် နားနေ
သောလိပ်ပြာလေး ထပျံသွား၏။ ဒေါက်တာရည်မွန်လည်း သူမ၏
နဂိုမူလ အသိစိတ်တို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။ လက်ရှိအခြေ
အနေကြောင့် သူမဘာလုပ်ရမလဲမသိ ဖြစ်နေလေပြီ. . ။

“ဒေါက်တာ အဖမ်းခံပါ။ တစ်ခုခုလုပ်ရင် ပစ်မှာနော်”

ခဏမျှတွေဝေနေပြီးမှ. . ဒေါက်တာရည်မွန် တဟားဟား
ရယ်လိုက်မိတော့သည်။ မျက်ဝန်းမှလည်း မျက်ရည်စတို့ လိမ့်စင်းကျ
လာလေသည်။

နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှ မဟန့်တားနိုင်ခင်မှာပင် ဒေါက်တာ
ရည်မွန်တစ်ယောက် ဆံထိုးနှင့်သူရင်ဝသူ အားကုန်ထိုးစိုက်လိုက်
လေသည်။

“ဟာ. . ရည်မွန်”

“ဒေါက်တာ. . ဒေါက်တာ. . ”

ဒေါက်တာရည်မွန် ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။ သူမ၏ရင်ဝ

ရင်ခွဲရုံ ၁၅၃

တွင် လိပ်ပြာရုပ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဆံထိုးအသွားက ကိုယ်ထဲသို့
တစ်ဆုံးမြုပ်ဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စမ်းသပ်ကြည့်တော့ အသက်မရှိတော့. . . ။

ရဲသားနှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှရှိမ
နေသဖြင့် အံ့သြသွားရသည်။ ရဲမှူးနားထဲ ဒေါက်တာဥက္ကာပြောသည့်
စကားထဲမှ သူ့ကိုပူးနေတဲ့သရဲက သတ်နေတာ ဆိုသောစကားကို
ပြန်ကြားနေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျော်စွာတို့အုပ်စု ရောက်လာပြီး ရဲမှူးကို တွန်းလှည်း
ပေါ်တင်ကာ ဆေးကုသဆောင်ကို ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ဆေးထည့် ပက်တီးစည်းအပြီး. . .

“ကဲ. . . ကိုကျော်စွာ အခြေအနေအရ ဆေးရုံအုပ်ကြီးနဲ့
တွေ့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်သိချင်တာလေးတွေ ရှိ
နေလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ်”

ကျော်စွာ ရဲမှူးကိုခေါ်၍ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ရုံးခန်းသို့ ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဒေါက်တာဒေါ်စင်သီယာ လိုင်းခန်းမှ သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင် ငိုတိုင့်တိုင့်နှင့် ထိုင်နေသည်။ ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှ သမီးမြသီတာ၏ ဓါတ်ပုံကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံပေါ် မျက်ရည်စက်တွေ ကျလာ၏။

“သမီးလေးမြသီတာ.. သမီးလုပ်နေတာတွေအားလုံး ရပ်လိုက်ပါတော့ မေမေတောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်၊ အားလုံးက မေမေအမှားတွေပါ.. မေမေရဲ့အတ္တ၊ မေမေရဲ့လောဘ၊ မေမေရဲ့ မတော်တရော်အတွေးတွေကြောင့် ခုလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံခဲ့ရတာပါ”

ဒေါ်စင်သီယာက မြသီတာ၏ ဓါတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုကာ တတွတ်တွတ်ပြောနေလေ၏။

“မေမေ အောက်လမ်းနည်းတွေသုံးပြီး သမီးရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ မောင်ကျော်စွာကို လက်ထပ်ပေးခဲ့တာဟာ တကယ့်ကို အမှားကြီး

မှားခဲ့တာပါ။ သမီးတို့ တကယ်အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားကြတယ်လို့ အမေ့ကို အိပ်မက်ပေးခဲ့သလို မောင်ကျော်စွာကလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ကျော်စွာမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်သမီး”

ဒေါ်စင်သီယာ မြသီတာ၏ဓါတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အရူးတစ်ယောက်လို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါကိုလည်း မနေ့ကမှ မေမေသိခဲ့ရတာ၊ အင်း.. မေမေ အမှားတွေကတော့ အမှားကြီးပါပဲ သမီးရယ်၊ ဒါကလည်း သမီးကို လင်ကောင်းသားကောင်းရစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် မှားခဲ့ရတဲ့ အတ္တအမှားပါ”

ဒေါ်စင်သီယာ စကားကိုအဆုံးသတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ မြသီတာ၏ဓါတ်ပုံကို မှောက်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာကြက်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာကြက်တွင် ပန်ကာက တဝီဝီလည်လျက်.. . .

ဆေးရုံအုပ်ကြီး ထမင်းစားပြန်သွားသည်ဆို၍ ရုံးခန်းမှ ထွက်၍ လိုင်းခန်းသို့ လိုက်လာရပြန်သည်။

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!.. ”

တံခါးခေါက်လိုက်သည်နှင့် တံခါးက တကျိကျိမြည်သံနှင့် အတူ ပြည်းညင်းစွာပွင့်သွား၍ ကျော်စွာစိတ်ထဲ မသိုးမသန်ပြန်မိ၏။

“ဆရာမကြီး.. ဆရာမကြီး.. ”

တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ဝင်လာခဲ့သော်လည်း ထူးသံကြားရ။ ဒီလိုနှင့် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်ကြည့်ရင်း ရှာကြရာ ဘယ်မှာမှ

မတွေ့၍ စိတ်ပူလာကြသည်။

“ကိုကျော်စွာ. . အိပ်ခန်းပဲကျန်တော့တယ်”

ကျော်စွာ ဦးဆောင်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးလည်း စေ့ရုံပဲစေ့ထား၏။ ဒုရဲအုပ်ရဲမှီးနှင့် ကျော်စွာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသေးသည်။

ကျော်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ရဲမှီးကတံခါးကို ဆတ်ခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်နှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ဘယ်သူမှ ရှိမနေသော်လည်း ယီးလေးခိုကာ တွဲလောင်းကျနေသော လူတစ်ယောက်တော့ရှိနေ၏။

“ဟင်!”

“ဟာ!.. ဆရာမကြီး”

မြင်လိုက်ရသည့် မယုံနိုင်စရာအဖြစ်ကြောင့် ကျော်စွာ သွေးပျက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာပြုလဲကျသွားသည်။ ဆရာမကြီးက မျက်နှာကြက်ပန်ကာတွင် ကြိုးဆင်၍ တမလွန်သို့ ခရီးထွက်သွားလေပြီ။

“အင်း.. . ဒီဆေးရုံက လူသတ်မှုတွေရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို သိနေမယ်လို့ယူဆရတဲ့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကလည်း ဆွဲကြိုးချပြီး သတ်သေသွားပြီဆိုတော့ ခုမှပဲ တကယ်ဇာတ်သိမ်းသွားပြီထင်ပါတယ်ဗျာ”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ထူးဆန်းနေသည်က. . . ဒေါက်တာဥက္ကာတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာစင်သီယာက ပိုင်ဆိုင်မှုအရပ်ရပ်အား နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) ဆေးကျောင်းသား မောင်ကျော်စွာအား အမွေပေးခဲ့ကြောင်းစာကိုပါ ရေးသွားသဖြင့်. . . ကျော်စွာ ပူပင်ကြောင့်ကျမှုမရှိဘဲ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

(ဆ. မ)ရ၍ ပိုစတင်ကျသောအခါ စေလိုရာစေတာဝနှင့်. . . ဇော်လံတီယာလုပ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ နာမည်ရပြီး အောင်မြင်သော ပါရဂူဘွဲ့ရ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သော်လည်း အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးကံမှာတော့ အကျိုးပေးနည်းလွန်းလှသည်။

အဖြစ်ဆိုးများဖြစ်ပျက်ပြီး (၁၀)နှစ်အကြာတွင် ကွတ်ခိုင်မြို့၌ တာဝန်ကျစဉ် ဒေါက်တာကျော်စွာ ဒေသခံကျောင်းဆရာမလေး

၁၅၈ ဇေဝတော

တစ်ယောက်နှင့် မေတ္တာမျှခဲ့သေးသည်။

သို့သော်လည်း လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပခါနီး ထိုကျောင်း
ဆရာမလေး ကားတိုက်ခံရ၍ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း
အချိန်မှစ၍ မိန်းမများနှင့် မပတ်သက်မိစေရန် အထူးဂရုစိုက်နေ
ထိုင်ခဲ့ရသောဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာကျော်စွာနားသို့ မိန်းမသားတစ်ဦးဦး ရောက်လာ
သည်နှင့် ကြောင်အော်သံလိုအသံမျိုး ကြားရပြီး မြသီတာရောက်လာ
လေ့ရှိသည်။

ထို့အတွက်လည်း အပြစ်မဲ့အမျိုးသမီးများ အန္တရာယ်မ
ရောက်စေဖို့ ဒေါက်တာကျော်စွာ လူပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်ခဲ့ရ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

BURMESE
CLASSIC

ဒေါက်

တာဦးကျော်စွာ ခုတင်ပေါ်တွင် သက်
တောင့်သက်သာထိုင်ရင်း အယ်လ်ဘန်အဟောင်းတစ်အုပ်ကိုကိုင်
ကာ အတိတ်ခရီးသည် လုပ်နေရာမှ . ပစ္စုပ္ပန်ကာလသို့ ပြန်ရောက်
လာချိန်တွင် သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝဲလာလေ၏။

ဦးကျော်စွာ အယ်လ်ဘန်ကို ပိတ်လိုက်ချိန်တွင် . အယ်လ်
ဘန်ကြားမှ ပုံလေးတစ်ပုံ ထွက်ကျလာသည်။ တုံ့ဆိုင်းနှေးကွေးသော

လက်များနှင့် ဦးကျော်စွာ ထိုပုံလေးကိုကောက်ယူပြီး မီးအိမ်နားတိုး၍ ကြည့်လိုက်၏။

ဦးကျော်စွာ ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရင်သွားသည်။ သူတွေ့လိုက်ရသည်က လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ခန့်က သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲခဲ့သော မြသီတာ၏ ပုံတူပန်းချီစာရွက်လေးသာဖြစ်သည်။ နှစ်ပရိစ္ဆာဒကြာမြင့်လှပြီမို့ စာရွက်လေးက အနားများစုတ်ပြတ်ကာ ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ခွဲခြားလို့ရအောင် ပီပြင်နေသေးသည်။ ထိုပုံကိုကြည့်ရင်း...

“မြသီတာ မင်းငါ့ဘဝကို ဘယ်အချိန်ထိ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားဦးမှာလဲ၊ ငါလည်း စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ၊ အနှောင့်အယှက်တင်းတဲ့ ဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုရင်လည်း... အနားယူခွင့်ပေးပါလား မြသီတာရယ်”

ဦးကျော်စွာတီတိုးပြောလိုက်သောစကားကို မြသီတာကြားလေသည်လားမသိ ကြောင်အော်သံလိုမျိုး အသံပေးတာကို ကြားရပြန်သည်။ ဦးကျော်စွာအိပ်ခန်းထဲ မျက်စိကစားကာ ရှာကြည့်လိုက်၏။ မသင်္ကာစရာ ဘာကိုမှမတွေ့...။

“မြသီတာ မင်းကိုငါ မတွေ့ရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနားမှာ မင်းရှိနေတာ ငါသိတယ်၊ တစ်ခုလောက်တောင်းဆိုပါရစေ မြသီတာ မင်း ငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီညပဲ ငါ့ကိုခေါ်သွားပါတော့လား မြသီတာရယ်”

ဦးကျော်စွာ၏ စကားအဆုံးမှာပင် လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကပုံစံတိုင်း ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် မြသီတာ ဝေဝေဝါးဝါးပုံမျိုးနှင့် ပေါ်

လာသည်။ မြသီတာက ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ရင်း ဦးကျော်စွာအား တစ်မိမိမ့် ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်... ကိုကျော်စွာ... မြသီတာ ကိုကျော်စွာကို ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း လုံးဝအလွတ်မပေးခဲ့တာပေါ့၊ အင်း... ဒီနေ့တော့ အချိန်ကျပြီ ကိုကျော်စွာ... ကိုကျော်စွာကို ကျွန်မနဲ့အတူတူ ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

ဝေဝေဝါးဝါးမြသီတာ၏ပုံရိပ် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဦးကျော်စွာ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလို ပြုံးလိုက်သည်။ ဦးကျော်စွာကိုင်ထားသော ပန်းချီစာရွက်လေးလည်း ပြုတ်တူသွား၏။ ပြုတ်ကျသွားသည့်နေရာတွင် ထိုပုံတူစာရွက်လေး ငြိမ်သက်သွားသလို ဦးကျော်စွာလည်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ဦးကျော်စွာတစ်ယောက် အမှန်တကယ် ငြိမ်ချမ်းသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

သူ့စကားကို နားမမည်လို့ ထပ်မေးတော့...ဒေါက်တာဥက္ကဋ္ဌ
မြန်မာပြည်ပြန်လော့ဗို သန်တောက်မှာ လေယာဉ်ပြောင်းစီးရတယ်...သူ
အဲဒီလေဆိပ်မှာပဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ ထွက်ခွာခဲ့တာတဲ့...။

ထွက်ခွာခဲ့တာတဲ့...။

ဒေါက်တာဥက္ကဋ္ဌက သူ့မိန်းမ ဒေါက်တာရည်မှန်ကို မိတ်ဆွဲပြီး
မြန်မာပြည်ပြန်လော့ဗို...။ လူကသေသွားပေမယ့် သူ့ပိညာဉ်ကတော့...
ဒီရော့လ်အောင် ပြန်လာတာလေ...။

ထွက်ခွာတော့ ကံထူးတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်...။ ပိညာဉ်ဆရာနဲ့
စကားပြောစွပ်ရဲ့တဲ့ ဆေးကျော့ငါးသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲလေ...။

ဒေါက်တာကျော်စွာ၏ အသုဘကို အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း
မိုးမြင့်နှင့် သော်ဇင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ကောင်ကြွက်
ကျော်စွာ၏ အလောင်းမြေကျမှီအတွက် မိုးမြင့်နှင့် သော်ဇင်တို့ကပင်
ကမကထ လုပ်ပေးကြရ၏။

ကျော်စွာကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်း
ရင်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ် တွေ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်
ကစာအုပ်မို့ အလွမ်းပြေ ဖတ်ကြည့်မိကြ၏။

(၁၉၈၄)ဒီဇင်ဘာ(၃၀)နေ့ ရက်စွဲနှင့် ရေးထားသော စာပိုဒ်
ကြောင့် မိုးမြင့်နှင့် သော်ဇင်တို့ အဟောင်းတွေအသစ်ဖြစ်ကာ ကြက်
သီးထမိကြသည်။ ကျော်စွာရေးခဲ့သည်က...။

ဒီနေ့ ဒုရဲအုပ်ရဲမှီး ဖုန်းဆက်တယ်...။ ဒေါက်တာဥက္ကဋ္ဌကို
တွေ့ပြီတဲ့...ထယ်မှာတွေ့တာလဲ မေးတော့...။ သန်တောက်မြို့ သတင်းစာ
ထဲမှာလို့ ပြောတယ်...။